

Đừng Quên Em - Nữ Phụ Công Tâm Kế

Contents

Đừng Quên Em - Nữ Phụ Công Tâm Kế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	38
18. Ngoại Truyện 1	41
19. Ngoại Truyện 2	43

Đừng Quên Em - Nữ Phụ Công Tâm Kế

Giới thiệu

Nữ phụ công tâm kế là một truyện thuộc thể loại nhanh xuyên (tương tự như Bia đỡ đạn tiến công c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-quen-em-nu-phu-cong-tam-ke>

1. Chương 1

Bầu trời xanh lam, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ bằng kính ở bệnh viện, một cô gái nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, trên đầu cô quấn từng vòng băng vải, trên đùi cũng bó thạch cao, treo cổ định. Vốn dĩ cô gái này có gương mặt vô cùng kiều diễm, nhưng vì bị bệnh nên vẻ mặt có phần điềm đạm hơn.

Diệp Tử cố chịu đựng cảm giác mê man, mở mắt ra, trần nhà trắng toát của bệnh viện liền rơi vào mắt. Cô day thái dương, ánh mắt có vẻ mờ mịt...

“Vì sao mỗi lần xuyên qua đều không lành lặn vậy? Không phải bị nhốt thì cụt tay cụt chân.” Cô liếc mắt về phía cái chân đang bó thạch cao, hơi cười, mọi quang lưu chuyển trong con người, có vẻ phong tình rất khác.

Ngô Xuyên ở bên kia vô cùng vui vẻ, “Cô quá khoa trương rồi đấy, đây là thế giới trong một tiểu thuyết.”

(Ngô Xuyên là người làm công tác thu thập dữ liệu ở thế giới thực, anh ta chỉ đang trò chuyện với Diệp Tử trong đầu cô ấy thôi chứ ko xuất hiện trong thế giới tiểu thuyết.)

Một lúc sau, Diệp Tử ung dung ngáp một cái, xem hết quyển tiểu thuyết, sau đó khinh miệt cười hai tiếng.

Tiết mục kinh điển giữa nữ chính bạch liên hoa và nữ phụ độc ác.

Nhân vật Diệp Tử yêu nam chính nhưng không được, sinh lòng oán hận với nữ chính, mấy lần lập mưu hãm hại, quyết không chết không bỏ qua. Bạch Y Hàm có hào quang của nữ chính và sự bảo vệ của nam chính, lần nào cũng thoát được. Lần này cô phải nằm viện là vì sau khi âm mưu của cô bại lộ, cố tình không buông tha Bạch Y Hàm, kéo qua kéo lại trên hành lang, Trần Ngạn Hiên tức giận xông lên tát cô một cái, sau đó không cẩn thận lăn xuống cầu thang.

“Thiện cảm của nam chính với tôi nhất định là số âm rồi.” Diệp Tử có chút buồn cười, giữa hai hàng lông mày lại xuất hiện ý chí chiến đấu.

Hiện tại, tất cả mọi người vẫn đang ở thời kỳ học sinh, dù là âm mưu quỷ kế gì thì cũng chỉ là trò trẻ con. Diệp Tử và Bạch Y Hàm đã trở mặt khiến nam nữ chính đều hận cô thấu xương, chỉ muốn lột da rút gân, còn phải chờ sáu năm nữa, sau khi Diệp Tử du học từ Mỹ trở về.

“Thế nên nhiệm vụ lần này là cấp d.” Ngô Xuyên giải thích, cười có vẻ không có ý tốt, “Nếu có thể tấn công nam phụ thành công thì có thêm cả điểm thưởng nữa.”

“Nam phụ?” Diệp Tử giật mình tròn to mắt, sau khi phản ứng lại thì khẽ nở nụ cười. “Là tình yêu bị ngăn cấm à!”

Ngô Xuyên nghe cô nói thế thì vỗ bập đùi, “Thật là vi phạm thiên lý nhân luân mà! Diệp Tử à, sao cô có thể không trong sáng như thế chứ! Cái gì mà tình yêu bị ngăn cấm, tấn công không phải chỉ có tình yêu, chỉ cần thiện cảm của người này với cô đạt đến một mức nhất định thì đều coi là tấn công thành công.”

“Cả tám trăm năm anh không báo tôi phải tấn công ai ngoài nam chính, giờ còn trách tôi lệch lạc à?”

Bọn họ đang nói chuyện, ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, có lẽ là người tới đi giày thể thao. Diệp Tử lập tức lên tinh thần, quay đầu ra nhìn. Một thiếu niên đẩy cửa bước vào, cao chừng một mét tám, đôi mắt đen như mực, môi mỏng khẽ mím lại, khuôn mặt lạnh như băng, cả người mặc quần áo trắng tinh, trên ngực trái thêu huy hiệu trường màu tím.

“Em tỉnh rồi à.” Giọng cậu ta lạnh lùng, còn cả vẻ chán ghét không giấu diếm được.

Thiêng thật đấy, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đây chính là nam phụ.

“Sao anh lại tới đây?” Diệp Tử xoay người, đối diện với cậu ta, trong ánh mắt có chút tò mò.

Cậu ta nhíu mày một cái, tự động cho rằng câu này của cô là khiêu khích, càng thấy chán ghét hơn. “Không cần em nói, anh biết hai chúng ta đều ghét nhau, chỉ có điều ba nói gần đây ông ấy bề bộn nhiều việc nên sẽ mời hộ lý cho em, chắc chiều nay sẽ tới. Sau này em không cần chịu đựng anh. Còn nữa, ba nói em đừng có học theo đức hạnh của mẹ em, làm mất mặt Diệp gia.”

Sắc mặt Diệp Tử lập tức sa sầm. Câu nói sau cùng rõ ràng đã chạm vào vảy ngược của thân thể này, một cơn tức giận không rõ từ đâu xông tới, đau đớn không cách nào miêu tả được.

Diệp Tử nhú mày, cố đè nén cảm xúc không phải của mình xuống.

Lúc này, trong mắt Diệp Hoa, vẻ mặt sắp tức giận quen thuộc đã lộ rõ trên mặt cô, cậu cho rằng cô sẽ giống như mọi khi, mở miệng quát tháo như người đàn bà chanh chua, nhưng cô lại nhanh chóng kiềm chế lửa giận, hàng mi rũ xuống, nhẹ nhàng run rẩy.

“Biết rồi, anh trai không có việc gì thì cứ về đi, tiện thể nói với ba của anh một tiếng, em là con gái của mẹ em, tính tình giống nhau cũng đúng thôi, dù sao cũng là mẹ con mà? Đúng chứ.”

Mặc dù cô cố gắng duy trì vẻ kiêu ngạo càn rỡ của bản thân, nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra vài phần đau khổ, tiếng khóc nghẹn ngào kìm lại ở cổ họng, môi dưới bị cô cắn đỏ lên.

Diệp Hoa cau mày, anh trai ư? Từ nhỏ đến lớn, cô gái này chưa bao giờ gọi cậu như vậy, bây giờ lại gọi thế, không biết là do thù hận hay châm chọc.

Cậu lạnh lùng ừ một tiếng, xoay người định đi, trong đầu đột nhiên vang lên lời chẩn đoán của bác sĩ, liền không tự chủ được đứng lại.

Cậu mím môi, hít một hơi thật sâu, không quay đầu lại nhìn cô... “Phải rồi, bác sĩ nói...” Dù sao cũng là em gái mình, cậu có phần không đành lòng, “Chân của em, cho dù khỏi hẳn thì... e là không thể khiêu vũ được nữa.”

2. Chương 2

“Anh nói cái gì?” Giọng nói sau lưng cao vút lên, tiếng khóc nức nở không kìm được nữa, có vẻ kinh hoàng không thể tin.

Diệp Hoa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy gương mặt tái nhợt của Diệp Tử, ánh mắt ngày thường luôn khinh miệt trở nên vô thần trống rỗng, bên trong đọng đầy nước. Hai tay cô nắm chặt chân đơn, thân thể gầy yếu co vào một chỗ run rẩy.

“Anh nói, chân em cho dù có đứng lên được thì cũng không thể khiêu vũ được nữa.” Từng chữ ra khỏi miệng đều mài ở cổ họng, đến nỗi Diệp Hoa cũng thấy nghẹn ngào, mũi bắt đầu lên men.

Cả người Diệp Tử run lên, ánh mắt tập trung lên mặt Diệp Hoa, như bắt được một khúc gỗ nổi giữa dòng nước, cô lắc đầu, giọng nói gấp gáp có vẻ lừa mình dối người, “Anh, xin lỗi, trước đây là em không tốt. Em biết anh ghét em, nhưng đừng lấy chuyện này ra nói đùa có được không?”

Cô vừa khóc vừa lặp lại, hai tay che kín mặt, “Đừng lấy chuyện này ra nói đùa được không?”

Diệp Hoa rất muốn lạnh lùng nói rằng “Tôi không đùa”, cậu rất muốn có thể giống như ý tưởng ban đầu của mình, khinh bỉ nói một câu “Tự làm tự chịu”, nhưng đến hôm nay, nhìn vẻ mặt tan vỡ tuyệt vọng của Diệp Tử, nhìn ánh mắt cô trở nên tối tăm, đột nhiên không thể thốt nên lời.

Có tiếng chân từ xa truyền tới.

Diệp Hoa xoay người, chỉ thấy một nam một nữ sóng vai đi tới. Cô gái có gương mặt thanh tú sạch sẽ, xinh đẹp yếu đuối, giọng nói mềm mại, có vẻ tự trách, “A Tử thế nào rồi?”

“Ngạn Hiên, Tiểu Hàm.” Cậu chỉ lạnh nhạt gọi mấy tiếng rồi cúi đầu, không muốn nói thêm, tránh sang một bên để hai người họ đi vào.

Bạch Y Hàm cất bước vào trong, tay lại không tự chủ nắm chặt tay Trần Ngạn Hiên hơn nữa. Ánh mắt lạnh lẽo của Trần Ngạn Hiên chợt âm trầm vài phần, cậu an ủi cô gái đang lộ vẻ căng thẳng bên cạnh, im lặng kéo cô ra sau lưng mình.

Cậu nghĩ tới tính cách của Diệp Tử, lần này vì Y Hàm nên bị thương, không biết sẽ cảm hận cô ấy đến mức nào, không chừng còn gây ra chuyện điên cuồng nào đó.

Nếu như người ngồi chỗ này là Diệp Tử ban đầu thì đúng là sẽ hành động như cậu tưởng tượng. Sau khi biết chân mình bị thương nên phải từ bỏ vũ đạo mà mình yêu thích nhất, Diệp Tử liền lựa chọn cách quên đi tất cả nguyên nhân thật sự, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Bạch Y Hàm, khóc lóc om sòm giống như một người điên, lấy dao gọt hoa quả đâm vào ngực cô ta. Trầm Ngạn Hiên vội ngăn lại, nhưng chậm một bước, tay bị đâm một nhát, còn phải trợ mắt nhìn máu đỏ tươi chảy ra từ ngực Bạch Y Hàm. Nhất thời mắt cậu muốn nứt ra, thất kinh gọi bác sĩ. Cũng may mà bọn họ đang ở bệnh viện, bác sĩ cấp cứu kịp thời, Diệp Tử lại chỉ đâm khá nông nên không có gì đáng ngại, nhưng điều đó đã khiến chút áy náy còn lại trong lòng Trầm Ngạn Hiên bị rửa sạch sẽ.

Trầm gia và Diệp gia từng có quan hệ thân thiết, trên thương trường còn hợp tác với nhau, cha Diệp cực kì chán ghét đứa con gái bị chiều hư do người vợ trước để lại, nên việc vừa xảy ra thì ông ta đã cho Trầm gia một câu trả lời, lập tức ném Diệp Tử ra nước ngoài.

Diệp Tử nhớ tới sự việc lúc trước, ánh mắt vẫn nhìn vào hư không, một tay nắm chặt đơn không ngừng run rẩy, miệng lẩm bẩm, “Không phải, không phải như thế, đừng đùa nữa.”

“A Tử, cậu sao thế, người cậu đã khỏe hơn chưa?” Bạch Y Hàm có hơi sợ hãi cô gái này, nhưng vẫn cố mỉm cười, dịu tử tế vẻ dịu dàng quan tâm.

Trầm Ngạn Hiên cau mày đứng một bên, mặt không thay đổi, đáy mắt lại có chút phiền chán. Với cậu mà nói, tới đây thăm hỏi Diệp Tử chỉ là nhiệm vụ mà cậu phải làm mà thôi.

Nhưng Diệp Tử còn không buồn ngẩng đầu nhìn bọn họ một lần, chỉ cắn môi lắc đầu, giọng nói rất khê, khiến người ta khó chịu.

Diệp Hoa đứng nhìn ở một bên, nắm tay xiết chặt lại, cậu biết Diệp Tử thích vũ đạo, mỗi lần đứng trên đài khiêu vũ, ánh sáng từ gương mặt và đôi mắt cô khiến cho ngay cả người chán ghét cô như cậu cũng cảm thấy lóa mắt. Nhưng cậu cũng chưa bao giờ ngờ tới việc không thể tiếp tục khiêu vũ lại khiến cô bị đả kích mãnh liệt như thế này.

Cuối cùng Bạch Y Hàm cũng nhận ra sự khác thường của Diệp Tử, liền quay đầu hỏi: “Diệp Hoa, A Tử bị làm sao vậy?”

“Sẽ không nghiêm trọng như thế đâu.” Diệp Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt lóe lên tia sáng yếu ớt, khóe môi lộ ra nụ cười, “Diệp Hoa, anh đi hỏi bác sĩ lần nữa được không? Nhất định là ông ấy nhầm rồi, cầu thang kia đâu có cao lắm, làm sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy được? Em chỉ không cẩn thận bị trượt chân mà thôi, mấy tháng nữa sẽ ổn, sau đó em vẫn có thể tiếp tục khiêu vũ được không?”

“A Tử.” Lời nói của Diệp Tử đã rất rõ ràng, Bạch Y Hàm gọi khê một tiếng, trong mắt có vẻ bối rối và sợ hãi.

Trầm Ngạn Hiên kinh ngạc nhìn về phía Diệp Hoa, giọng nói trầm thấp, “Chuyện là thế nào?”

Diệp Hoa chỉ cảm thấy vô cùng phiền lòng, “Bác sĩ nói khiêu vũ sẽ tạo thành áp lực quá lớn cho hai chân, sau khi chân Diệp Tử ổn rồi thì nhất định không được khiêu vũ nữa.”

Giống như tia sét đánh xuống, Bạch Y Hàm giật mình lùi ra sau mấy bước, phản ứng còn mạnh hơn cả đầu sỏ gây nên mọi chuyện là Trầm Ngạn Hiên.

“Cái gì?” Trầm Ngạn Hiên cau mày. Cậu quay đầu nhìn Diệp Tử, thấy cô như một con rối không có linh hồn, ngơ ngác ngồi đấy, lại nhẹ nhàng cười lên. Cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ thấy vẻ mặt ấy của Diệp Tử, bất kể chuyện gì xảy ra, trong suy nghĩ của cậu, cô vẫn luôn là một tiểu thiên nga kiêu ngạo tự tin, cô không quan tâm cậu có bằng lòng hay không mà vẫn quấn quýt lấy cậu nhiều năm, theo đuổi người ta nhưng lại không có chút tự ti nào, luôn coi đây là điều đương nhiên.

Hai mắt Bạch Y Hàm chợt đọng đầy nước, cô ta xông lên cầm lấy tay Diệp Tử, cúi đầu xuống, nước mắt thay nhau rơi, “Xin lỗi, xin lỗi, đều là do mình sai, cậu đừng buồn nữa, đừng buồn khổ như vậy được không?”

Tuy trong lòng Trầm Ngạn Hiên có hơi tự trách, nhưng lại lo lắng Diệp Tử sẽ điên lên làm người khác bị thương, vì vậy lạnh lùng kéo Bạch Y Hàm khỏi giường bệnh, “Chuyện này không liên quan đến em, em đi về trước đi, để anh nói chuyện với em ấy.”

Bạch Y Hàm hơi do dự, Trầm Ngạn Hiên lại lập tức đẩy cô ta tới cạnh Diệp Hoa, “Diệp Hoa, đưa Y Hàm về đi, mình và Diệp Tử nói chuyện một chút.”

Không biết điều gì đã khiến Diệp Tử tỉnh táo một chút, cô quay đầu sang, nhìn Trầm Ngạn Hiên, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nụ cười ấy giống như đang khóc, tràn đầy đau khổ và chế giễu.

“Đều là báo ứng, đều là báo ứng.” Giọng cô run rẩy nhưng lại bình tĩnh dị thường, “Nhưng tôi đã làm sai cái gì chứ, tôi chỉ quá thích một người thôi, quá thích người ấy.”

Tiếng khóc nức nở dần vang lên, giọng cô càng trở nên thê lương vạn phần, “Là tôi sai, đều là tôi sai. Tôi không thích anh ấy nữa, tôi không thích anh ấy nữa, hãy trả lại vũ đạo cho tôi có được không, tôi không cần anh ấy nữa, trả lại vũ đạo cho tôi có được không?”

3. Chương 3

Trong phòng bao của quán bar, Diệp Hoa cầm điện thoại từ bên ngoài đi vào, nét mặt vui vẻ. An Tuấn Hách ngồi một bên liền trêu ghẹo: “Điện thoại của ai vậy nhỉ, nhìn gương mặt nhỏ nhắn vui sướng của Diệp Hoa kìa.”

Diệp Hoa lập tức trở lại bình thường, lạnh lùng liếc mắt về phía An Tuấn Hách, sau đó ngồi vào giữa đám Trầm Ngạn Hiên.

“Là ai thế?” Bạch Y Hàm tò mò chớp mắt với anh.

Về mặt Diệp Hoa có hơi kì lạ, anh quay đầu nhìn gương mặt lạnh nhạt kiêu ngạo của Trầm Ngạn Hiên, “Diệp Tử gọi tới.”

Quả nhiên, Trầm Ngạn Hiên cứng đờ, sau đó lại khôi phục như thường.

Nụ cười của Bạch Y Hàm trở nên gượng gạo, cô ta ngồi thẳng người, ánh mắt hơi trốn tránh, “À, hóa ra là A Tử, cô ấy đã không về nước tròn sáu năm rồi.”

Diệp Hoa cầm cốc bia trên bàn, ngửa đầu uống cạn rồi mới mỉm cười, “Ừ, em ấy chỉ nói sắp về nhưng không cho anh đi đón, không biết lại có ý tưởng quỷ quái gì.”

An Tuấn Hách chú ý tới bọn họ, vờ say để hỏi chuyện, “Nghe nói từ sau khi không khiêu vũ được nữa thì em gái tốt của cậu chuyển sang tấn công piano và violon phải không? Còn được mấy giải thưởng nữa, xem chừng rất lợi hại.”

Về mặt Bạch Y Hàm cứng đờ, không tự chủ được quay đầu nhìn Trầm Ngạn Hiên, thấy sắc mặt anh cũng trở nên ảm đạm, trong lòng cô ta dâng lên hai phần oán giận. Từ nhỏ cô ta đã luyện violon, Trầm Ngạn Hiên lại chuyên tâm vào piano, hai người từng được tán dương không ít, hôm nay lại bị một người tay ngang như Diệp Tử vượt qua. Những giải thưởng mà cô giành được đều rất có giá trị, cô thậm chí có giải cả ở lĩnh vực piano và violon, khiến rất nhiều học viện âm nhạc ở Mỹ tung cánh oliu về phía cô, truyền thông trong nước cũng rất quan tâm.

Cứ như vậy, bất kể Diệp Tử từng làm những chuyện hoang đường thế nào cũng chẳng sao, tóm lại là tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhìn xem, hiện tại có tiền đồ biết bao, quả nhiên là phù hợp thân phận quý nữ hào môn. Ngay cả mẹ Bạch Y Hàm cũng từng vì thế mà nhắc cô ta vài lần, trách cô ta không mang được giải gì về nhà.

Nghĩ vậy, lòng cô ta bắt đầu lên men, không rõ mình đang ghen tị và không cam lòng vì cái gì. Diệp Tử không chọn loại nhạc cụ nào mà lại đi luyện piano và violon chẳng phải là cố ý làm mất mặt cô ta và Trầm

Ngạn Hiên sao? Diệp Tử oán hận bọn họ làm hại cô không thể khiêu vũ, cô ta hiểu. Nhưng nếu không phải cô dùng mưu kế hãm hại cô ta trước, còn đứng ở hiên chặn đường mắng mỏ cô ta thì mọi chuyện đâu có thành như thế.

Cô ta còn chưa thoát khỏi những suy nghĩ trong đầu thì Trầm Ngạn Hiên ngồi bên cạnh đột nhiên đứng lên, mặt không đổi sắc nói, “Tôi mệt rồi, không uống rượu tiếp với các cậu được, về trước đây.”

Bạch Y Hàm sững sốt, đang định nói gì thì Trầm Ngạn Hiên đã thêm một câu, “Diệp Hoa, lúc nữa cậu đưa Y Hàm về nhé.”

Tính tình Trầm Ngạn Hiên vẫn luôn như thế, Diệp Hoa cũng không để ý, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Cậu muốn đi cùng anh của Bạch Y Hàm ghen lại trong cổ họng, đành rầu rĩ tiếp tục uống rượu nói chuyện với mọi người.

Trầm Ngạn Hiên không lái xe, đi một mình trên đường, tâm tư bắt đầu bay xa. Trong đầu anh hồi tưởng lại hình ảnh Diệp Tử chôn mặt trong lòng bàn tay, vai khẽ rung lên. Những lời cô nói đi qua lỗ tai, vòng quanh vào trong lòng anh, khiến ngực anh trở nên nặng nề, không có cách nào để giảm bớt.

Sao anh có thể không có chút áy náy tự trách nào được!

Từ khi bảy, tám tuổi, cô vẫn như cái đuôi nhỏ đi sau lưng anh, luôn mồm gọi ‘anh Ngạn Hiên, anh Ngạn Hiên’. Sau khi lớn lên, cô cũng chưa từng che giấu tình cảm với anh, anh thích gì cô liền học cái đấy, chẳng hề quan tâm người khác mắng cô mặt dày, thậm chí còn thản nhiên phản kích lại. Cho dù có bắt nạt Y Hàm thì cũng lắm là tìm cách loại tên cô ấy khỏi danh sách biểu diễn trong kỷ niệm trường hoặc khóa cô ấy trong nhà về sinh để hai người bọn họ được đi riêng với nhau mà thôi...

Càng suy nghĩ, giọng nói thống khổ thê lương của Diệp Tử lại càng vang dội bên tai.

Anh biết cô yêu thích khiêu vũ đến mức nào, thậm chí vì luyện tập mà bỏ lỡ nhiều lần đi chơi cùng anh. Vốn dĩ anh đã chuẩn bị để chờ sự trả thù điên cuồng của cô, nhưng cuối cùng lại chẳng có gì xảy ra.

Trầm Ngạn Hiên là một người cực kỳ kiêu ngạo, trước đây đương nhiên sẽ chướng mắt Diệp Tử tùy tiện nóng nảy, không có khả năng gì còn bám dính như keo chó, nhưng những năm nay, vì ấn tượng lần ở bệnh viện quá sâu sắc, lại luôn nghe được thông tin từ Mỹ rằng cô giành được giải thưởng nọ kia, khiến ấn tượng của anh với cô đã thay đổi rất nhiều.

Gần đây Diệp Hoa cũng bị vây trong trạng thái vui sướng kì lạ vì Diệp Tử sắp về nước, mặc dù không ai nói ra nhưng mọi người đều hiểu cậu ta đang mơ hồ chờ mong điều gì. Mà cũng không biết tình cảm anh em họ trở nên tốt như vậy từ khi nào.

“Ngạn Hiên, A Hoa.” Giữa buổi đánh bóng, Bạch Y Hàm mỉm cười đưa hai chai nước cho bọn họ. An Kỳ Viễn là bạn mới quen không lâu chỉ đứng một bên cười xấu xa: “Thế nào, chỉ có phần của bọn họ thôi, không có tôi sao.”

Bạch Y Hàm nhất thời luống cuống, vội vàng xua tay giải thích: “Xin lỗi, vì thói quen nên tôi chỉ mua hai chai.” Sau khi bình tĩnh lại, cô ta cười nhã nhặn, “Tôi đi mua thêm một chai cho anh nhé!”

“Đừng, tôi chỉ thuận miệng thôi...”

“An Kỳ Viễn.” Cách đó không xa truyền đến một giọng nữ quen thuộc, An Kỳ Viễn ngẩng đầu nhìn lại, thấy một cô gái cao ráo, mặc áo dài màu đen, vòng eo thon còn thắt dây lưng, cô gái mỉm cười, khí chất cực kỳ ôn hòa.

“Sao em lại đến đây? Vừa xuống máy bay à? Sao không gọi điện thoại cho anh?” An Kỳ Viễn chạy tới trước cô.

“Diệp Tử?” Đám Trầm Ngạn Hiên đều sững sốt, Diệp Hoa là người tỉnh táo đầu tiên, kinh ngạc kêu lên. Anh cứ tưởng rằng sau khi Diệp Tử trở về thì nhất định sẽ gọi điện cho anh đầu tiên, không ngờ lại gặp cô ở đây. Hơn nữa, hình như em gái anh cũng không đến đây vì anh.

Diệp Tử nghiêng đầu, lạnh nhạt liếc anh một cái, giọng nói bình tĩnh, “Anh cũng ở đây à?” Chỉ một câu cho có lệ, sau đó cô liền ghé sát vào tai An Kỳ Viễn nói gì đó, ngực dán bên vai anh ta, thân thể rất gần nhau.

An Kỳ Viễn nghe xong thì vẻ mặt có chút hoảng hốt, anh ta cau mày, suy nghĩ một lúc rồi quay đầu xin lỗi bọn họ, “Xin lỗi, đột nhiên tôi có việc gấp, sau này có cơ hội chúng ta sẽ cùng chơi nhé.”

Anh ta nói xong thì nhanh chóng bước đi. Diệp Tử cũng theo sau, đi được hai bước chợt dừng lại, quay đầu nhìn lướt qua Trầm Ngạn Hiên, mặt không biểu cảm gì, “Đã lâu không gặp, sau này có thời gian thì nói chuyện nhé.”

“Anh, đợi lúc nữa em sẽ gọi điện cho anh.” Câu này là quay sang nói với Diệp Hoa, sau đó cô vội vàng chạy đuổi theo An Kỳ Viễn.

Trầm Ngạn Hiên nhú mày, thái độ của cô quá lạnh nhạt, ngược lại khiến cho tâm trạng của anh bắt đầu trở nên ồn ào, khiến anh bức bối lo lắng.

P/S: Mặc dù tác giả truyện này ko có xu hướng bôi đen “nữ chính” ban đầu như các truyện xuyên ‘nữ phụ’ khác, nhưng nhìn cách cư xử của Bạch Y Hàm thì cũng có thể thấy cô gái này không phải kiểu trong sáng ngây thơ như cô ta thể hiện ra ngoài. Ngay cả người vô tình như Trầm Ngạn Hiên cũng thấy áy náy vì đã khiến Diệp Tử không thể khiêu vũ được nữa (mặc dù anh ta không cố ý làm Diệp Tử bị ngã), nhưng thánh nữ Bạch Y Hàm, người đã từng rơi nước mắt áy náy với Diệp Tử khi ở trong bệnh viện lại oán giận Diệp Tử vì Diệp Tử giỏi chơi đàn hơn cô ta, và cô ta tự xoa dịu rằng tai nạn của Diệp Tử là do lỗi của chính Diệp Tử. Nói chung là truyện dạy chúng ta rằng không có thánh nữ, chỉ có đứa giả vờ làm thánh nữ thôi.

4. Chương 4

Diệp Hoa ngơ ngác nhìn bóng lưng của Diệp Tử, sững sốt một lúc mới quay đầu lại chớp mắt với Trầm Ngạn Hiên, “Đây là... tình huống gì thế?”

Trầm Ngạn Hiên cup mắt, không tỏ vẻ gì. Bạch Y Hàm lại đột nhiên cười, “Chắc là quen nhau khi ở Mỹ rồi, mấy ngày trước An Kỳ Viễn đã nói là anh ta cũng vừa từ Mỹ về mà.”

Không hiểu sao vẻ mặt Diệp Hoa chợt sa sầm, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

Chờ tới lúc anh về nhà thì phát hiện hành lý của Diệp Tử đã để trong phòng cô nhưng không thấy người đâu. Theo bản năng anh cầm điện thoại di động lên, ánh mắt lóe sáng rồi cup xuống. Cô ở đâu, làm gì, người anh trai trên danh nghĩa như anh hình như không có tư cách hỏi đến.

Tuy nghĩ như vậy nhưng khi tới đêm rồi mà Diệp Tử còn chưa về, trong lòng Diệp Hoa rất khó chịu, càng thêm bức bối phiền muộn. Là ai đã nói sẽ gọi điện cho anh chứ, anh cầm điện thoại lên xem, sau đó thì mắt không thấy tâm không phiền, lập tức ném nó qua một bên rồi lăn qua lăn lại trên giường, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Ngày thứ hai, Diệp Hoa ngồi ở bàn ăn sáng.

“Chào buổi sáng, anh trai.” Diệp Tử lê dép từ trên tầng xuống, vẫn còn ngái ngủ, vẻ mặt lười nhác, tóc xõa tung trên vai, có một vẻ đẹp lộn xộn đặc biệt. Cô mặc áo sơ mi rộng màu đen, che một phần bắp đùi nhưng lại khiến cặp đùi thon dài tuyệt đẹp lộ ra hoàn toàn, màu đen càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

Ban đầu Diệp Hoa hơi sững sốt, sau đó mới không vui nhú mày, “Sao lại ăn mặc như thế?”

“Ở nhà mà, có sao đâu.” Diệp Tử đuổi người, sau đó lấy luôn cốc sữa tươi trước mặt anh lên uống một ngụm.

Diệp Hoa tỉ mỉ quan sát cô một lúc, thấy quầng mắt thâm đen của cô, không biết là tối qua về lúc nào, anh muốn hỏi nhưng lại nghĩ quan hệ của bọn họ còn chưa thân mật tới mức ấy. Không phải khi cô còn ở nhà cũng như vậy sao? Nói là anh em, thật ra chẳng khác gì kẻ thù.

Một chút vui sướng vì cô trở về cũng dần dần phai nhạt đi.

Diệp Hoa im lặng, ưu nhã ăn bữa sáng, không hề nhìn cô nữa. Anh vừa dùng đĩa xiên một miếng trứng rán, đang gắp lên thì Diệp Tử đột nhiên cúi người ngậm lấy, mái tóc xòa của cô tạo thành một đường vòng cung duyên dáng. Diệp Hoa kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Diệp Tử rất tự nhiên, tiện thể còn lấy cả một chiếc bánh bao trong đĩa của anh lên ăn.

“Anh, gần đây ba sẽ không về nhà đúng không?”

Lúc này Diệp Hoa mới phục hồi tinh thần, nhưng trong lòng lại có chút phức tạp. Tuy sáu năm năm cứ cách nửa tháng là Diệp Tử lại gọi điện cho anh, thỉnh thoảng còn gửi về mấy món quà nhỏ để tặng anh, khi anh và cha đi Mỹ công tác, Diệp Tử đã hẹn gặp anh nhưng lại chưa từng liên hệ với cha... Có điều anh chưa bao giờ thừa nhận rằng quan hệ giữa bọn họ đã thân mật tới mức này.

Vì đang bận suy nghĩ nên Diệp Hoa chỉ trả lời cho có lệ, “Ừ, bây giờ ba rất bận, mấy tháng chưa chắc đã về được một lần.”

Diệp Tử liền thở phào nhẹ nhõm, “Anh tìm nhà giúp em đi, em mới về nước, không có chỗ nào để đi, mấy ngày nay ở tạm đây trước.”

“Em muốn ra ngoài ở sao?” Diệp Hoa không kiềm chế được mà cao giọng.

Diệp Tử thờ ơ nhún vai, vẻ mặt ôn hòa tươi cười, “Nghe nói gần đây sức khỏe của ba không tốt lắm, tốt hơn là em không nên ở nhà kéo lại chọc ba tức giận.”

Giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt, không nghe ra vẻ mỉa mai. Diệp Hoa đột nhiên nhớ tới gương mặt đầy chán ghét của cha khi ông ta nhìn Diệp Tử ngồi trên xe lăn, khi ông ta nói đã sắp xếp xong việc du học cho cô, giọng nói lạnh lẽo hơn cả băng giá.

“Biết rồi, anh sẽ để ý giúp em.”

Diệp Tử ngửa đầu uống cạn ngụm sữa tươi cuối cùng, sau đó để cái cốc không lại trước mặt anh, cười lấy lòng, “Em còn có việc phải đi trước, anh bảo người giúp việc làm lại một phần ăn sáng khác vậy nhé.”

“Em chỉ ăn ít như vậy thôi à?”

“Giảm béo mà!” Diệp Tử đi thẳng lên tầng, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Anh không biết cô vừa về nước mà đã có chuyện gì để phải đi sớm về muộn, muốn mở miệng hỏi nhưng cuối cùng lại lặng lẽ nhìn cô đi ra ngoài, trước khi đóng cửa còn nói hẹn gặp lại với anh.

Buổi tối Diệp Hoa còn phải tham gia một buổi tiệc sinh nhật của tiểu thư Lâm gia. Nói cho cùng thì cũng chỉ quen biết xã giao, may mà Trầm Ngạn Hiên và Bạch Y Hàm cũng có mặt, anh đi theo cha, chào hỏi với vài bạn bè làm ăn rồi trốn tới chỗ đám Ngạn Hiên.

“Sao A Tử không tới với anh?” Bạch Y Hàm tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm.

Bọn họ đứng thành một vòng tròn nói chuyện, không phải chỉ có ba người họ và còn có cả An Tuấn Hách và Tần Nhã. Từ đầu tới cuối, An Tuấn Hách chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt Diệp Tử bao giờ, còn Tần Nhã thì quen biết với cô nên vừa nghe thấy thế đã hừ một tiếng tỏ ý chán ghét, nói với Bạch Y Hàm, “Y Hàm, cậu nhắc tới vị tiểu thư kia làm gì chứ? Mình nói cho cậu biết, cậu đừng như đồ ngốc để cô ta bắt nạt nữa, cho dù cậu tốt bụng đơn thuần thì chưa chắc người ta đã nhớ tới lòng tốt của cậu đâu, không biết chừng còn được một tác tiến một thước đấy! Sao không yên ổn mà ở Mỹ luôn, trở về làm gì chứ!”

Sắc mặt Diệp Hoa lập tức thay đổi, có điều anh chưa lên tiếng thì Bạch Y Hàm đã nhẹ nhàng kéo tay Tần Nhã, “Cậu đừng nói thế, bàn tán sau lưng người khác là không tốt đâu.”

An Tuấn Hách lại không chú ý tới bọn họ, đột nhiên nhìn thấy người nào đó, mắt anh ta sáng lên, vẫy tay đầy hưng phấn, “Anh họ.”

“Tình cờ thật đấy, không ngờ lại gặp mọi người ở đây.” Giọng nói trầm thấp đầy sức hút từ sau lưng truyền tới.

Mọi người đều quay lại, thấy An Kỳ Viễn và một cô gái đi cùng nhau. Cô gái để tóc lệch sang một bên, mặc váy dạ hội màu trắng, gương mặt kiều diễm như hoa, môi còn mỉm cười nhẹ nhàng, rõ ràng là Diệp Tử mà bọn họ đang bàn tán.

“Anh.” Cô chào Diệp Hoa trước, sau đó mới chú ý tới những người khác, ánh mắt hơi dừng lại chỗ Trần Ngạn Hiên một chút rồi đảo đi.

“Đây hình như toàn là người quen cả, đã nhiều năm không gặp rồi.”

Cô nói vậy khiến An Kỳ Viễn chợt nhớ tới chuyện gì, “Em quen mọi người à?”

Diệp Tử hé miệng cười, chỉ vào từng người để giới thiệu, “Đây là Diệp Hoa, anh trai em.” Sau đó chuyển qua những người khác thì tỏ vẻ tùy tiện, “Còn mấy vị đây đều là bạn cũ.”

Tần Nhã tỏ ý bất mãn vì thái độ mơ hồ này của cô, cô ta liếc qua liếc lại giữa An Kỳ Viễn và Diệp Tử, tự nhiên nói, “Này, cái gì mà bạn bè cũ của cô chứ, không phải cô đã theo đuổi Trần Ngạn Hiên tới năm năm sao? Đến giờ tôi vẫn còn nhớ sự kiên cường của cô đấy, người ta đã nói đừng làm phiền nữa mà cũng không chịu thôi. Như vậy thì sao có thể dùng hai chữ bạn bè đơn giản để giới thiệu chứ!”

Không khí đột nhiên đọng lại, lần này về mặt Trần Ngạn Hiên cũng thay đổi, anh quay đầu nhìn Tần Nhã, ánh mắt lạnh lùng khiến cô ta cứng đờ người, những lời còn muốn thốt ra đành nuốt lại.

An Kỳ Viễn nhú mày, có vẻ ngạc nhiên nhìn Diệp Tử, cô lại nhoẻn miệng cười, “Nói cũng phải.” Đường như những lời của Tần Nhã rất đáng cười, cô cong mắt nói, “Vậy thì giới thiệu lại lần nữa nhé. Đây là Trần Ngạn Hiên, là đối tượng mà em từng theo đuổi.” Sau đó cô chỉ về phía Bạch Y Hàm, “Đây là bạn gái anh ấy, trước đây em thường xuyên vô cớ nhắm vào cô ấy.”

5. Chương 5

Lần này ngay cả Trần Ngạn Hiên cũng cảm thấy xấu hổ. Bạch Y Hàm thì lập tức đỏ mặt, luống cuống xoa tay, “Tôi, tôi và Ngạn Hiên không phải bạn trai bạn gái gì đâu, còn những chuyện kia đều là quá khứ rồi.” Cô ta không hề phủ nhận việc Diệp Tử từng chơi xấu mình.

An Kỳ Viễn tỏ vẻ thân thiết gõ lên trán Diệp Tử một cái, “Em mà cũng có lúc mặt dày mày dạn đi theo đuổi người khác à! Anh thật sự rất muốn thấy đấy, suốt ngày nhìn em yên tĩnh như nước, lúc cần thanh tịnh không nhiễm khói lửa nhân gian, bọn anh đều cảm thấy em chỉ cần xuống tóc một cái là lập tức làm bạn thanh đàng cổ phật.”

Không biết vì sao An Tuấn Hách lại vô cùng hứng thú với Diệp Tử, phát hiện ra quan hệ thân mật giữa cô và An Kỳ Viễn thì càng hứng thú hơn, nghe vậy thì đầu tiên liếc mắt về phía Tần Nhã một cái, sau đó mới cười nói: “Anh họ, người mà anh nói và Diệp Tử mà em từng được nghe thật sự là một sao?”

An Kỳ Viễn nhú mày, “Sao, em nghe nói Diệp Tử thế nào...”

Diệp Tử đột nhiên nắm lấy cánh tay anh ta, ánh mắt nửa cầu xin nửa hài hước, giọng nói còn có chút ngại ngùng, “Được rồi mà, đừng hỏi nữa, đừng có hỏi về đoạn lịch sử đen tối kia được không!”

Cô thờ ơ gọi thời gian kia là đoạn lịch sử đen tối, dáng vẻ tươi cười tự nhiên gạt bỏ nó nhưng không có vẻ gì là sợ hãi né tránh khiến cho Tần Nhã chẳng còn có gì chọc tức cô, đành cúi đầu âm thầm giận dữ.

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, trong sảnh toàn là các cô gái nói chuyện làm ăn thôi, chúng ta ở đây lại cản đường người khác, đi lên tầng trên uống rượu ca hát chút.” An Tuấn Hách là người duy nhất trong bọn họ có quan hệ thân cận với tiểu thư Lâm gia, đương nhiên không khách sáo, lập tức lôi kéo bọn họ lên phòng ở tầng trên. Ở trong đây đều là thanh niên, có một chàng trai đang đệm đàn piano cho một cô gái che mặt khiêu vũ.

Bầu không khí trong này khá ưu nhã, trên ghế có vài người đang uống rượu oản tù tì, tiếng cãi nhau âm ỉ.

Trầm Ngạn Hiên ghét nhất nơi ồn ào thế này, quét mắt một vòng thấy trong góc có vẻ yên tĩnh liền lập tức qua đây.

“Ngạn Hiên.” Bạch Y Hàm gọi anh một tiếng, còn chưa kịp cất bước đi sang đã bị người khác quăn lầy. Một cô gái trẻ kéo cô ta sang chỗ khác nói chuyện riêng.

Diệp Tử cười khẽ, không ngại ngừng gì mà đi thẳng tới chỗ Trầm Ngạn Hiên, ngồi cạnh anh, đưa tay ra tỏ ý muốn một ly rượu.

Cô không nhận ra rằng sau khi cô tới, Trầm Ngạn Hiên cứng đờ người, ngồi thẳng lưng, ngón tay di chuyển vài vòng bên miệng ly, nhưng mặt thì vẫn không lộ cảm xúc.

“Gần đây anh vẫn ổn chứ?” Diệp Tử nhấp một ngụm rượu, giọng nói có chút hoài niệm.

Nhưng không hiểu sao, khoảnh khắc mà cô lên tiếng, trong đầu Trầm Ngạn Hiên đột nhiên vang lên tiếng khóc của cô ngày ấy, cô nói mình không cần anh nữa còn không được sao, tâm trạng anh chợt trở nên chua xót.

Anh không nói gì, Diệp Tử cũng không để ý mà cười, “Lâu thế không gặp nhau, anh vẫn lạnh lùng như cũ, ngồi cạnh anh chẳng khác nào ngồi cùng tảng băng cả.”

Trầm Ngạn Hiên quay người nhìn cô, vẫn tiếp tục trầm mặc.

“Sao vậy, còn chưa tu thành chính quả với Bạch Y Hàm sao?” Giọng nói của Diệp Tử rất dịu dàng, khác biệt một trời với dáng vẻ trong ký ức của anh, anh lại không nhận được nhìn cô một lần.

Khi Trầm Ngạn Hiên đang nhìn cô, đồng thời Diệp Tử cũng nhạy bén cảm nhận được một ánh mắt khác sau lưng cô. Cô không cần quay đầu cũng biết đó là ai, liền cười xấu xa. Cô vừa cười vừa khoác tay lên người Trầm Ngạn Hiên, thân thể hơi nghiêng về phía trước nhưng vẫn duy trì một khoảng cách, “Trở ngại lớn nhất là em đã không sinh sự trước mặt hai người nữa mà sao còn chưa theo đuổi được vậy?”

Trầm Ngạn Hiên nhú mồm, cuối cùng chịu mở miệng, “Anh không theo đuổi cô ấy.”

Diệp Tử phì cười, “Đương nhiên là em biết thế, em đang hỏi là sao cô ấy còn chưa tóm được anh?” Theo nguyên tắc, nếu không có sự ‘hỗ trợ’ của Diệp Tử thì quan hệ của hai người này vẫn luôn mập mờ.

Trầm Ngạn Hiên cúi đầu uống một ngụm rượu, không nói nữa. Người từng theo đuổi anh bao lâu nay lại dùng thái độ không để ý chút nào nói về quan hệ giữa anh và một cô gái khác, là ai thì cũng sẽ thấy khó chịu thôi, tuy rằng anh từng bực bội vì sự dấy dưng của cô.

Có điều không đợi anh khó chịu quá lâu thì cũng cảm nhận được ánh mắt mất mát thất thần của Diệp Tử bay qua mặt mình. Trầm Ngạn Hiên mím môi, có chút không vui vì cô quá trực tiếp, cô nhìn càng lâu thì sắc mặt anh càng sa sầm xuống.

“Em...” Lời trách cứ còn chưa nói ra, Trầm Ngạn Hiên đã lập tức ý thức được điều gì. Diệp Tử quay về phía anh nhưng ánh mắt lại nhìn ra đằng sau anh, sâu thẳm mê mang, có một loại tâm tình không thể nào nói rõ.

Trầm Ngạn Hiên quay đầu lại theo bản năng, thấy được cô gái khiêu vũ theo tiếng dương cầm. Tiếng đàn dừng lại, cô gái tươi cười xoay một vòng, thân thể cao gầy mảnh mai, chỉ xoay một cái cũng vô cùng ưu nhã mê người. Hình như đám đông đang đặt tiền cược xem cô ấy có thể xoay bao nhiêu vòng, bắt đầu ồn ào lên, trầm trồ khen ngợi.

Trầm Ngạn Hiên lại nhìn về phía Diệp Tử, dường như có thể thấy được chút gì trong đáy mắt cô, vài phần hoài niệm bi thương. Anh chỉ liếc một cái rồi cúi đầu xuống, đáy lòng lại nóng bỏng đau nhức, giống như bị tâm tình trong mắt Diệp Tử làm tổn thương.

“Em...” Anh không nhận được lên tiếng.

“Sao?” Diệp Tử tỉnh táo lại, quay đầu nhìn anh, Trầm Ngạn Hiên còn chưa nói thêm thì dường như cô đã nhận ra điều gì, nhẹ nhàng cười, “Trước khi ra nước ngoài, lần cuối gặp hai người hình như là trong viện nhĩ!”

Lòng Trần Ngạn Hiên khẽ rung động, mặt lạnh không nói gì.

“Xin lỗi.” Cô đột nhiên nói xin lỗi, vô cùng thành khẩn, “Lúc ấy em quá kích động, nhiều năm nay cũng không liên lạc với anh nên không có cơ hội nói xin lỗi anh.”

Trần Ngạn Hiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô cụp mắt xuống, bên môi thấp thoáng nụ cười như có như không nhưng lại khiến anh cảm thấy đau thương.

Giọng cô âm áp mềm mại, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt đã hòa tan chút buồn bã kia, “Trước đây cứ quần quít làm phiền anh, còn làm nhiều việc ngu xuẩn như thế nữa, lần này em muốn nói xin lỗi anh. Thật sự xin lỗi vì đã để lại cho anh năm năm hồi ức chẳng có gì tốt đẹp.”

Trần Ngạn Hiên há miệng nhưng không biết nên nói gì. Câu xin lỗi mà anh nên nói vẫn bị giấu trong lòng, giờ cô lại dễ dàng nói ra khiến anh cảm thấy khó xử.

Hình như Diệp Tử vẫn còn áy náy vì những việc mình đã làm, có chút bất an nhìn mặt anh, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói: “Không nói là có ý gì, chứng tỏ anh vẫn vô cùng ghét em sao, vậy nên không muốn để ý tới em nữa?”

“Không phải thế.” Anh lập tức phủ nhận.

Diệp Tử thoải mái cười lên, nhìn anh một cách nghiêm túc, “Vậy thì tốt.”

6. Chương 6

Bọn họ không trò chuyện lâu lắm vì Bạch Y Hàm đã vội vàng bu lại, cười tươi như hoa hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Diệp Tử cảm thấy không có gì thú vị nữa, đứng dậy nhường chỗ cho cô ta, “Cũng không có gì, hai người nói chuyện đi, mình đi tìm anh trai.”

Bạch Y Hàm nhìn bóng lưng Diệp Tử, có chút thấp thỏm cười với Trần Ngạn Hiên, “Em có làm phiền hai người không?”

“Không đâu.” Trần Ngạn Hiên lắc đầu, giọng nói dịu dàng vô cùng. Đối với Bạch Y Hàm, anh luôn dịu dàng hơn với người khác.

“Nói chuyện gì thế?” Diệp Hoa đã lặng lẽ nhìn bọn họ chăm chú từ lâu, vừa thấy cô tới thì không nhịn được, mở miệng hỏi.

Diệp Tử ngáp một cái, mệt mỏi dựa đầu vào anh, nhắm hai mắt lại, từ tốn trả lời, “Không có gì, em biểu đạt rằng mình vui vẻ vì nhiều năm rồi bọn họ còn chưa chính thức xác định quan hệ.”

Diệp Tử cọ đầu lên vai anh, mái tóc quệt qua cổ hơi ngứa, Diệp Hoa vô thức cử động, nửa người đều cứng lên, không chú ý tới những gì Diệp Tử nói.

“Này –”

“Đừng động, để em dựa vào một chút, vừa về đã bận đông bận tây, còn chưa điều chỉnh được múi giờ nữa...” Giọng nói phía sau dần dần nhỏ xuống, thay bằng hơi thở đều đặn.

Diệp Hoa định đẩy cô ra nhưng tay lại dừng giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng rơi lên đầu cô, sờ nhẹ, bắt đầu dĩ thử dài.

Anh rất muốn hỏi cô một câu, sáu năm nay cô sống thế nào? Một người ở nước ngoài, cuối cùng đã phải trải qua những chuyện gì mới có thể khiến một cô gái ích kỷ thất thường bị mài giũa thành đáng vẻ khéo léo hiền hòa. Trở thành một cô gái dễ khiến người ta lúng túng.

Tuy xung quanh vô cùng ấm ỹ nhưng Diệp Tử lại ngủ rất say, Diệp Hoa gọi mấy lần cô mới yếu ớt tỉnh dậy.

“Sao, có thể về rồi à?” Cô còn chưa hết buồn ngủ.

Diệp Hoa nhẹ nhàng cử động bên vai đã tê cứng, “Từ trước khi em ngủ anh đã định bảo em là nếu mệt thì cứ về sớm rồi.”

Diệp Tử tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng An Kỳ Viễn, vì vậy cô cầm điện thoại lên gửi cho anh ta một tin nhắn rồi đứng dậy, “Nếu thế thì em về trước đây, anh có về cùng em luôn không?”

Không biết quỷ thần xui khiến thế nào mà Diệp Hoa lại đồng ý.

Sau đó, trong nửa tháng ngắn ngủi, anh phát hiện ra mình bị ma xui quỷ khiến vô số lần. Ví dụ như Diệp Tử đột nhiên muốn lôi kéo anh đi ăn hàng ven đường, hay khi cô hằng hái kéo anh đi thử quần áo, đột nhiên cô làm bữa sáng cho anh, còn đưa thìa đến bên miệng anh... Ấn tượng của anh với em gái ngày càng thay đổi, khiến anh hầu như đã quên mất rằng cô gái này đã từng cố ý làm hỏng mô hình của anh, dùng vẻ mặt khinh bỉ chửi rủa anh.

Trong căn phòng đen kịt chỉ có ánh sáng đèn bàn đọc sách của Diệp Hoa. Anh lật xem tài liệu cha anh gửi, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

“Vào đi.” Diệp Hoa không quay đầu lại, khi anh đang làm việc sẽ tập trung một cách phi thường.

Mãi đến khi một thứ gì đó được đặt trước mặt anh, hộp đóng gói trong suốt có thể nhìn thấy rõ ràng vật bên trong là sơ mi trắng. Diệp Hoa ngẩng đầu lên, thấy Diệp Tử dựa vào bàn, cười nhẹ.

“Hôm nay em đi mua quần áo, thấy chiếc áo này rất hợp với anh.” Diệp Tử nhìn anh cười, “Mặc vào để em xem thử một chút.”

Diệp Hoa vẫn nhìn cô, không có bất kì động tác nào. Diệp Tử khó hiểu nhìn anh.

Sau một lúc lâu, anh im lặng đứng dậy, cầm sơ mi đi tới trước gương, không kiêng dè gì mà cởi áo, sau đó mặc chiếc sơ mi trắng vào. Chiếc áo cắt may đơn giản nhưng lại làm nổi bật vóc dáng hoàn mỹ của anh, khiến người anh toát ra quang sáng ưu nhã.

Diệp Tử chắc chắn vài tiếng, vóc người tốt thật đấy! Cô đi tới trước anh, chỉnh lại áo giúp Diệp Hoa, hài lòng nhìn từ trên xuống dưới, “Đúng là anh rất hợp với sơ mi trắng.”

Thân thể Diệp Hoa lại cứng đờ, nhưng anh vẫn im lặng nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp.

7. Chương 7

Trước khi Diệp Tử nhận ra ánh mắt anh, anh đã nghiêng mặt đi, nói một cách bình tĩnh: “Đúng rồi, Y Hàm nói ngày mai cùng ăn bữa cơm, bảo anh đưa em đi cùng. Em có đi không?”

Diệp Tử thờ ơ nhún vai, “Đi chứ.” Cô cười vô vị, đột nhiên nói một câu, “Anh, anh thích Bạch Y Hàm đúng không!”

Thái độ là khẳng định, không có chút trêu chọc nào.

Theo nội dung ban đầu của tiểu thuyết, Diệp Hoa là một nam thứ im lặng bảo vệ. Tình thâm như biển lại ẩn nhẫn không để lộ ra, lấy thân phận là bạn bè để ở cạnh Bạch Y Hàm, bí mật làm rất nhiều việc cho cô ta nhưng chưa bao giờ tiết lộ. Thậm chí anh còn vì cô ta mà đối phó với Diệp Tử, mua được bác sĩ, khiến bệnh tình của Diệp Tử trở nên trầm trọng hơn, cuối cùng cô ấy buồn khổ qua đời.

Nếu là một độc giả bình thường, đứng ở góc độ của Bạch Y Hàm, đương nhiên Diệp Tử sẽ khen một câu ‘làm tốt lắm’, có điều bản thân cô đã ở trong thân thể này thì khó tránh được khó chịu với chuyện đó.

Về mặt Diệp Hoa cứng đờ, sau đó thất thần một lát mới cau mày lắc đầu, “Làm gì có, sao em lại hỏi thế?”

Diệp Tử cười khẽ, “Chỉ là cảm thấy thế thôi, nếu không phải thì càng tốt.” Cô vỗ vai Diệp Hoa, “Không làm phiền anh nữa, em đi ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi.”

Đi tới cửa, cô dừng lại một chút, nghi ngờ hỏi: “Phải rồi, em nhờ anh tìm nhà hộ em, anh còn chưa tìm được sao?”

Diệp Hoa nắm bút máy rất chặt, “Em gấp lắm à? Anh đã xem mấy căn rồi, cảm thấy không phù hợp với em lắm, em là con gái, một mình ra ngoài ở thì không thể tùy tiện được. Những nhà gần đây anh xem đều không an toàn...”

Anh bỗng nhiên dừng lại, chợt nhận ra rằng bản thân mình đã nói quá nhiều, sự quan tâm lại bộc lộ rất rõ ràng, anh chưa từng nói như vậy với Diệp Tử bao giờ, nên lúc này có chút... ngại ngùng.

Không biết có phải Diệp Tử cũng nhận ra điều này không, cô cười khẽ vài tiếng, sau đó âu sầu nói: “Em có gì mà phải vội, có điều lần sau ba về, nếu thấy em rồi đòi đánh em thì anh phải ngăn cản đấy.”

Ngày tiếp theo gặp nhau cũng khá đông, cả các bạn học chứ không chỉ nhóm bọn họ, khung cảnh ồn ào nhộn nhạo.

Diệp Tử im lặng ngồi một chỗ, dán mắt vào nghịch điện thoại, đôi mắt lộ ra vẻ dịu dàng trầm tĩnh mà bọn họ chưa từng thấy. Những người từng quen biết ít nhiều với cô trước đây đều ngạc nhiên.

“Kia là Diệp Tử à?”

“Ôi trời, tiểu ma nữ ác độc đã biến thành công chúa Bạch Tuyết sao?”

Có người liền kéo nhẹ ống tay áo của người đó, nhỏ giọng nói: “Hình như ở trường lần ấy xảy ra tai nạn làm cô ta bị thương ở chân, không thể khiêu vũ được nữa, sau đó còn bị ba cô ta đưa thẳng ra nước ngoài, tôi nghĩ cô ta đã bị đả kích lớn đấy.”

“Cậu nói thế làm tôi nhớ tới hồi trước, tiệc Tết nào cô ta cũng khiêu vũ cả.”

Bọn họ ngồi cách Diệp Tử không xa lắm, Trần Ngạn Hiên cũng ngồi gần đấy nghe được rất rõ ràng, vốn dĩ gương mặt không có biểu cảm gì chợt trở nên lạnh lẽo thêm mấy phần. Anh nhăn mày, đầu tiên là trùng mắt với đám người kia, sau đó nhìn phản ứng của Diệp Tử.

Diệp Tử lại chẳng phản ứng gì, có điều Trần Ngạn Hiên cảm thấy hình như ngón tay đang trượt màn hình điện thoại của cô hơi chậm lại. Anh nhìn gương mặt cô, muốn mở miệng nói gì đó rồi lại cảm thấy không biết nên nói gì.

Giữa lúc anh đang suy nghĩ thì Diệp Tử đột nhiên quay đầu cười với anh, “Cứ nhìn em làm gì thế?” Cô nhìn thoáng qua Bạch Y Hàm đang ca hát với mọi người, ra hiệu: “Sao không đi hát cùng nhau?”

Trần Ngạn Hiên không trả lời, lại đứng dậy đến ngồi cạnh cô, sau đó tiếp tục im lặng nhìn về phía trước.

“Sao thế?” Diệp Tử có chút buồn cười, “Đây là chỗ em giữ cho anh trai em!”

Trần Ngạn Hiên: “...”

Anh định lặng lẽ ra đi thì Diệp Tử túm lấy cánh tay anh, cười lên, “Em chỉ đùa thôi, ngồi xuống đi, chỉ cần anh không sợ Y Hàm nhà anh ăn giấm thì tốt.”

Trần Ngạn Hiên thích yên tĩnh, đây cũng chính là lý do anh thích ở chung với Bạch Y Hàm mà không thích Diệp Tử. Anh ghét nhất có người cứ lú lú rú rú không ngừng bên tai mình, đương nhiên cũng ghét tụ tập, nếu không phải vì Bạch Y Hàm muốn tới đây thì anh đã ở nhà rồi.

Diệp Tử hiểu rõ điều này, vì vậy cô lấy một bên tai nghe điện thoại đưa cho Trần Ngạn Hiên, “Muốn nghe không? Đây là phần thu buổi biểu diễn toàn cầu năm ngoái của thầy giáo em.”

Ánh mắt Trần Ngạn Hiên sáng ngời, đây là nghệ sĩ piano nổi tiếng mà anh thích nhất. Từ lúc còn rất nhỏ anh đã từng được gặp người này, còn được khen một câu, tiếc rằng anh là con một của gia tộc về kinh doanh, không thể tự do theo đuổi mơ ước của bản thân được.

Tay không kiềm chế được nhận lấy tai nghe điện thoại, sau đó con người của anh yên tĩnh như đầm nước. Trong khoảnh khắc đó, tất cả lực chú ý của anh đều tập trung vào màng nhĩ, mọi thứ trước mắt không còn rõ ràng nữa.

Bạch Y Hàm buông micro, quay đầu lại liền nhìn thấy một màn này, Trần Ngạn Hiên và Diệp Tử sóng vai ngồi cạnh nhau, giữa khung cảnh ồn ào xung quanh, bọn họ dùng chung một bộ tai nghe điện thoại, tuy rằng không nói gì với nhau nhưng lại tạo thành một thế giới yên tĩnh bình thản.

Ngón tay bấm sâu vào thịt, Bạch Y Hàm đột nhiên vô cùng hoảng loạn. Cô ta cắn chặt môi dưới, vội vàng đi về phía Trần Ngạn Hiên.

Cô ta mới đi được hai bước chợt thấy Trần Ngạn Hiên nhướng mày, sau đó ngừng đầu liếc mắt về phía anh chàng đang gào vào micro. Hình như Diệp Tử cũng nhận ra động tác của anh, cười khẽ, “Để em chỉnh volume lớn hơn một chút.”

Trần Ngạn Hiên gật đầu với cô, khóe mắt chân mày mang vẻ nhu hòa hiếm thấy.

Bước chân Bạch Y Hàm dừng lại một chút, sau đó lại nhanh vài phần, cô ta ngồi xuống cạnh Trần Ngạn Hiên, cười dịu dàng, “Ngạn Hiên, anh đang nghe gì đấy!”

Trần Ngạn Hiên mím môi rũ mắt xuống, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô ta. Đáy lòng Bạch Y Hàm đau xót, nụ cười không giữ nổi nữa.

Diệp Tử thấy thế thì càng cười rục rờ hơn, cô đặt điện thoại của mình vào tay Trần Ngạn Hiên, anh không rõ nhìn lại cô, “Anh cứ nghe từ từ đi, em đi tìm anh em đã.”

Trần Ngạn Hiên gật đầu một cái.

Tâm tình của Bạch Y Hàm liền cuộn cuộn từ chua xót thành ghen tỵ, trái tim như đã biến thành một miếng bọt biển, nhấn một cái là có thể chảy ra nước.

Cô ta không cam lòng mà lôi kéo tay Trần Ngạn Hiên, “Ngạn Hiên, anh đang nghe gì thế, em có thể nghe cùng không?”

Lần này Trần Ngạn Hiên đã nhìn cô ta, do dự chốc lát, “Em đi hát tiếp đi!” Anh chỉ nói một câu như vậy, sau đó lại cúi đầu, lặng lẽ nhìn điện thoại trong tay mình.

Đợi tới khi bọn họ chơi xong, chuyển địa điểm để ăn cơm, Diệp Tử liền thấy gương mặt tái mét của Bạch Y Hàm. Cô ngồi cạnh Diệp Hoa, còn chưa ấm chỗ thì đã có người ngồi xuống chỗ bên cạnh.

“Này, điện thoại của em đấy, cảm ơn.” Ở bàn ăn cơm thì không thể đeo tai nghe được nữa, thế quá là không quan tâm đến mọi người.

“Em còn có bản nhạc và cd có chữ kí của thầy, khi nào có dịp em sẽ đưa cho anh. Bản thu buổi biểu diễn và cd cũng cho anh được luôn, có điều...”

Trần Ngạn Hiên nhíu mày, “Có điều cái gì?”

“Đây là thứ mà muốn mua cũng không mua được, đương nhiên phải đòi chút lợi lộc mới cho anh được.” Diệp Tử cong mắt, lời nói của cô khiến lòng Trần Ngạn Hiên trở nên dễ chịu. Anh sẽ không vô duyên vô cớ nhận nhiều thứ như vậy từ Diệp Tử.

“Không phải ba anh chuẩn bị giao hạng mục mới nhất của Trần Thị cho anh phụ trách sao?”

Trần Ngạn Hiên hơi sững sờ, nghi hoặc không hiểu vì sao Diệp Tử lại đột nhiên nhắc tới chuyện làm ăn.

“Nếu có thể, thời điểm mà anh lựa chọn công ty hợp tác, hãy suy nghĩ một chút đến Khải Viễn!”

“Công ty Khải Viễn? Là công ty của An Kỳ Viễn sao?” Không hiểu sao Trần Ngạn Hiên lại thấy không vui.

Diệp Tử cười giải thích: “Chỉ là mong anh có thể ưu tiên đến Khải Viễn khi thực lực tương đương nhau mà thôi, anh không cần phải đặc biệt quan tâm, nếu những công ty khác thích hợp hơn thì anh cứ coi như không nghe thấy đề nghị của em.”

Ánh mắt Trần Ngạn Hiên sầm xuống, mím môi, “Anh biết rồi.”

“Ngạn Hiên, ném thử món này đi, nghe nói đây là điểm tâm đặc biệt ở đây đây, mùi vị rất ngon.” Trong lúc bọn họ nói chuyện, vẻ mặt Bạch Y Hàm thay đổi rất nhiều, mãi mới tìm được một cơ hội để xen vào, nụ cười ngọt ngào khác thường.

Trần Ngạn Hiên nghiêng đầu nhìn cô ta, “Ừ, cảm ơn, không cần gấp cho anh đâu, em cứ ăn đi.” Tuy nói vậy nhưng anh vẫn gấp món mà Bạch Y Hàm cho vào bát lên miệng.

“Chờ chút!” Diệp Tử đột nhiên giữ tay anh, trên mặt có vài phần hoảng hốt, “Cái này làm bằng bột hạnh nhân và hoa quế mà.”

Về mặt Diệp Hoa và Bạch Y Hàm đều có chút mờ mịt, Trần Ngạn Hiên lại đột nhiên nhận ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên nhìn Diệp Tử.

Diệp Tử nói nốt câu còn lại, “Không phải anh bị dị ứng với hạnh nhân sao?”

Trần Ngạn Hiên đặt lại miếng bánh vào đĩa, “Phải rồi, đúng là anh bị dị ứng hạnh nhân, hóa ra món này dùng hạnh nhân để làm, em không nói thì anh khôn biết đâu.”

Anh bị dị ứng nghiêm trọng với hạnh nhân, lúc còn nhỏ không cẩn thận ăn một hai miếng, ban đêm liền sốt cao, họng sưng, cả người nổi mẩn, người nhà phải vội vàng đưa vào viện, cả nhà đều sợ hãi. Cũng vì thế mà sau này anh chưa từng ăn bất kì món gì làm từ hạnh nhân nữa, đương nhiên anh cũng không cố tình nói chuyện này cho mọi người biết.

Bạch Y Hàm vô cùng hoảng sợ, “Xin lỗi, Ngạn Hiên. Em, em không biết...”

“Không có gì.” Trần Ngạn Hiên lắc đầu, “Anh đâu có nói cho em biết. Ăn cơm đi.”

Bạch Y Hàm cúi đầu, ánh mắt lóe lên, không nói cho tôi nhưng lại nói cho Diệp Tử, phải không? Cô ta ghen tỵ càng lúc càng sâu, thậm chí còn có vài phần oán hận.

Bọn họ ăn cơm xong, rục rịch tản về, Trần Ngạn Hiên đột nhiên gọi Diệp Tử lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Cảm ơn.” Trần Ngạn Hiên trịnh trọng nói với cô.

Diệp Tử bật cười, “Vì chuyện hạnh nhân à? Em chỉ ngẫu nhiên nghe ông anh nói thôi, lúc trước em nhàn quá nên định học làm món bánh này, sau đó mới biết về công thức làm.”

Ông trong miệng cô là ông nội Trần Ngạn Hiên, từ nhỏ cô thường đến nhà anh chơi, không hiểu sao ông Trần lại cực kỳ thích cô, lần nào cũng kéo cô đi nói chuyện cả buổi sáng. Tuy Diệp Tử kiêu căng nhưng lại vô cùng ngọt ngào với người nhà Trần Ngạn Hiên, thường khiến cho ông Trần thoải mái tươi vui.

Thời gian ở Mỹ, cứ cách vài tháng cô lại gửi mấy món đồ về, ngoài Diệp Hoa ra thì ông Trần nhận được nhiều đồ nhất.

“Thì ra là thế.” Trần Ngạn Hiên dừng một chút, sau đó lại mở miệng, “Cd diễn tấu của thầy em...”

Diệp Tử cười, “Em gửi anh em đưa cho anh nhé? Hoặc lúc nào anh có thời gian thì qua nhà em lấy, gần đây em bận nhiều việc lắm, không có lúc nào để đi gặp anh đâu.”

“Để anh đến lấy.”

Diệp Tử liếc mắt về phía Bạch Y Hàm đang đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm vào bọn họ, nụ cười càng trở nên rục rịch, “Thế cũng được.”

8. Chương 8

Trầm Ngạn Hiên phát hiện ra càng ngày mình càng thích ở cạnh Diệp Tử. Bây giờ cô không nói nhiều như trước, mỗi khi chơi đàn piano, lông mi khẽ run rẩy rất động lòng người. Cô sẽ trò chuyện với anh về các nghệ sĩ piano nổi tiếng, nói về tác phẩm của bọn họ, tâm trạng khi cô học chơi đàn, thỉnh thoảng còn xen vào một vài hồi ức tốt đẹp khi còn nhỏ.

“Thật ra trước đây em không hề thích đàn piano, nhưng lúc ấy em quá ngốc, vì anh thích nên em cũng lặng lẽ học, khi biết cơ bản rồi thì quần quýt lấy anh bắt anh dạy em, khiến anh chán tới chết.” Khi cô nói chuyện lúc trước thì luôn mỉm cười nhẹ nhàng, dường như không hề để ý tới khoảng thời gian mà tốt đẹp thì ít hơn buồn khổ.

Đôi khi Trầm Ngạn Hiên cũng cảm thấy hoảng hốt, nếu không phải cô chủ động nhắc tới thì anh gần như đã quên mất Diệp Tử hay tranh cãi, kiêu ngạo lại âm ỉ kia. Hình ảnh ngày ấy như nước, gợn nhẹ một cái là tan biến, đáng vẻ dịu dàng của cô bây giờ từ từ lắng lại trong lòng anh.

Có điều anh còn chưa từng cân nhắc xem đây là tình cảm gì, cũng giống như khi anh thích Bạch Y Hàm, chẳng qua là cảm thấy thư thái và bình yên, khi cô ta ngượng ngùng đáp lại thì anh mới dần hiểu ra. So với Bạch Y Hàm, Diệp Tử không tỏ vẻ ngượng ngùng hay mập mờ gì nên anh cũng thuận theo bản thân, để thiện cảm dần sinh sôi.

“Chúc hợp tác vui vẻ.” Diệp Tử mặc trang phục nghiêm túc, tóc buộc cao ở sau, thể hiện vẻ thông minh tự tin.

Trầm Ngạn Hiên bắt tay cô, “Hợp tác vui vẻ.”

Ban đầu, anh đáp ứng Diệp Tử sẽ cân nhắc tới Khải Viễn cũng không hề biết cô sẽ là người phụ trách hạng mục này. Có điều như thế cũng tốt, Diệp Tử rất hiểu anh, vì vậy sẽ không cần quanh quẩn vờn nhau, toàn bộ quá trình đàm phán đều rất thuận lợi.

Anh tiễn cô đến cửa lớn công ty. “Mời em một bữa cơm được chứ?”

Diệp Tử quay đầu cười với anh, “Được.” Vừa nói xong, Diệp Tử chợt nghĩ tới điều gì, vẻ mặt cứng lại trong một giây, sau đó tỏ vẻ áy náy lắc đầu, “Có lẽ là thôi đi.”

“Sao thế?”

“Dù sao thì trước đây em cũng từng theo đuổi anh lâu như thế, thân phận hơi nhạy cảm, mấy ngày nay chúng ta gặp nhau hơi nhiều, nếu còn hẹn ăn cơm nữa thì Bạch Y Hàm nhà anh sẽ ăn dầm dấy.” Diệp Tử trêu chọc nói, Trầm Ngạn Hiên vô ý thức phản đối.

“Chỉ là một bữa cơm thôi mà, cô ấy sẽ không để ý đâu.” Bạch Y Hàm vẫn luôn hiền lành hiểu chuyện, chưa bao giờ giống như Diệp Tử, luôn tỏ vẻ ác ý với tất cả nữ sinh tiếp cận anh.

Diệp Tử cười vỗ vai anh, lắc đầu, “Đàn ông các anh ấy à, chẳng hiểu lòng phụ nữ chút nào.”

Trầm Ngạn Hiên cau mày nhìn cô.

“Anh thích Bạch Y Hàm chứ?” Diệp Tử đột nhiên hỏi.

Trầm Ngạn Hiên do dự trong chốc lát rồi gật đầu, “Thích.”

“Vậy anh chắc chắn là cô ấy cũng thích anh chứ?”

Lần này anh còn trả lời nhanh hơn, “Ừ, chắc chắn. Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Đã không phản đối em gọi cô ấy là Y Hàm nhà anh, vậy thì sao còn không xác định quan hệ người yêu chứ?” Diệp Tử hỏi vậy nhưng trong lòng lại đang cười trộm. Theo nguyên tắc, Trầm Ngạn Hiên là một người rất chậm chạp trong chuyện tình cảm. Thích của Trầm Ngạn Hiên với Bạch Y Hàm chỉ nhạt nhẽo như nước, mãi tới khi Diệp Tử dấn vào ngực cô ta, sợ hãi và kinh hoảng trong nháy mắt ấy mới khiến anh rõ ràng tình cảm của mình với Bạch Y Hàm. Kể cả thế thì rất lâu sau hai người mới chính thức xác định quan hệ, điều ấy làm Bạch Y Hàm luôn không cảm thấy an toàn, vì thế nên nhân vật nam thứ ba mới có cơ

hội, suýt nữa đã gây dao động cho cô ta. Hôm nay đã không có chất xúc tác là Diệp Tử nên quan hệ giữa bọn họ vẫn mập mờ như trước, không ai chủ động tiến thêm một bước kia.

Quả nhiên, lông mày Trần Ngạn Hiên nhíu lại, anh thích Bạch Y Hàm là thật, nhưng loại thích này còn chưa mãnh liệt tới mức xác định quan hệ, giữa bọn họ còn thiếu chút gì đấy.

Diệp Tử không đợi anh trả lời, cô tự nhiên nói, “Nếu hai người đã thích nhau thì anh nên đứng ở lập trường của cô ấy mà suy nghĩ một chút. Trên thế giới này không có bất kì một người phụ nữ nào có thể nhẫn nại để người đàn ông mình thích mập mờ với một phụ nữ khác.”

“Mập mờ à?” Trần Ngạn Hiên không vui vì cô dùng mấy chữ này để hình dung quan hệ giữa bọn họ. “Anh với em chỉ là bạn bè thôi mà.”

Diệp Tử tỏ vẻ bất đắc dĩ, thỏa hiệp nói: “Thôi được, là bạn bè.”

“Mời em đi ăn cơm, còn muốn đi không?”

Cô cười, “Đi chứ, anh đã không để ý thì sao lại không đi.”

Bọn họ không chú ý tới cách đó không xa, Bạch Y Hàm đang khổ sở oán giận. Cô ta biết gần đây Trần Ngạn Hiên và Diệp Tử thường gặp nhau, nhưng không ngờ rằng hiếm khi cô ta chủ động tới công ty một lần lại thấy bọn họ thân mật như vậy, đường hoàng đứng ở cửa chính, hoàn toàn không để ý tới việc người khác sẽ nghĩ quan hệ của bọn họ không bình thường.

Ngọn lửa ghen ghét hừng hực thiêu đốt, để lại tro tàn khổ sở đầy trên đất.

Cô ta đã biết, từ một giây nghe tin Diệp Tử trở về, cô ta đã biết ngày này sẽ đến. Diệp Tử chưa bao giờ từ bỏ ý định cướp lấy Ngạn Hiên từ trong tay cô ta, hôm nay chỉ thay đổi phương thức mà thôi, hiệu quả thật là rõ rệt.

Bạch Y Hàm lén đi theo bọn họ, mãi tới khi bọn họ cùng vào một nhà hàng, cô ta mới chán nản dừng lại, lặng lẽ đứng trong góc hồi lâu, rất muốn không để ý gì mà xông vào chất vấn, nhưng lại không có tư cách gì. Cô ta và Trần Ngạn Hiên không phải người yêu, Trần Ngạn Hiên thích hẹn hò với ai thì cô ta cũng có tư cách gì để hỏi đâu? Nghĩ như thế, trong lòng càng trở nên chua xót, vành mắt hồng lên, oán hận nhìn cửa lớn nhà hàng một cái, sau đó xoay người rời đi.

Ban đêm, Bạch Y Hàm ngồi một mình trong quán rượu, người ngày thường chỉ uống nửa ly là say, giờ lại ngơ ngẩn uống hết ly này tới ly khác. Hôm nay cô ta mặc quần dài màu trắng, khi ngẩng đầu lên, cái cổ cong lên tạo thành một đường vòng cung rất mê người dưới ánh đèn.

Cách đó không xa, một đám người lén nhìn cô ta bắt đầu khô nóng khó nhịn. Một kẻ trong đó, yểu hậu trượt vài cái, cuối cùng không nhịn được, đứng dậy, về mặt đâm tà đi về phía Bạch Y Hàm.

“Êu, người đẹp, uống rượu một mình à! Có chuyện gì không vui thì nói với anh, anh sẽ giải tỏa giúp em.”

“Đi ra.” Sắc mặt Bạch Y Hàm ửng đỏ, vì say rượu nên đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Người kia liền ngồi xuống chỗ cạnh cô ta, một tay lướt từ trên sống lưng xuống dưới, dừng lại chỗ mông, bấm mạnh một cái.

Bạch Y Hàm đứng vụt dậy, tát một cái lên mặt hắn.

Người kia lập tức nổi giận, đôi mắt lóe lên vẻ ác độc, “Cô em có vẻ ghê gớm nhỉ, mặc một câu trắng rồi ra vẻ trong sáng trong quán rượu, đừng giả vờ nữa.” Khi hắn nói chuyện, đám hồ cầu bằng hữu của hắn cũng vây tới, cười hèn hạ.

“Mùi vị của cô nàng này không tệ đâu, hay là đêm nay chúng ta thay nhau tới?”

Tay Bạch Y Hàm bị người kia nắm chặt, trong lòng hốt hoảng vô cùng, đúng lúc này, đột nhiên một bàn tay vươn tới, túm chặt cánh tay của gã đàn ông hèn hạ kia, vặn một cái. Người kia hét lên một tiếng kinh hoàng, buông lỏng tay ra rồi nhảy lên.

“Là anh?” Trong mắt Bạch Y Hàm xuất hiện vài phần vui mừng.

Người vừa xuất hiện mỉm cười có phần tà mị, anh ta vươn tay ra kéo Bạch Y Hàm vào ngực mình, “Cô gái này, không có anh bảo vệ thì đúng là em không có cách gì sống được mà!”

9. Chương 9

Diệp Hoa nhận được tin nhắn của Diệp Tử cũng là lúc đang họp, mọi người ngồi nghiêm chỉnh chờ anh. Sắc mặt Diệp Tuấn Hoa sa sầm ở ghế chủ tịch, khiến người đọc báo cáo sợ đến mức lú cả lưỡi, giọng nói run rẩy.

“Anh, em đang ở con đường nhỏ chỗ sân lớn của tiểu khu Hướng Dương, cứu em.”

Diệp Hoa đứng vụt dậy, tiếng động trong phòng hội nghị yên tĩnh càng trở nên chói tai, người đàn ông đang đọc báo cáo bị dọa run rẩy, cứ tưởng rằng con trai của chủ tịch muốn phát biểu vài lời vì khó chịu với bản báo cáo của anh ta.

“Sao thế, con có gì muốn nói à?” Diệp Tuấn Hoa lạnh lùng nhìn anh.

“Xin lỗi chủ tịch, con có việc gấp cần đi trước.” Diệp Hoa xoay người ra cửa, cánh cửa lớn đóng lại kèm theo tiếng quát tức giận của Diệp Tuấn Hoa.

Cả trái tim anh đều như treo giữa không trung, trong đầu trống rỗng, đập chân ga vượt tất cả đèn đỏ trên đường, cuối cùng dừng lại ở chỗ kia. Không gọi được điện thoại cho Diệp Tử nữa, anh gần như không dám nghĩ tới việc sẽ xảy ra, chỉ dựa theo địa điểm trong tin nhắn, chạy tới khắp những con đường ở tiểu khu.

Cuối cùng, khi đầu anh đầy mồ hôi, thở hồng hộc thì nghe được giọng nói cổ tổ ra bình tĩnh của Diệp Tử truyền tới từ xa. “Không phải chứ.” Giọng cô như có ý cười, “Tôi đã nói là tôi báo cảnh sát rồi, tôi không nghĩ là sức quyến rũ của tôi đủ để các anh mạo hiểm bị bắt vào tù đâu. Trong quán bar thì phụ nữ kiểu gì không có chứ, không cần thiết phải vậy.”

Diệp Hoa đỡ khóc đỡ cười, hầu như không cách nào diễn tả được tâm tình của mình lúc này. Cô bị vài người ép vào góc tường, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng cong lên, đáng về tùy ý không sợ hãi.

Trái tim treo giữa không trung cuối cùng cũng rơi xuống, may mắn tràn đầy trong lòng.

“Này, các người làm gì thế?” Anh hô to một tiếng, nhân lúc mấy người kia còn chưa xoay người lại liền tung một cú đá, sau đó dùng khuỷu tay huých mạnh vào cổ đối phương.

“Mẹ nó, cái thằng ngu nào lại thích lo chuyện bao đồng.” Gã đàn ông cầm đầu hơn ba mươi tuổi, trên mặt có vết sẹo rất sâu.

“Anh.” Diệp Tử không còn vẻ bình tĩnh khi nãy nữa, vẻ mặt lo âu nhìn chằm chằm Diệp Hoa bị đám người kia vây quanh, lông mày nhíu lại. Vừa rồi Diệp Hoa ra đòn bất ngờ, giờ bị bọn họ đánh trả, còn bị phản kích rất thô bạo. Anh càng lúc càng khó khăn, chỉ nửa phút thì trên người đã trúng mấy quyền, mặt cũng đổi màu.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa.

Động tác của đám người kia chợt dừng lại, gã đàn ông mặt sẹo tức giận nhổ một ngụm nước bọt, “Chúng ta đi, mẹ nó, chẳng lấy được cái gì tốt mà còn dính đầy máu.”

Bọn họ vừa đi thì Diệp Hoa liền ngã quỵ xuống đất, Diệp Tử vội vàng tới đỡ anh, giọng nói đầy tức giận, thậm chí còn không khống chế được âm lượng của bản thân, “Bình thường thì lẽ mề, sao hôm nay lại đến nhanh thế!”

“Anh chạy tới cứu em làm em không vui à?” Diệp Hoa hiếm khi tức giận, thái độ của Diệp Tử làm trái tim anh lạnh lẽo, cảm giác của nhiều năm trước chợt sống lại, tất cả thiện ý và sự quan tâm đều bị báo đáp một cách độc ác, bất kể anh làm gì để lấy lòng cô cũng là thừa thãi.

Diệp Tử nghiêm túc nhìn anh, sau đó cúi đầu, tất cả cảm xúc đều bị che giấu bên dưới hàng lông mi. Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Diệp Hoa cảm thấy yên tĩnh đến đáng sợ, anh ngẩng đầu nhìn Diệp Tử, nhú mày, định nói gì đó thì một giọt nước mắt đột nhiên rơi lên mu bàn tay anh.

Tim Diệp Hoa cũng nhảy giật lên, anh có chút bối rối, “Em, em đừng khóc, anh không có ý trách em đâu, em giận à?”

Diệp Tử lắc đầu, lúc nói chuyện còn như bị nghẹt mũi, “Em không nghĩ là anh sẽ đến nhanh như thế, nếu anh đến muộn một lúc thì có lẽ đã không bị thương.”

Diệp Hoa sững sốt, vẻ mặt lập tức mềm mại. Dường như có một cơn gió xuân từ đâu thổi tới, phất qua trái tim anh, khiến cả cõi lòng anh đều trở nên ấm áp. “Em...”

“Xin hỏi có chuyện gì xảy ra vậy? Là ai báo cảnh sát?”

Có cảnh sát tìm tới, Diệp Tử cũng không định nói nhiều, chỉ kể lại rằng mấy người kia đã đi rồi, cô không bị tổn thương gì nên chuyện này cũng qua.

Về đến nhà, Diệp Tử sống chết quần lấy đôi bôi thuốc hộ Diệp Hoa. Cô ngồi xuống, thô bạo cởi cúc áo của anh.

“Diệp Tử, em...”

“Anh cầm miếng lại cho em.” Giọng Diệp Tử lạnh lẽo đến đáng sợ, cô lẳng lặng nhìn vết thâm rất lớn trước ngực Diệp Hoa, sắc mặt sa sầm xuống.

Ánh mắt này của cô làm anh cảm thấy hơi xa lạ, cảm động và chua xót tràn đầy trái tim.

Đã bao lâu không có cảm giác này rồi? Diệp Hoa nhìn Diệp Tử đang ủ rũ tự trách, cảm rượu thuốc bôi nhẹ lên vết thâm trước ngực mình. Động tác của cô rất nhẹ nhàng, ngực cảm thấy man mát, sau đó dần nóng lên.

Hình như từ sau khi mẹ qua đời, anh đã không còn có cảm nhận như thế này nữa! Dù sao anh cũng đã quen rồi, quen rằng cha anh coi công ty là trên hết, quen rằng dù xảy ra việc gì thì cũng tự mình gánh vác, quen với sự căm thù và khiêu khích của Diệp Tử.

Khi nào thì mọi chuyện lại thay đổi? Diệp Hoa lẳng lặng nhìn cô gái đang đỏ mắt ngồi trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy có chút mừng rỡ. Bất kể là thay đổi từ khi nào, chỉ cần có thể tiếp tục như thế này thì tốt rồi.

Diệp Tử hoàn thành xong công việc liền đứng dậy.

Trong lòng Diệp Hoa đang hỗn độn nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, “Đã sợ anh bị thương thì còn gửi tin nhắn cho anh làm gì?”

Diệp Tử đi ra sau lưng Diệp Hoa, hai tay ôm lấy vai anh, có vẻ trầm mặc tựa lên lưng anh.

“Sao thế?” Diệp Hoa cố gắng nói thật khẽ, trong giọng nói còn có vẻ dụi dằm hiếm thấy.

“Anh à.” Giọng Diệp Tử rất nhẹ.

“Ừ.” Diệp Hoa rất ít khi thấy cô như vậy, giống như một đứa trẻ làm nũng với người thân.

“Xin lỗi.”

Diệp Hoa cho rằng cô ấy này vì chuyện anh bị thương, vì vậy lắc đầu tỏ vẻ không có gì, Diệp Tử lại nói tiếp, “Khi còn nhỏ em đã làm rất nhiều việc khiến anh tức giận đau lòng, thật sự xin lỗi.”

“Anh, anh biết không? Khi còn nhỏ em rất ghen tị với anh, vì sao ba luôn chẳng quan tâm tới em nhưng khi dạy anh lại hiền hòa như thế. Em chưa từng được ông ấy quan tâm, vì vậy vô cùng chán ghét anh.” Nói đến đây cô đột nhiên ngừng lại, giọng có chút ghen ngào, “Em vừa đùa với anh, vừa hâm mộ khi thấy anh trai người khác bảo vệ em gái, khi đó em sẽ luôn nghĩ vì sao anh trai em lại là anh chứ?”

Diệp Hoa vươn tay trấn an Diệp Tử, gương mặt cô ướt đẫm, “Diệp Tử...”

“Thì ra đều do em đã sai, không phải anh không bảo vệ em mà là em vẫn luôn từ chối ý tốt và sự quan tâm của anh, là lỗi của em...”

“Diệp Tử.” Diệp Hoa nhíu chặt mày, trong lòng rất cảm động, nhưng lại cảm thấy cô có điểm gì đó không đúng, “Sao em lại nghĩ thế?” Dừng một chút, anh thở dài an ủi cô, “Lúc trước thành ra như vậy đâu phải đều là do em?”

Rõ ràng là anh cũng không kiên nhẫn, bị từ chối rồi thì lập tức dựng lên người tất cả gai nhọn lạnh lùng, anh có tư cách gì để trách cứ cô khiến quan hệ giữa bọn họ thành tồi tệ chứ.

“Anh.” Diệp Tử nói khẽ, “Em thật yêu anh.”

Diệp Hoa sững sốt trong chốc lát, gương mặt phỉếm hồng, “Anh...” Câu nói ‘anh cũng yêu em’ không biết vì sao lại ngạnh trong cổ, môi anh run rẩy một lúc lâu, cuối cùng nói ra một câu, “Em thật là buồn nôn!”

Diệp Tử cười khẽ, cô đứng thẳng người, “Anh nghỉ ngơi đi, em không quấy rầy anh nữa, về phòng đây.”

Một khắc xoay người đi, nụ cười trên mặt Diệp Tử tan thành mây khói, cô lặng lẽ nghe lời khen tặng của Ngô Xuyên, ánh mắt chợt lóe lên.

“Lúc trước nhìn dáng vẻ từ tốn của cô làm tôi cũng thấy vội, không phải cô đã biết trước là tuổi thọ của thân thể này không dài hay sao? Muốn nước ấm nấu ếch thì cũng phải có thời gian dài mới được!” Khen xong, Ngô Xuyên lại bắt đầu oán trách. Diệp Tử là người công tâm chuyên nghiệp, vốn dĩ anh ta không muốn can thiệp vào hành động của cô, nhưng sinh mệnh của kí chủ đã sắp kết thúc, gia trị thiện cảm của nam chủ mới chỉ ở ranh giới đạt tiêu chuẩn, nam phụ thì hơi cao một chút nhưng vẫn còn chưa đủ, vậy nên anh ta cũng nóng nảy hộ Diệp Tử.

Diệp Tử nhếch miệng, lạnh lùng, “Có muốn làm thay tôi không?”

Ngô Xuyên bị nghẹn, tức giận hừ một tiếng, “Cô quá vô tình rồi đấy, người ta là đang quan tâm cô!”

Diệp Tử không để ý tới anh ta nữa, chỉ lẳng lặng cắt tỉa tình huống sắp xảy ra trong đầu. Sau khi nguyên chủ về nước thì càng thêm ghen ghét Bạch Y Hàm, đánh thuốc cô ta vào một buổi tiệc, cho gọi thêm mấy gã đàn ông để làm nhục cô ta. Nhưng tiếp đó thì Trầm Ngạn Hiên mang theo vòng sáng của nam chính từ trên trời giáng xuống, hai người đó củi khô gặp lửa mạnh, hầm một nồi thịt thơm ngát, còn khiến quan hệ và tình cảm của họ tiến một bước dài.

Cũng vì chuyện này mà Trầm Ngạn Hiên và Bạch Y Hàm đã trở mặt hoàn toàn với Diệp Tử.

“Á.” Nhân viên phục vụ bê khay đi qua người Diệp Tử, không cẩn thận va phải cô. Diệp Tử vươn tay đỡ lấy cô ta.

“Xin lỗi, tôi không cẩn thận va phải cô.” Khó khăn lắm cô ta mới có cơ hội nhận việc tại khách sạn, nhưng chưa quen đi giày cao gót nên đã va vào tới ba người. May mà mọi người tham gia tiệc đều rất lịch sự ôn hòa, không có ai trách cô ta.

“Không sao đâu.” Diệp Tử cười tỏ ý trấn an với cô ta, nhìn cô ta cúi chào mình rồi đi về phía Bạch Y Hàm. Hình như Bạch Y Hàm đang buồn bực, cầm lấy một ly rượu trên khay, trò chuyện câu được câu không với người bên cạnh, sau đó uống một hớp nhỏ.

Diệp Tử khẽ nhíu mày, nhớ tới tình huống xảy ra ở kịch bản gốc, sau đó nhìn người đàn ông đứng cạnh Bạch Y Hàm, nụ cười trên môi càng đậm.

P/S: Lần đầu đọc đoạn này suýt thì tớ nhầm là Diệp Tử vẫn đánh thuốc Bạch Y Hàm, nhưng sau khi đọc nhiều truyện nhanh xuyên thì tớ nghĩ ko phải do Diệp Tử làm, cơ bản là bất kể người thực hiện nhiệm vụ cố gắng làm thay đổi câu chuyện như thế nào thì một số tình tiết ‘đỉnh’ vẫn sẽ xảy ra. Hơn nữa nếu xét một cách hợp lý, Diệp Tử ko có ý định chủ mưu việc này như kịch bản gốc, cô ấy ko thể biết được Bạch Y Hàm sẽ uống ly rượu nào, vào thời điểm nào, cô ấy cũng ko mua chuộc nhân viên phục vụ nên khả năng Diệp Tử là thủ phạm khá thấp. Nhưng nếu DT ko làm mà Bạch Y Hàm vẫn trúng thuốc thì chứng tỏ các tg Tàu quá thích vụ xài thuốc kích thích này, toàn mượn tay nữ phụ để thỏa mãn tư tưởng... của

mình. Bạn nào mà có chút tìm hiểu về thuốc kích dục thì chắc đều biết trên thực tế ko có loại thuốc nào được coi là thuốc kích dục nữ cả. Chỉ có một số loại gây ảo giác hoặc làm người ta mất khả năng kiểm soát, hôn mê... chứ ko có trường hợp uống thuốc rồi cuồng lên đòi làm chuyện ấy như tiểu thuyết miêu tả đâu.

10. Chương 10

“Thật ra thì em đang nhìn gì thế, cô gái này, khi nói chuyện thì phải nhìn vào mắt người đối diện, đó không phải là phép lịch sự cơ bản sao? Hả?” Ô Cảnh Thuộc ép Bạch Y Hàm phải xoay mặt về phía mình, nhàu mày cười tà, “Có một người đàn ông đẹp trai phóng khoáng đứng như tôi đứng cạnh là việc biết bao phụ nữ hâm mộ đấy, em còn không yên lòng à?”

Mặt Bạch Y Hàm lập tức hồng lên, cô ta và Trầm Ngạn Hiên đã mập mờ khá lâu, chưa từng có hành động thân mật như thế này. Tích cách của Ô Cảnh Thuộc là kiểu thẳng thắn kiêu ngạo, luôn có hành động khiến người ta không thể chống đỡ.

“Anh... Anh đừng như vậy...” Cô ta cố tránh tay anh ta, gương mặt thẹn thùng đỏ ửng. Không biết có phải vì mới uống rượu không mà cô ta vừa né tránh vừa cảm thấy trước mắt mình có một tầng hơi nước, đầu óc choáng váng, trong thân thể dâng lên từng cơn khô nóng.

“Tôi nói thật, em không cần ngưng ngừng thế chứ, mặt hồng vậy là đang suy nghĩ gì hả?” Bạch Y Hàm cắn khe môi đỏ thẫm, khi nhìn anh ta, trong mắt như có ánh sáng lấp lánh, trong suốt động lòng người. Ô Cảnh Thuộc lập tức nuốt nước bọt, sau đó nụ cười trên môi càng thêm sáng rực. Anh ta dựa sát vào tai Bạch Y Hàm, nhỏ giọng nói, “Bạch Y Hàm, em còn hấp dẫn tôi như thế, tôi sẽ không nhịn được đâu!”

Đáy mắt Bạch Y Hàm có phần không rõ, cô ta cảm thấy thân thể như nhũn ra, nghi ngờ xoa mi tâm, “Tôi...”

Còn chưa nói xong cả câu, bước chân cô ta đã không vững, người mềm oặt ngã vào lòng Ô Cảnh Thuộc. Ban đầu Ô Cảnh Thuộc hơi sững sốt, sau đó cười hừ hống, “Cô gái này, đây là em đang yêu thương nhưng nhớ tôi sao?”

“Anh nói cái gì thế?” Bạch Y Hàm cố chịu đựng cơn mê muội trong đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, gương mặt đỏ ửng. “Hình như tôi uống say rồi, hơi váng đầu.”

Không chỉ thế, hơi thở của cô càng lúc càng nặng nề, còn trở nên nóng rực.

Lúc này Ô Cảnh Thuộc không cột nĩa nữa nhưng trên môi vẫn treo nụ cười, “Sao tửu lượng của em lại kém thế chứ, tôi đưa em về nhà nhé?”

“Không được.” Bạch Y Hàm đã tuân theo bản năng, hoàn toàn dựa vào trong lòng Ô Cảnh Thuộc, thân thể càng lúc càng khác thường, dường như có nơi nào đó bắt đầu ngứa ngáy, muốn người ta kiểm tra. Cô ta hừ nhẹ vài tiếng, giọng nói khó chịu, gần như nức nở, “Buổi... buổi tiệc còn chưa chính thức bắt đầu mà. Đi bây giờ thì quá thất lễ.”

Ô Cảnh Thuộc sờ lên gò má ửng đỏ của Bạch Y Hàm, dường như đã nhận ra điều gì khác thường, “Bây giờ em không ổn, tôi đưa em vào phòng nghỉ trước đã.”

Anh ta nói xong thì ôm eo Bạch Y Hàm, không cho cô ta từ chối, đưa cô ta đi về phía phòng nghỉ ở tầng ba khách sạn.

Bên kia, Trầm Ngạn Hiên và An Kỳ Viễn đang đứng chung một chỗ, lịch sự nhưng vẫn lộ vẻ xa cách, bàn luận về dự án mới nhất mà họ đang hợp tác. Diệp Tử tiếp khách ở một bên, nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

“Quý công ty đúng là rất có thành ý, nếu như có cơ hội, tôi rất mong hợp tác lần thứ hai với các vị.” Khi nói chuyện công việc, Trầm Ngạn Hiên luôn tự tin, toàn thân toát ra một loại khí chất không thể nói rõ.

“Ha ha, vì sự hợp tác lần sau của chúng ta, cụng ly nào!” An Kỳ Viễn giơ ly rượu trong tay lên.

Có điều anh ta còn chưa chạm ly vào môi thì Diệp Tử đã mỉm cười lấy cái ly trong tay anh ta, sau đó thay bằng ly nước ép của mình, “Hai người bàn xong công việc rồi chứ?” Tuy cô nói là hai người nhưng lại chỉ quay về phía An Kỳ Viễn, giọng nói vô cùng thân thiết, “Bàn xong rồi thì đi qua ăn chút gì lót dạ đi, bụng rỗng mà uống rượu sẽ không tốt cho dạ dày đâu, hơn nữa buổi trưa anh cũng đã uống nhiều rồi.”

“Biết rồi, bà quản gia.” An Kỳ Viễn cười bỏ mặt nạ xa cách khi làm việc, trong mắt tràn đầy ý cười, “Luôn quản lý chuyện như vậy!”

Sắc mặt Trầm Ngạn Hiên đột nhiên sầm xuống, anh cúi đầu, trong lòng như có cây gai ghim vào, hơi đau một chút, tuy không đáng kể nhưng lại không thể xem nhẹ.

Ngay lúc này, An Tuấn Hách đi tới, cười chào hỏi với bọn họ, “Anh họ, Ngạn Hiên, Diệp Tử, mọi người đều ở đây à!”

An Kỳ Viễn cười khê, “Nói chuyện công việc thôi, những dịp thế này cậu đều lén trốn đi chơi cơ mà, sao lại tới đây?”

“Em tìm Ngạn Hiên có chút việc.” An Tuấn Hách trả lời có lệ, sau đó kéo tay Trầm Ngạn Hiên, hơi nhúm mày, nhỏ giọng nói vào tai anh: “Tôi mới thấy Bạch Y Hàm, nhìn cô ấy có vẻ như không tỉnh táo, bị một người đàn ông đưa vào thang máy. Tôi thấy có gì đó không ổn, hơn nữa người đó nhìn cũng lạ mặt, đáng vẻ không đáng hoàng. Tôi thấy thang máy dừng ở tầng ba nên qua báo cậu một tiếng. Cậu có đi xem không?”

Từ khi anh ta nhắc tới Bạch Y Hàm và người đàn ông kia, sắc mặt Trầm Ngạn Hiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, sau khi nghe xong, vẻ mặt anh càng âm trầm. “Cảm ơn.” Anh xoay người đi luôn, bước chân có vẻ hoảng loạn.

“Hai người nói gì thế, sao mặt Trầm Ngạn Hiên lại như vậy?” Diệp Tử nghi ngờ hỏi, trong mắt lại có tia sáng lóe lên. Đương nhiên cô biết An Tuấn Hách nói gì với Trầm Ngạn Hiên, dù sao thì theo kịch bản gốc, người phát hiện vấn đề rồi báo cho Trầm Ngạn Hiên cũng là anh ta. Có điều lần này mọi chuyện có phát triển như bản gốc không thì không thể chắc được.

Trầm Ngạn Hiên vừa chạy tới cửa, còn đang thở hổn hển, anh đã tìm thấy căn phòng, trên chóp mũi cũng toát ra một tầng mồ hôi. Anh đứng thẳng người, chuẩn bị gõ cửa thì trong nháy mắt, một tiếng rên rỉ lọt vào tai, anh như bị đóng đinh tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

Giọng Bạch Y Hàm dường như chưa bao giờ sung sướng tới vậy, “A, a, không muốn, nhẹ...Nhẹ một chút.”

Sau đó là giọng cười của đàn ông, người đó thở nặng nề, “À, nhẹ một chút, là như thế này phải không?”

Không biết người đó làm gì, Bạch Y Hàm vừa khóc nức nở, lúc sau lại ngậm lên cao vút, “A, anh, anh đúng là đồ bại hoại!”

“Bạch Y Hàm, mở mắt ra nhìn tôi, nhìn xem tôi là ai, gọi tên tôi.”

Anh ta cứ vuốt ve không nặng không nhẹ ở nơi đó, khiến toàn thân Bạch Y Hàm đều ngứa ngáy khó chịu, cô ta khóc lên, “Ô Cảnh Thước, Ô Cảnh Thước, anh là Ô Cảnh Thước, anh nhanh một chút đi, nhanh chút...”

Những gì còn lại Trầm Ngạn Hiên không thể nghe rõ được nữa. Anh siết chặt nắm tay, nội tâm phần nộ ồn ào trong một chớp mắt rồi bình tĩnh trở lại. Anh đứng im tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cửa phòng, xoay người bước đi, bỏ lại những âm thanh dâm loạn ở phía sau.

Không biết vì sao, ngoại trừ ngọn lửa giận dữ ngăn ngủi kia, trong lòng anh chỉ có cảm giác phức tạp nhiều hơn, nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng.

Bạch Y Hàm đã biết rõ người đàn ông kia là ai, cô ta đã cam tâm tình nguyện hưởng thụ sung sướng, vậy thì anh lấy thân phận gì để ngăn cản chứ! Anh không có tư cách, cũng không muốn ngăn cản.

Tất cả tâm tình từ từ lắng xuống, sau đó anh đột nhiên cảm thấy hơi uể oải, trong đầu trống rỗng, anh mặc kệ, cứ đi bộ về phía trước theo bản năng.

Diệp Tử thấy anh thất hồn lạc phách đi ra ngoài, cô nhúm mày, trong mắt thoáng qua vẻ lo âu.

“Ôi trời, Ngạn Hiên, cậu ấy...” An Tuấn Hách cũng nhìn thấy anh, trong đầu chợt nghĩ tới một khả năng vô cùng xấu.

“Tôi không yên tâm, chúng ta cùng đi gặp anh ấy đi.”

Thật ra Trần Ngạn Hiên không đau lòng khổ sở như bọn họ vẫn tưởng, chẳng qua là anh cảm thấy hoang mang, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ cần anh làm rõ. Ví dụ như...

“Bíp bíp.” Sau lưng chợt truyền tới tiếng còi chói tai. Trần Ngạn Hiên xoay người lại, mắt bị chói vì ánh đèn pha.

Phanh một tiếng, Trần Ngạn Hiên chớp mắt, tỉnh táo lại thì hình ảnh cô gái kia cũng trở nên rõ ràng trong mắt anh.

“Em...”

“Anh không sao chứ?” Ánh mắt cô ấy sâu sắc như thế, tất cả tâm tình đều lộ ra dưới cặp mắt trong sáng ấy, nỗi lo âu dường như sắp tràn ra của cô làm trái tim đang xúc động của anh trở nên bình lặng.

Trong nháy mắt đó, dường như anh đã hiểu rõ sự hoang mang trong đáy lòng mình. Vì sao khi biết Bạch Y Hàm chung đụng với người đàn ông khác, trừ sự tức giận, trong lòng anh lại cảm thấy nhẹ nhõm nhiều hơn.

11. Chương 11

Tư thế hiện giờ của hai người có chút xấu hổ, cả người Diệp Tử nhào vào Trần Ngạn Hiên, đầu gối quỳ giữa hai chân anh, một tay chống đất, bụng áp sát thân thể Trần Ngạn Hiên, mập mờ không nói rõ nổi.

Diệp Tử chớp mắt, vẻ lo âu trong mắt lập tức tiêu tán, gương mặt cô hơi bối rối, nhanh chóng bò dậy.

“A.” Động tác của cô vô tình chạm vào vết thương, đau đớn khiến cô kêu lên.

Lúc này Trần Ngạn Hiên đã tỉnh táo lại, anh đứng lên, vừa ngẩng đầu đã thấy vết thương trên cánh tay Diệp Tử, một khoảng da thịt bị mài trên mặt đất, máu tươi và cát lẫn lộn với nhau, nhìn mà ghê người.

“Em không sao chứ?” Giọng anh gấp gáp.

“Câu này phải là em hỏi anh chứ.” Vết mặt Diệp Tử đã bình thường, môi vẫn nở nụ cười nhẹ theo thói quen, “Anh sao thế? Như người mất hồn vậy.”

Trần Ngạn Hiên níu cổ tay mảnh khảnh của cô, thái độ cứng rắn, “Đi bệnh viện trước đã.”

Diệp Tử nhún vai, tỏ vẻ bản thân không để ý.

Ngồi trên xe taxi, Diệp Tử lén nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, cười khẽ, “Chỉ là không cẩn thận bị trượt da thôi, ngày trước em tập nhảy, ngã một cái cũng nặng hơn thế này rồi, anh đừng lo lắng.”

Trần Ngạn Hiên nhìn dáng vẻ không sao cả của cô, nội tâm hơi chua xót, “Sao tự nhiên lại nhào tới?”

Diệp Tử cười rạng rỡ, “Em liều mình cứu anh, anh không thấy cảm động à! Hẳn là cảm động đến mức lấy thân báo đáp, haiz, thật ra không cần đâu, lúc đó dù người đứng đấy là ai em cũng sẽ nhào tới thôi. Em vốn là một cô gái đơn giản lương thiện mà.”

Giọng cô có vẻ khoa trương, biểu cảm vô cùng đắc ý hoàn toàn chưa từng xuất hiện trên gương mặt trầm tĩnh của cô, vì vậy Trần Ngạn Hiên không nhìn được cười, cúi đầu xuống.

Thấy cuối cùng anh cũng cười, Diệp Tử thở phào nhẹ nhõm, lại nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay anh có vẻ hơi kì lạ, xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Ngạn Hiên vẫn im lặng không trả lời, cô chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, lấy điện thoại ra, vẫn như ngày thường, đưa cho anh một bên tai nghe, im lặng nghe nhạc.

Ở bệnh viện, bôi thuốc xong, Diệp Tử đứng ở cổng chính chờ xe, cô vội vàng đuổi theo Trần Ngạn Hiên nên trên người chỉ mặc mỗi lễ phục dạ hội, đứng trong gió đêm lạnh run cả người. Trần Ngạn Hiên mím môi, không nói gì mà cởi áo khoác khoác cho Diệp Tử, “Hôm nay tiện thể về nhà anh đi!”

“Sao?” Diệp Tử không biết anh có ý gì, ánh mắt đột nhiên né tránh, cô nghiêng mặt sang bên, cười nhẹ, cố gắng để giữ giọng nói bình thường, “Đã muộn thế này còn về nhà anh làm gì?”

Hình như Trần Ngạn Hiên cũng nhận ra không đứng ở đâu, ho nhẹ một tiếng, “Gần đây ông nội thường nhắc đến em, nói em về rồi mà không tới gặp ông, ông rất giận đấy!”

Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh ông cụ ngây thơ như trẻ con, thích tròng mặt dựng râu, Diệp Tử cũng mỉm cười, “Xin lỗi, thời gian mới về nước em còn bận việc ở công ty, là em không tốt, đúng là nên đi với anh tới gặp ông để bồi tội.”

Trong tiểu thuyết gốc, ông cụ Trần chính là người đối xử tốt nhất với Diệp Tử, bao che khuyết điểm y như Diệp Tử là cháu gái ruột của mình. Sau khi Diệp Tử khóc lóc thê thảm nói ra tình cảm của mình với Trần Ngạn Hiên, ông Trần vô cùng đau lòng, lập tức lấy cổ phần của tập đoàn Trần Thị ra để ép anh đính hôn với Diệp Tử.

Diệp Tử nghĩ thầm trong lòng, bây giờ cô thay đổi cách tấn công, đương nhiên không thể để ông Trần ra mặt ép buộc Trần Ngạn Hiên xác định quan hệ với mình được. Nhưng cũng không nên lo lắng quá mức, bản thân cô không làm bộ làm tịch như trong tiểu thuyết thì ông Trần cũng sẽ không tự làm theo ý mình.

Ông Trần thấy cô tới thì đúng là rất vui mừng, chỉ là không đợi ông nói vài câu đã thấy băng gạc quấn trên tay Diệp Tử, người cô còn khoác áo vest của nam giới. Ông liếc mắt về phía Trần Ngạn Hiên, sau đó dường như tức giận, lập tức đuổi anh ra khỏi phòng.

“Đi đi, tôi và A Tử nói chuyện với nhau, anh không cần ở đây làm cái cột điện, đi xuống lấy hoa quả cho A Tử đi.” Ông liên tục phát tay, đợi Trần Ngạn Hiên bắt đắc dĩ ra cửa, ông lập tức nói nhỏ đi, có vẻ tò mò nhú mày với Diệp Tử, “Cháu đã theo đuổi được khối băng nhỏ rồi à?”

Diệp Tử cởi áo khoác trên người xuống, để sang một bên, không hề khách khí, lập tức lộ ra bản tính ương ngạnh, “Ông à, ông nhìn thấy gì thế, không có chuyện đó đâu. Hơn nữa bản tiểu thư đã không thích anh ta từ lâu rồi, ông để cháu trai mình lại cho Bạch Y Hàm đi.”

Ông Trần chặc chặc hai tiếng, “Còn nói là không có gì à? Thằng nhóc này đã chủ động đưa cháu về nhà đấy thôi. Đúng rồi, vết thương trên tay cháu là do đâu vậy?”

Diệp Tử làm nũng với ông, “Còn không phải là vì cứu anh ấy sao. Không được, ông à, cháu cứu cháu trai ông, ông bồi thường cho cháu thế nào đây?”

“Ông mang nó ra... để bồi thường cho cháu được không?”

Thái độ của ông Trần rõ là chỉ sợ không có người chết, cười híp mắt nói, “Ông sẽ bảo nó đính hôn với cháu, tháng sau đính hôn, nếu không thì ông sẽ đoạn tuyệt quan hệ ông cháu với nó, không giao cổ phần công ty cho nó nữa. Hừ, nó coi trọng gia đình và sự nghiệp như vậy, chắc chắn sẽ đồng ý.”

Diệp Tử ngẩn người. Cô thật sự không rõ vì sao ông Trần vẫn nảy ra ý tưởng này. Cô đâu có biểu hiện ra đáng về thê thảm nếu không có Trần Ngạn Hiên thì không thể sống nổi đâu.

Trần Ngạn Hiên bê hoa quả đứng ở cửa, lòng anh nhảy lên, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại trong chốc lát. Sau đó anh bình tĩnh lại, không gõ cửa nữa mà im lặng chờ Diệp Tử trả lời.

Anh không rõ tâm trạng hiện giờ của mình là gì, mong muốn cô từ chối hay là chấp nhận, trong lòng anh kháng cự nhiều hơn hay mừng rỡ nhiều hơn?

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, cuối cùng Diệp Tử nói khẽ.

“Ông à, sao ông còn tùy hứng như trẻ con vậy, chuyện hôn nhân đại sự không thể qua loa như vậy được đâu.”

Ông Trần liền bĩu môi, “Cháu đừng nói nhiều như thế làm gì, chỉ cần trả lời cháu có muốn gả cho nó hay không thôi?”

Sắc mặt Diệp Tử cứng đờ, nụ cười thường trực trên môi cũng biến mất, cô cúi đầu, giọng nói có vẻ buồn bã mơ hồ, “Cháu không muốn gả cho anh ấy, từ sáu năm trước đã không muốn nữa.”

Về mặt ông Trầm cũng có vài phần buồn thương, ông đỏ mắt cầm tay Diệp Tử, “A Tử, ông biết thằng nhóc kia đã làm nhiều chuyện có lỗi với cháu, nhưng mà...”

Diệp Tử không để ông nói xong, “Anh ấy không có lỗi gì với cháu cả, nếu không thích một người là tội lỗi thì người sai trên thế giới này nhiều lắm.” Cô cười thoải mái, “Cho tới giờ cháu không cảm thấy anh ấy từng có lỗi gì với cháu. Anh ấy không thích cháu, là cháu mặt dày mày dạn quần quít lấy anh ấy, là lỗi của cháu. Anh ấy tát cháu một cái, là do bản thân cháu đứng không vững nên bị ngã, không liên quan gì tới anh ấy. Trước kia đều là cháu tự làm tự chịu, cho nên cháu không muốn lại mua dây buộc mình nữa. Thích một người không thích mình là chuyện quá mức cực khổ, loại cảm giác này cháu đã chịu đủ rồi, không muốn chịu thêm nữa.”

“A, A Tử, ông...”

Diệp Tử không duy trì được nụ cười trên gương mặt nữa, viền mắt hơi phồng hờn, “Cháu biết ông đau lòng cho cháu, nhưng bây giờ ông không nên hỏi cháu có muốn gả cho anh ấy hay không, mà là anh ấy có đồng ý cưới cháu không. Chuyện tình cảm thì chỉ cần một bên không tình nguyện đã không thể nào hạnh phúc được nữa. Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, cháu không muốn lãng phí bản thân mình...”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, cắt đứt lời nói của cô.

Sắc mặt Trầm Ngạn Hiên lạnh như băng, vẻ mặt phức tạp nhìn Diệp Tử trong chốc lát, cuối cùng lạnh nhạt mở miệng.

“Không cần ông nội phải hỏi đâu, anh nguyện ý cưới em.”

12. Chương 12

“Trầm Ngạn Hiên, thật ra anh có ý gì?” Sau khi ra khỏi nhà họ Trầm, nụ cười trên gương mặt Diệp Tử lập tức biến mất, sắc mặt tái xanh, giọng nói cũng không còn khách sáo nữa.

Trầm Ngạn Hiên liếc cô một cái, lạnh nhạt mở miệng, “Không có ý gì. Ông nội muốn anh cưới em, anh không bài xích nên cưới thôi.”

“Anh không bài xích à?” Diệp Tử dừng bước, cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên ngọn lửa giận dữ, “Anh nói anh không bài xích à? Nhưng làm thế nào bây giờ, em rất bài xích. Anh phải đính hôn với em, vậy Bạch Y Hàm thì sao?”

Về mặt Trầm Ngạn Hiên không thay đổi, “Anh đã chia tay với cô ấy rồi.” Anh dừng một chút, lại cười khinh miệt, “Cũng không phải, bọn anh vốn dĩ không hề ở bên nhau.”

“Cho nên anh mới cưới em. Vậy em là cái gì, dự bị sao? Anh đã chơi đùa chán Bạch Y Hàm rồi nên lại thấy hứng thú với em à?” Về mặt Diệp Tử trở nên mất bình tĩnh, giọng cũng cao lên.

Trầm Ngạn Hiên nhíu mày, sắc mặt sa sầm, “Em đừng nói khó nghe như vậy.”

Diệp Tử cười trào phúng, “Em nói quá khó nghe à? Vậy còn anh, anh còn nhớ trước đây anh từng nói gì với em không? Khi em hỏi anh phải thế nào thì anh mới thích em, anh đã nói gì? Anh nói cho dù em có quần lấy anh thêm năm năm, rồi lại năm năm, mặc kệ em hao hết tâm sức thì anh cũng sẽ không thích em chút nào.” Cô vừa nói vừa cười, khóe miệng cũng cong lên như châm chọc, “Trầm Ngạn Hiên, làm người không thể như thế. Em mất sáu năm mới buông chấp niệm với anh, có thể đối xử với anh như bạn bè. Trước đây anh nói chắc chắn như vậy, làm sao có thể nói đổi ý là đổi ý chứ? Anh cho rằng anh muốn kết hôn thì em sẽ gả sao? Bởi vì em thích anh lâu như vậy nên trong lòng anh em là kiểu gọi sẽ tới đuổi sẽ đi à?”

Trầm Ngạn Hiên lặng lẽ nhìn Diệp Tử, môi cô đeo nụ cười lạnh lẽo, đáy mắt lại lấp lánh sóng nước, cuộn cuộn đau đớn và phẫn nộ, giọng nói mơ hồ chua chát. Cô nhìn anh như thế, ánh mắt sâu thẳm, trong đó ẩn chứa rất nhiều tình cảm khiến anh không thể thừa nhận, trái tim anh khẽ run lên.

Anh trầm mặc, Diệp Tử đột nhiên bình tĩnh lại. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng cắn môi, lông mi run rẩy. Một lúc lâu sau, cô lại mỉm cười chế giễu, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng như nước, “Xin lỗi, anh thấy đấy, cứ gặp phải chuyện với anh là em lại biến thành dáng vẻ này, tính toán chi li, kiêu ngạo càn rỡ, không chịu bỏ qua cho người khác, em không muốn trở thành như bây giờ, em rất chán ghét mình như vậy.”

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đã bình tĩnh như đầm nước, cô hít sâu một hơi, mỉm cười xong lại bày ra dáng vẻ lạnh nhạt dịu dàng, “Những gì hôm nay anh nói em sẽ quên hết, coi như anh chưa từng nói gì. Lần sau gặp lại...” Cô cup mắt xuống, cười dịu dàng, “Lần sau gặp, anh nhớ trả lại tuyển tập có chữ kí của thầy cho em.”

Nói đến đây, Diệp Tử thoái mái nhìn anh, “Được rồi, đưa tới đây thôi, em có thể bắt xe về.”

Cô xoay người bước đi, bước chân không nhanh không chậm, lưng thẳng tắp, mái tóc dài tới eo bay lượn trong gió đêm. Trong lòng Trầm Ngạn Hiên đột nhiên chua xót, những lời cô vừa nói giống như còn phiêu dang giữa bầu trời, quanh quẩn bên tai anh.

Anh không nhin được mở miệng, “Nếu thật sự em không muốn đính hôn với anh chút nào, sao khi ông nội vui vẻ chọn ngày cho chúng ta em lại không kiên quyết từ chối, vì sao không làm thế?”

Anh vừa nói ra, thân thể Diệp Tử như bị đóng khung. Hồi lâu sau, giọng cô nhẹ nhàng vang lên, mờ ảo như gió, có chút khàn khàn, tràn đầy tự giễu, “Đúng vậy, vì sao em không kiên quyết từ chối chứ? Ha ha, em cũng muốn biết, vì sao em không làm vậy.”

Giọng nói ấy đâm vào trong lòng Trầm Ngạn Hiên đến đau xót, không khí tựa như ngưng đọng, ứ đọng, khiến cả trái tim anh đều ứ đọng. Đột nhiên anh thấy hối hận, tại sao anh lại nói ra câu ấy, giống như anh đang ngạo nghễ tự phụ chà đạp lên tình cảm của người khác vậy.

Diệp Tử vừa về tới nhà đã thấy Diệp Hoa ngồi trên ghế salon, sắc mặt sa sầm, cô miễn cưỡng mỉm cười, giọng có chút mệt mỏi, “Anh về rồi à, sao lại ngồi đây? Đang chờ em sao?”

Diệp Hoa quay đầu nhìn cô, chân mày nhíu chặt, “Em và Trầm Ngạn Hiên là thế nào? Hai người muốn đính hôn à?”

Diệp Tử sững sốt, “Sao anh lại biết?”

Diệp Hoa đứng bật dậy, đi tới trước mặt cô, hai tay cầm lấy vai cô có chút thô lỗ, “Quả nhiên là hai người muốn đính hôn? Vì sao? Diệp Tử, chẳng lẽ em còn chưa tỉnh ngộ sao? Đến bây giờ em vẫn...”

Lời anh còn chưa xong, Diệp Tử đã tiến lên một bước, dựa đầu vào ngực anh, nói khẽ, “Anh, em mệt quá, đừng nói chuyện về anh ấy với em được không?”

Đôi môi Diệp Hoa khẽ động, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ vươn tay xoa đầu cô, thở dài một tiếng.

Diệp Tử trốn trong ngực anh, sau đó ngẩng đầu lên, sắc mặt như bình thường, “Anh, anh còn chưa nói là sao anh lại biết chuyện này.”

“Ông Trầm gọi điện cho ba, nói muốn bàn bạc về lễ đính hôn cho hai người. Ba bảo anh hỏi em xem mọi chuyện là thế nào.”

Diệp Tử cau mày oán trách, “Sao ông lại thế chứ, hành động nhanh thật đấy.”

“Thật ra là thế nào?”

Diệp Tử kể lại tỉ mỉ mọi chuyện với Diệp Hoa, còn cười khẽ, “Lúc đấy em bị câu đồng ý cưới của Trầm Ngạn Hiên dọa sợ nên chỉ mơ hồ không nói gì. Yên tâm đi, em sẽ không đính hôn với anh ấy, em sẽ giải thích rõ mọi chuyện với ông.”

“Cậu ấy đã chia tay với Bạch Y Hàm rồi sao?” Diệp Tử nói cả đoạn dài như thế nhưng không hiểu sao Diệp Hoa chỉ bắt được trọng điểm này, giọng còn có phần gấp gáp. Trong lòng cô khẽ động, tại nguyên bản, Diệp

Hoa là người thâm tình không mỗi một với Bạch Y Hàm, chẳng qua vì Trầm Ngạn Hiên là bạn tốt của anh, Bạch Y Hàm lại chưa từng biểu lộ có tình cảm nam nữ với anh nên anh mới ẩn nhận không để lộ. Hôm nay hai người kia đã chia tay, lẽ nào Diệp Hoa...

Nghĩ tới đây, cô mở miệng trêu chọc, “Thế nào, anh lo lắng cho Y Hàm à. Nói thật là lúc trước nhìn bọn họ rất ổn, em cũng không biết sao lại chia tay, anh, anh nhanh chân đến gặp cô ấy đi.”

Trên mặt là nụ cười nhưng trong lòng lại lo sợ bất an.

Ánh mắt Diệp Hoa lóe lên, anh do dự một lúc, khẽ lắc đầu, “Không còn sớm nữa, em đi ngủ đi.”

13. Chương 13

“Anh.” Diệp Tử đột nhiên thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Nếu như, nếu như anh thực sự thích Bạch Y Hàm thì đừng bắn khoản nhiều quá, cứ thuận theo tâm ý của mình...”

“Em nói gì thế?” Diệp Hoa tỏ vẻ bất ngờ, gõ lên trán cô, “Sao em lại luôn cảm thấy anh thích cô ấy chứ? Anh từng biểu lộ trước mặt em rằng anh có ý tứ với cô ấy sao?”

Mắt Diệp Tử cong cong, “Là mơ hồ cảm thấy được.”

“Cảm thấy cái đầu!” Diệp Hoa nắm chặt cánh tay cô, “Giờ nào rồi mới về hả, nhanh tắm rửa đi ngủ đi.”

“A, đau quá, anh nhẹ một chút.” Vết thương trên cánh tay đau đớn, cả gương mặt nhỏ nhắn Diệp Tử đều nhăn lại.

Lúc này Diệp Hoa mới thấy băng gạc trên tay cô, nhất thời hốt hoảng buông tay ra, “Đây là thế nào? Sao lại bị thương?”

Diệp Tử ngượng ngùng cười, xoay người đi lên cầu thang, “Em đi tắm đây!”

“Này, Diệp Tử!”

Khoảng thời gian gần đây Diệp Tử thường cân nhắc có nên thuận thể đính hôn với Trầm Ngạn Hiên hay không, bây giờ chắc chắn là anh có thiện cảm với cô, nhưng thiện cảm này mạnh mẽ đến mức nào? Đã đạt yêu cầu của nhiệm vụ chưa? Đính hôn với anh có thể tăng thiện cảm không?

Chỉ có điều, cô còn chưa kịp đưa ra quyết định thì Diệp Tuấn Hoa đã trực tiếp ngăn chặn tất cả đường lui thay cô, khi ông ta ngồi trên ghế salon, lạnh lùng thông báo thời gian thì cô vô cùng tức giận.

“Đây là hôn lễ của con, sao lại do ba quyết định?”

Diệp Tuấn Hoa lạnh nhạt liếc cô, giọng nào trào phúng, “Không phải anh cô nói gần đây cô thay đổi rất nhiều sao? Tôi không cảm thấy vậy, vẫn là cái dáng vẻ vô lễ không biết trên dưới.” Dừng một chút, ông ta lật tờ tạp chí kinh tế trong tay, “Tiệc đính hôn tổ chức vào mười ba tháng sau, tôi đã gửi thiệp mời rồi, tốt nhất cô nên chuẩn bị một chút đi!”

“Chuẩn bị một chút?” Diệp Tử cười lạnh một tiếng, “Từ sáu năm trước khi tôi ra nước ngoài cho tới bây giờ, ngay một cuộc điện thoại ông cũng không gọi, tôi về nước ông cũng không thèm hỏi một câu. Giờ ông lại nói tôi hãy chuẩn bị một chút, ông không cảm thấy quá buồn cười sao? Ba.”

Một chữ cuối cùng kia cô nhấn rất mạnh, để lộ ra sự châm chọc và căm hận.

Diệp Tuấn Hoa không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng đến tận xương, “Tôi chưa từng quên gửi tiền vào tài khoản cho cô. Trước đây không phải sống chết cũng muốn ở cạnh Trầm Ngạn Hiên sao? Hiện giờ có cơ hội rồi, không cần làm trò khác người nữa, đối với cô và công ty đều tốt cả. Con gái à.”

Giọng điệu y như Diệp Tử, thậm chí còn lộ ra ý tứ uy hiếp. Diệp Tử đột nhiên cảm thấy nhàm chán đến cực độ, hừ lạnh một tiếng, xoay người lên tầng. Làm nhiều nhiệm vụ như vậy nhưng cô vẫn không học được cách sống với người thân, rõ ràng có vô số biện pháp để cải thiện quan hệ giữa bọn họ, nhưng cô vẫn luôn chống đối không làm.

Kể cả là Diệp Hoa, cô cũng dùng cách thức tấn công một người đàn ông để có thiện cảm với anh chứ không phải là cách tiếp xúc với một người anh trai.

Diệp Tử nằm trên giường, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà. Đã vậy thì cứ đính hôn đi. Cô sao cũng được cả, cha của thân thể này đã ra lệnh rồi, cô cũng không muốn lãng phí khoảng thời gian ít ỏi còn lại với ông ta.

Gần đây Trầm Ngạn Hiên luôn nhớ tới ánh mắt của Diệp Tử, ánh mắt ấy có thể khiến người ta chìm xuống đáy biển, trái tim bị đè nặng đến nỗi không cách nào hô hấp, tràn đầy tình cảm mà anh không thể phân biệt nổi, sâu thẳm mê người, làm người ta không thể quên đi.

Anh nghe một bản piano sẽ nghĩ tới cô, khi đi trên đường, tâm tư lơ lửng sẽ nghĩ tới cô, ngồi trước bàn xem tài liệu cũng sẽ nghĩ tới cô. Lần đầu tiên gặp nhau khi cô về nước, mỗi lần gặp mặt, mỗi việc cô làm, mỗi câu cô nói ra, mỗi nụ cười của cô, cứ trải dần ra, cuối cùng dừng lại ở câu nói mơ hồ đau xót “Em cũng muốn biết, vì sao em lại không làm như thế”.

Mỗi lần hồi tưởng lại, đáy lòng anh lại lắng thêm một phần cảm tình không rõ ràng, vì vậy cứ nghĩ tới cô là trái tim lại trở nên nặng nề, khiến anh chua xót, rồi lại yên tâm.

Anh cảm thấy mình rất kì lạ, rõ ràng trước đây chán ghét cô, căm hận cô dây dưa mình, nhưng vì sao khi nhớ lại đáng vẻ càn rỡ kiêu ngạo của cô lúc cô đuổi những nữ sinh bên cạnh anh đi, thỉnh thoảng anh lại không kiềm chế được cười lên.

“Thằng nhóc này, ông đã định ngày đính hôn với ba của Diệp Tử rồi, cũng sắp xếp người đi chuẩn bị tiệc ở khách sạn, chừng nào thì cháu và con bé đi chọn lễ phục.” Ông Trầm vui vẻ đến mức ria mép đều sắp nhếch hết lên, mắt híp lại thành một khe nhỏ.

Trầm Ngạn Hiên nhú mày, “Diệp Tử đồng ý đính hôn rồi sao?”

“Đương nhiên là con bé đồng ý rồi.” Ông Trầm tỏ vẻ đắc ý nhướn mày với anh, “Trước đây khi con bé làm nũng với ông để mắng cháu, ông đã nói với nó, sớm muộn gì cũng có ngày nó theo đuổi được cháu. Thấy không, quả nhiên cháu đã chấp nhận.”

Anh không biết tâm trạng của mình là thế nào, chỉ lạnh nhạt lên tiếng, “Cháu biết.”

Đi ra khỏi phòng, anh gọi điện cho Diệp Tử, giọng cô vẫn mềm mại ôn hòa như trước, “Lễ phục à? Anh có thời gian đi chọn với em sao? Nếu bận thì không cần đâu, em đi thử thôi cũng được.”

“Anh có thời gian.”

Diệp Tử cười khẽ, “Thời gian đính hôn là vào tháng sau liệu có vội vàng không?”

“Không đâu.” Dừng một chút, anh không nhịn được hỏi, “Em... Không phải là em không muốn chứ...”

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó Diệp Tử hào phóng nói, “Anh nghĩ thế nào? Bởi vì ba em và ông Trầm nên em bị buộc đính hôn, hay là dù em cố gắng thế nào cũng không thể nói ra hai chữ từ chối được. Dù sao thì đính hôn, kết hôn với anh cũng là giấc mơ từ ngày còn nhỏ của em. Anh nghĩ thế nào thì là như thế.”

“Diệp Tử.” Trầm Ngạn Hiên đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi khó chịu, “Không phải là anh nghĩ thế nào, anh muốn nghe em nói, thật ra em nghĩ gì?”

“Trước khi em trả lời anh, anh có thể trả lời em một chuyện không? Anh thích em nên mới đồng ý đính hôn với em sao?”

Trầm Ngạn Hiên hơi ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng ừ một tiếng, “Phải.”

“Trầm Ngạn Hiên.” Giọng Diệp Tử chợt trầm xuống, “Đây là cơ hội cuối cùng mà em cho bản thân mình, vậy nên anh nhất định không được lừa em, nhất định không được.”

Trầm Ngạn Hiên nhạy bén phát hiện ra giọng cô ẩn chứa tâm tình mãnh liệt như sóng biển dâng trào, liền mím môi, “Anh không lừa em.”

Dừng một chút, cuối cùng anh nói ra câu mà mình vẫn giữ trong lòng, “Diệp Tử, xin lỗi.”

Diệp Tử cười khẽ, “Vì sao xin lỗi?”

“Vì tất cả mọi chuyện đã từng làm với em.” Trầm Ngạn Hiên hít sâu một hơi, “Tạm thời anh chưa có cách nào thích em như em thích anh, nhưng anh thật sự muốn sống tốt với em.”

Diệp Tử lắng lắng nghe, có chút chế giễu nhếch môi. Giọng cô lại ra vẻ ngượng ngùng, “Cái gì vậy, ai sẽ tin anh chứ, thái độ thay đổi nhanh như dập đầu vậy.”

Lễ đính hôn của bọn họ đang được chuẩn bị.

Khi Diệp Hoa biết chuyện, Diệp Tử đang vui vẻ nói chuyện điện thoại với Trầm Ngạn Hiên, giọng nói đầy vui sướng không thể che giấu, cô tỏ ra dịu dàng thông cảm, “Không sao đâu, nếu anh bận như không cần phải đi với em đâu.”

Không biết Trầm Ngạn Hiên nói gì, môi cô lại càng cong lên, “Anh hỏi em à, trước đây em ảo tưởng rằng sẽ nhảy một bài trong hôn lễ, đương nhiên anh sẽ đệm đàn piano. Sau đó lại thấy vậy thì ngốc quá, làm gì có cô dâu nào mặc váy cưới rồi nhảy nhót chứ. Hay là lễ đính hôn lần này chúng ta cùng chơi đàn đi.” Hình như nhớ tới chuyện gì đẹp đẽ đã qua đi, ánh mắt cô dịu dàng, “Lại nói, cũng vì anh nên em mới đi học đàn piano đấy...”

Diệp Hoa đứng một bên lắng nghe, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng sâu thẳm, hồi lâu sau, anh buông lỏng ra bàn tay nắm chặt thành nắm, ý cười trên môi dịu dàng như nước.

Anh đã nhìn cô vì người đàn ông này mà điên rồ thống khổ, hôm nay bọn họ thật sự muốn ở bên nhau. Nếu như... Cô thật sự có được hạnh phúc mà cô mong đợi, vậy thì là một người anh trai, anh nên chúc phúc cho cô mới đúng.

14. Chương 14

“Anh.” Cúp điện thoại, Diệp Tử lập tức phát hiện Diệp Hoa đứng ở một bên. Cô cười ngọt ngào, chạy về phía anh, hai tay vòng lấy cổ anh, “Ngày mai công ty Trầm Ngạn Hiên có việc, anh đi xem lễ phục với em được không?”

Lông mày Diệp Hoa lập tức nhíu lại, “Lúc trước em nói cậu ấy sẽ xếp thời gian trống để đi cùng em cơ mà, sao thế, vừa xác định quan hệ với em xong thì cậu ấy không để ý tới em nữa à.”

“Anh, anh nói gì thế?” Diệp Tử cười, giải thích thay anh, “Anh ấy đã chuẩn bị đi với em rồi, tại em hẹn thời gian không ổn, đúng lúc công ty có hội nghị quan trọng. Em thấy chọn lễ phục cũng không phải chuyện gì quan trọng nên không muốn đổi thời gian.”

Diệp Hoa nhìn dáng vẻ hưng phấn hoạt bát của cô, mi mắt cong cong, ý cười tràn đầy, đáy mắt còn có ánh sáng vui sướng linh động, khiến cả trái tim anh đều đột nhiên yên tĩnh lại, “Được rồi, anh đi với em.”

“Anh là tốt nhất!” Diệp Tử đột nhiên dựa gần vào anh, hôn chụt một cái, sau đó nhìn vẻ mặt ngu ngơ của anh rồi bật cười, “Có phải từ nhỏ tới giờ chưa được cảm nhận em gái làm nũng anh trai không, khi còn bé chắc anh cũng hâm mộ anh em người ta tình cảm thắm thiết giống em đúng không. Thế nào, cảm giác tốt không?”

“Diệp Tử!” Diệp Hoa trầm giọng gọi cô một câu, thái dương hơi giật lên.

Vì vậy Diệp Tử cười càng thêm sáng lạn, “Em phải ra ngoài rồi.” Nói xong, cô từ từ xuống tầng. Bước chân nhẹ nhàng, toàn thân cao thấp đều tản ra ma lực khiến người ta không kiềm chế được.

Diệp Tử, dính hôn với cậu ta thật sự vui vẻ như thế sao?

Diệp Hoa cũng không biết tâm trạng khác thường của bản thân đến từ đâu, anh lái xe, không nhin được nghiêng mặt sang liếc trộm Diệp Tử. Cô đang cúi đầu chơi điện thoại, cảm giác được ánh mắt của anh nên ngẩng đầu lên nhoẻn miệng cười.

“Đừng nhìn em, nhìn đường đi.”

Diệp Hoa nhất thời hơi xấu hổ, mặt anh không thay đổi gì, “Lần trước anh và Ngạn Hiên gặp nhau, cậu ấy đã nhắc tới em.”

“Nói em cái gì?”

Diệp Hoa liền nhớ tới lời thề son sắt của Trầm Ngạn Hiên, ánh mắt kiên định khi nói rằng sẽ thật tốt với Diệp Tử, anh mím môi, “Cậu ấy mình nghiêm túc, bảo anh không phải lo cho em.”

Diệp Tử phì cười, “Vậy là anh lo cho em nên mới đi gặp anh ấy sao?”

Anh cũng không phản bác, chỉ cười khê, “Phải. Em cũng biết thái độ lúc trước của Ngạn Hiên với em rồi. Anh không biết vì sao cậu ấy chia tay với Y Hàm, anh chỉ sợ cậu ấy coi em là công cụ để quên đi mối tình kia.”

Ánh mắt Diệp Tử lóe lên, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo, cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Không đâu, anh à, anh đừng nói...”

Cô còn chưa dứt lời liền đột ngột dừng lại. Diệp Hoa theo bản năng nhìn cô một cái, sau đó nhìn theo tầm mắt thất thần kinh ngạc của cô.

Một giây kế tiếp, Diệp Hoa nhấn mạnh phanh xe, lớp xe ma sát trên mặt đường tạo ra thứ âm thanh chói tai.

Môi anh trắng bệch, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng ken két, anh nắm chặt tay lái khiến khớp xương cũng nhô hẳn ra, toàn thân lạnh lẽo đến run rẩy, mắt nhìn thẳng tắp về hai bóng người cách đó không xa.

“Đây là sự nghiêm túc mà cậu ta nói à?” Diệp Hoa vỗ mạnh lên tay lái một cái, âm thanh đột ngột làm Diệp Tử sợ run, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Cô cúi đầu, mím môi, bất đắc dĩ cười chua xót, sau đó lạnh nhạt mở miệng, “Đi thôi, anh, ở đây không thể dừng xe được.”

“Diệp Tử!” Diệp Hoa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quát lên với cô, “Không phải em nói công ty cậu ta có hội nghị quan trọng không thể đi được à? Chuyện gì đây hả?”

Anh nói xong, không chờ Diệp Tử trả lời đã lập tức đẩy cửa xe định xuống. Diệp Tử túm chặt lấy tay anh, trong ánh mắt mơ hồ có ý cầu xin, “Anh, em xin anh, chúng ta đi thôi.”

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt cô đã đỏ lên, có nước mắt trong suốt xuất hiện, cô nghiêng mặt, chớp nhẹ mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, tay vẫn túm chặt anh không buông.

Diệp Hoa nhìn cô một lúc, thấy mũi mình cũng hơi cay, hai người bọn họ giằng co hồi lâu, cuối cùng Diệp Hoa đành ngồi vào trong xe, vẻ mặt buồn bã. “Diệp tử, không phải cậu ta thì nhất định không được sao?”

Trong thế giới này, người mà anh không hy vọng Diệp Tử gả cho nhất là cậu ta.

Diệp Tử ngẩng đầu liền thấy được hai người kia. Trầm Ngạn Hiên buông Bạch Y Hàm ra nhưng hai tay vẫn cầm vai cô ta như cũ, cúi đầu không rõ nói gì. Diệp Tử không thấy được vẻ mặt của anh, chẳng qua là cảm thấy trái tim đã lạnh, cô quay sang cười mệt mỏi, “Anh, lái xe đi, nếu còn không đi thì cảnh sát giao thông sẽ tìm anh để nói chuyện đấy.”

Diệp Hoa chau mày, nhưng vẫn khởi động xe, sau đó mới lạnh nhạt hỏi cô, “Đi đâu đây?”

“Đi xem lễ phục.”

Hơi thở của Diệp Hoa như nghẹn lại, “Em...”

“Chuyện hôm nay em sẽ hỏi anh ấy thật rõ ràng, anh đừng lo lắng, cũng đừng nói gì với anh ấy, được không?” Cô lạnh nhạt lặp lại một lần nữa, “Đi xem lễ phục đi.”

Đang kia, Trầm Ngạn Hiên còn không biết xe Diệp Hoa vừa mới đi qua mình, anh nhìn gương mặt sắp khóc của Bạch Y Hàm, có phần bất đắc dĩ. “Anh không cảm thấy anh đã làm chuyện gì có lỗi với em.”

“Ngạn Hiên, vì sao anh có thể nói như vậy?” Giọng Bạch Y Hàm mang theo tiếng khóc nức nở, “Anh và Diệp Tử đính hôn, em lại là người cuối cùng biết. Anh không giải thích chút gì với em sao? Chúng ta ở bên nhau nhiều năm như thế, lẽ nào ngay cả một lời giải thích em cũng không xứng được nghe sao?”

Đôi môi cô ta tái nhợt, thân thể hơi run rẩy. Ánh mắt đau thương nhìn anh, trên lông mi còn dính giọt nước nho nhỏ, giống như một cây sơn trà trong mưa, nhu nhược xinh đẹp chọc người trù ẻo.

“Chúng ta từng ở bên nhau sao?” Giọng Trầm Ngạn Hiên lãnh đạm, “Cho dù có đi nữa thì có phải em nên giải thích trước với anh... Buổi tối ở khách sạn Diệp Dương, em làm gì trong phòng nghỉ vậy?”

Một câu này của anh như một nhát búa tạ đập mạnh vào lòng Bạch Y Hàm, cả người cô ta run lên, ánh mắt nhất thời hoảng loạn, môi hơi run rẩy, “Không, không phải như vậy... Em...”

“Em không cần nói gì cả” Trầm Ngạn Hiên cúi đầu liếc đôi chân sưng đỏ đi giày cao gót của Bạch Y Hàm, “Chân em bị thương rồi, để anh lái xe đưa em về, mấy ngày tới đừng đi giày cao gót nữa.”

Từ lúc này đến bây giờ, anh dùng một tay đỡ cô ta. Bạch Y Hàm cười thê lương, đẩy anh ra, lảo đảo đứng vững lần nữa, “Tại sao lại tốt với em như vậy, anh đã muốn đính hôn với Diệp Tử thì sao còn tốt với em. Từ trước đến nay, vì sao chỉ dịu dàng với một mình em, nếu không thích em thì đừng tỏ ra đặc biệt với em nữa.”

Nói xong lời cuối, cô ta khóc không thành tiếng, một tay hung hăng níu cổ áo anh, khóc thút thít, “Anh cho là chúng ta chưa từng ở bên nhau sao, vậy vì sao chuyện gì anh đều nghe em, vì sao quan tâm tới em như thế, vì sao luôn ra mặt thay em. Trầm Ngạn Hiên, anh có biết được anh đối xử độc nhất vô nhị là chuyện khiến người ta mê luyến tới mức nào không... Tại sao lại như thế, tại sao...”

Thân thể Trầm Ngạn Hiên cứng ngắc, anh nhìn từng giọt nước mắt rơi trên gương mặt Bạch Y Hàm, hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng nhưng kiên quyết gỡ tay cô ta khỏi cổ áo mình, “Anh hiểu rồi. Trước đây đã khiến em hiểu lầm, anh rất xin lỗi, từ hôm nay trở đi sẽ không như vậy nữa.”

Nếu toàn bộ đã thành bụi bặm, vậy thì từ nay về sau, sự đối xử độc nhất vô nhị kia nên để cho đúng người.

...

Diệp Hoa không rõ vì sao chính mắt thấy vị hôn phu của mình và bạn gái cũ ôm nhau trên đường lớn và Diệp Tử vẫn hăng hái thử lễ phục được, còn cười không chút khổ sở, y như không có chuyện gì xảy ra.

“Anh, cái này có được không?”

“Anh thấy được hay không cũng không quan trọng, vị hôn phu của em thấy đẹp là được.” Lời nói ra khó tránh khỏi châm chọc và oán giận.

Diệp Tử cúi đầu cười khẽ, đột nhiên nhớ tới tình tiết trong tiểu thuyết.

Vào ngày đính hôn của bọn họ, Bạch Y Hàm gặp tai nạn giao thông, vì vậy Trầm Ngạn Hiên khó khăn lắm mới chịu thỏa hiệp lập tức không quan tâm gì nữa, bỏ lại mọi người, vứt vị hôn thê trên danh nghĩa là cô ở buổi tiệc, để cô chịu đựng tất cả lạnh nhạt và chỉ trích.

Tình cảnh như thế đúng là lúng túng!

15. Chương 15

“Nhìn em hôm nay đẹp không?” Diệp Tử ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt kiêu diễm động lòng người, ánh mắt lấp lánh, môi đầy ý cười.

Trầm Ngạn Hiên khẽ mím môi, “Đẹp.”

Diệp Tử chỉnh lại cà vạt giúp anh, “Chờ chút nữa chúng ta cùng nhau diễn tấu, anh đã luyện tốt chưa?”

“Em không tin tưởng anh à?”

Diệp Tử kiêu ngạo hếch cằm lên, “Em chỉ lo lâu quá anh không luyện đàn nên trình độ tụt xuống, sẽ không theo kịp em thôi.”

“Chỉ cần em đừng chậm hơn anh là tốt rồi.” Trầm Ngạn Hiên nhéo mũi cô, vẻ mặt ôn hòa. Động tác này là Trầm Ngạn Hiên học được từ cô, nhiều ngày nay, hơi một chút là cô động tay chân với anh, thỉnh thoảng sờ mặt, thỉnh thoảng bóp mũi, còn lấy danh nghĩa tốt đẹp là biểu hiện thân mật.

Diệp Tử nghiêng mặt sang một bên né tránh tay anh, mỉm cười, “Được rồi, chúng ta nên ra ngoài thôi.”

Người chủ trì vừa dứt lời, tiếng vỗ tay lập tức vang lên, còn kèm theo vài tiếng gọi ồn ào.

Ánh mắt Trầm Ngạn Hiên càng hiền hòa hơn, anh đưa tay ra, Diệp Tử khoát tay anh.

Dưới ánh đèn, một nam một nữ dắt nhau đi tới, Trầm Ngạn Hiên mặc vest đen đơn giản càng làm nổi bật vẻ điển trai thanh nhã của anh, gương mặt bình thường lạnh lùng giờ thấp thoáng ý cười, làm tất cả đường nét đều trở nên nhu hòa, vô cùng nho nhã. Diệp Tử kiêu diễm như hoa, đầy vẻ quyến rũ.

Bọn họ đi tới trước đàn piano, nhìn nhau cười, Trầm Ngạn Hiên đặt tay xuống trước, Diệp Tử theo sau. Tiếng đàn du dương như nước chảy, phiêu đảng như bướm bướm múa lượn giữa không trung.

Diệp Hoa đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn, vẻ mặt không vui không giận, ánh mắt có phần u ám.

“Này, anh có thể nói cho tôi biết ngày trước nhóc con này theo đuổi người ta thế nào không.” An Kỳ Viễn đứng một bên, khẽ đụng vào cánh tay anh, trong mắt lóe ra vẻ tò mò, “Tôi không thể tưởng tượng ra nổi cô ấy mặt dày mày dạn quần quít lấy người khác.”

Diệp Hoa cười nhạt một tiếng, “Trước đây tôi cũng tuyệt đối không tưởng tượng ra nổi em ấy sẽ biến thành dáng vẻ dịu dàng lạnh nhạt như bây giờ.” Nói xong, anh khó tránh khỏi thất thần, suy nghĩ lại chìm đắm trong ký ức đã qua.

An Kỳ Viễn khẽ mỉm cười, giọng nói lại có chút oán giận, “Cho dù cô ấy yêu người đàn ông kia đến xương tủy thì cũng không cần từ chức sớm vậy chứ. Chỉ là đính hôn mà thôi, đâu phải chuẩn bị sinh con.”

“Từ chức?” Diệp Hoa tỉnh táo lại.

“Đúng vậy.” An Kỳ Viễn nhún vai, “Mấy ngày trước cô ấy đã cất nhắc một người lên vị trí của mình, chính thức nộp đơn từ chức cho tôi. Cô ấy không phải là quản lý bình thường, công ty này là hai chúng tôi cùng sáng lập khi ở Mỹ, tuy trên danh nghĩa là của tôi nhưng cổ phần trong tay cô ấy không ít, mọi chuyện lớn nhỏ đều có cô ấy quản lý. Giờ cô ấy đột nhiên từ chức, nói thật tôi còn chưa quen được.” Nói đến đây, anh ta không nhịn được, bật cười, “Phụ nữ vừa có người đàn ông mình thích thì đều biến thành như vậy sao?”

Diệp Hoa có chút nghi ngờ, anh đang định trả lời thì chợt nghe thấy một tiếng hô chói tai phá vỡ bầu không khí bình thần.

“Trầm Ngạn Hiên!”

Người đàn ông đang chơi đàn hơi dừng lại, sự ăn ý giữa hai người lập tức bị phá hỏng. Anh hơi nhíu mày, đang suy nghĩ xem có nên tiếp nối đoạn mới hay không, giọng nói của Tần Nhã ngày càng gần, vài bước đã chạy tới trước mặt anh.

“Ngạn Hiên, Y Hàm gặp tai nạn xe rồi.”

Diệp Tử khẽ thở dài trong lòng, ngón tay ngừng lại.

Về mặt Trầm Ngạn Hiên kinh sợ nhìn đôi mắt đỏ bừng của Tần Nhã, không thể tin nói: “Cô nói cái gì?”

Trong đại sảnh bắt đầu ồn ào, tất cả mọi người bị chuyện bất ngờ này làm kinh ngạc. Ông Trầm giận đến mức râu mép cũng dựng lên, ông cảm thấy mặc kệ chuyện gì xảy ra, con bé kia không nên tới làm phiền tiệc đính hôn của cháu ông và Diệp Tử.

Tần Nhã thở hổn hển mấy hơi, gần như khóc lên, “Tôi vừa nhận được điện thoại từ bệnh viện, nói Y Hàm gặp tai nạn xe, vết thương rất nghiêm trọng, đã đưa vào phòng cấp cứu, tính mạng bị đe dọa, không biết có thể cứu được không, bảo chúng ta... Bảo chúng ta chuẩn bị tốt...”

Nói tới đây, cô ta nghẹn ngào không ra lời, chỉ tiến lên một bước, níu chặt tay Trầm Ngạn Hiên, “Đi thăm cô ấy một chút đi, chỉ ít anh hãy đứng ở ngoài phòng phẫu thuật chờ cô ấy ra ngoài, nếu như cô ấy...”

Trầm Ngạn Hiên đứng bật dậy, đang định cất bước đi thì một bên cổ tay đột nhiên bị cầm lấy.

Anh quay đầu lại, thấy ánh mắt cầu xin của Diệp Tử, giọng cô có chút run rẩy, “Đừng...”

“Diệp tử, đừng gây chuyện. Đây là việc liên quan đến mạng người, tiệc đính hôn của chúng ta hoãn lại một chút, xin lỗi.” Nói xong câu đó, anh tránh khỏi tay cô, đi nhanh xuống đài, vội vã chạy ra ngoài.

Tần Nhã xoay người định chạy đi, rồi lại quay đầu cầm hận trừng Diệp Tử, nghiêng răng nghiêng lợi, đầy vẻ hung ác, “Diệp Tử, tôi biết trong xương cốt cô vẫn không thay đổi, nếu để tôi điều tra ra tai nạn lần này của Y Hàm là do cô làm, tôi nhất định không bỏ qua cho cô. Còn nữa, tôi nói cho cô biết, không cần biết cô dùng phương pháp ác độc gì khiến Trầm Ngạn Hiên đồng ý đính hôn với cô, nhưng cô mãi mãi sẽ không chiếm được trái tim anh ấy.”

Cô ta không chờ Diệp Tử đáp lại đã chạy đi.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh đều ồ lên. Rất nhiều người bắt đầu khẽ trao đổi, bàn bạc nhau về màn đặc sắc vừa rồi.

Diệp Tuấn Hoa hơi nhăn mày nhưng không lên tiếng. Ông Trầm giận đến đỏ mặt tía tai, đỉnh đầu như sắp bốc khói, ông nháy mắt với người chủ trì, người kia lập tức lên sân khấu, đứng trước micro giải thích với mọi người.

Ông Trầm đi tới cạnh Diệp Tử, vội vàng an ủi cô.

“A Tử, cháu đừng, đừng khổ tâm, con bé Tần Nhã kia chẳng hề hiểu chuyện của các cháu đâu, nó ăn nói linh tinh đấy, cháu đừng để trong lòng. Về phần Ngạn Hiên, thằng ranh này mà về ông nhất định sẽ đánh nó một trận thật đau để xả cơn giận này cho cháu. Cháu đừng để ý quá, giờ nó đi cũng không phải vì còn tình cảm gì với con bé Y Hàm kia đâu, dù sao vẫn là bạn bè đúng không? Xảy ra chuyện như thế, nên đi thăm một chút. Chúng ta hoãn tiệc đính hôn lại thêm mấy ngày nữa được không...”

Lúc này, ở phía trên, người chủ trì đã xin lỗi xong, đang nói sẽ hoãn tiệc đính hôn, “Vô cùng xin lỗi đã làm lãng phí thời gian của mọi người, chuyện xảy ra là có nguyên nhân, chúng tôi quyết định sẽ hoãn tiệc đính hôn lại...”

Diệp Tử cười thê lương, đột nhiên cắt đứt lời anh ta, “Tiệc đính hôn không cần hoãn lại đâu.” Mặt cô đỏ lên, lấp lánh ánh nước, trên môi vẫn là nụ cười lịch sự, “Lập tức hủy bỏ. Vô cùng cảm ơn mọi người đang bận rộn còn tới tiệc đính hôn của tôi và Trầm Ngạn Hiên, có điều cũng thu hoạch được một câu chuyện trà dư tửu hậu rồi, cũng không thiệt thòi lắm!”

Sắc mặt Diệp Tuấn Hoa lạnh như băng, “Diệp Hoa, đi kéo nó xuống, có chút chuyện nhỏ mà làm như thế đúng là mất mặt.”

Diệp Hoa nhíu mày, không hề hành động.

“Có điều vẫn phải xin lỗi mọi người, vô cùng xin lỗi.” Diệp Tử nén khóc mỉm cười, cúi đầu thật thấp chào mọi người, sau đó xoay người đi tới trước mặt ông Trầm.

“A Tử, cháu làm gì vậy! Nếu cháu giận Ngạn Hiên, để ông...”

Diệp Tử cắn môi lắc đầu, “Không liên quan đến anh ấy, là cháu không tốt, ngay từ đầu cháu không nên đồng ý việc kết hôn. Là cháu quá ích kỷ, hiện giờ hủy bỏ tiệc đính hôn cũng tốt, cháu xin lỗi ông.”

Cô không thể khống chế được tâm trạng mình nữa, cúi đầu, một giọt nước mắt cũng rơi xuống. “Xin lỗi, ông à, cháu đã để ông phiền lòng thêm, cháu về trước đây.”

Cô xoay người, che miệng lại rồi chạy ra ngoài.

“A Tử, A Tử.” Ông Trầm giận đến điên người, trong lòng lại không có cách oán trách ai.

“Diệp Hoa, bắt nó quay lại, xảy ra chuyện như thế, nó là vai chính của tiệc đính hôn, phải mời rượu xin lỗi mọi người đã, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc mọi việc với nhà họ Trầm sau.” Diệp Tuấn khó chịu ra lệnh cho con trai mình.

Diệp Hoa cười lạnh lùng, “Nếu em ấy đã không muốn thì cứ hủy bỏ đi.”

“Con!”

Anh không nghe cha mình nói thêm gì, cất bước đuổi theo cô.

Ở bãi đỗ xe, anh phát hiện ra Diệp Tử đang ngồi xổm trước xe của cô, vừa khóc vừa lau nước mắt, mắt đỏ bừng như con thỏ.

Diệp Hoa thở dài một hơi, đi tới trước mặt cô, “Diệp Tử...”

“Anh có nghĩ là... có cảm thấy em đang cố tình gây sự không?” Cô hít sâu vài hơi, ngừng khóc lại, sau đó cười chua xót, “Sao anh còn chưa đi, đi thăm Bạch Y Hàm một chút, dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người, không chừng chậm một bước cô ấy đã mất mạng rồi.”

Câu này của cô quá mức châm chọc, Diệp Hoa nhăn mày, “Diệp Tử!”

Diệp Tử khẽ cong môi, cười lạnh một tiếng, “Quả nhiên là em cố tình gây sự. Anh, anh đi thăm Y Hàm đi, cho em vay ít tiền để em bắt xe về nhà là được.”

Diệp Hoa nhìn cô cắn mặc lễ phục hở ngực, vươn tay đỡ cô, “Đứng lên đi, anh đưa em về.”

“Không đến bệnh viện sao?”

“Trước tiên anh đưa em về đã.”

Dọc đường đi, mặt Diệp Tử không thay đổi gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Khi về nhà, cô giống như đã ổn định tinh thần, thái độ đúng mực, còn có vài phần lo lắng, “Anh à, anh mau đến viện đi, không biết Y Hàm thế nào rồi, em không đi được, anh thay em đến thăm đi.”

“Diệp Tử, em sao vậy?” Không hiểu sao Diệp Hoa luôn cảm thấy hôm nay Diệp Tử rất lạ. Nếu cô thật sự muốn hủy bỏ việc đính hôn, vậy mấy ngày trước, khi thấy cậu ta và Bạch Y Hàm ôm nhau trên đường thì đã hủy luôn rồi, nhưng cô không làm vậy. Diệp Hoa cho rằng cô đã yêu cậu ta đến mức không để ý chuyện cũ giữa cậu ta và Bạch Y Hàm, nhưng hôm nay Bạch Y Hàm gặp tai nạn xe, dù không nói đến chuyện Trầm Ngạn Hiên là bạn trai cũ, chỉ là bạn thân đã mười năm, cậu ta hoãn lễ đính hôn lại để tới bệnh viện cũng không có gì đáng trách. Dù sao cậu ta cũng nói đúng, đây là chuyện liên quan đến mạng người!

Nếu như Y Hàm thực sự làm sao thì bọn họ tuyệt đối không thể coi như không có gì mà tiếp tục đính hôn.

Nhưng vì sao Diệp Tử lại để tâm như vậy!

16. Chương 16

“Không có gì!” Nụ cười trên mặt Diệp Tử có phần gượng gạo, “Anh mau đi đi, em đi tắm đây!”

“Diệp Tử.” Diệp Hoa cầm tay cô, kéo cô vào lòng mình, nhẹ nhàng nói: “Đừng khổ sở, không là cậu ta thì có thể là người khác, một ngày nào đó em sẽ gặp được một người, người đó sẽ yêu em như em yêu Trần Ngạn Hiên.”

Diệp Tử ngược mắt nhìn anh, viền mắt lại có lệ, “Anh, bất kể xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải nhớ là em rất thương anh.”

Anh hơi ngần người, trong lòng đột nhiên có cơn sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, “Vì sao tự nhiên lại nói thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy anh là người tốt với em nhất thôi.” Diệp Tử chớp mắt, sau đó đứng thẳng người, một tay xoa mắt một tay đẩy Diệp Hoa ra, “Anh đi nhanh đi, mau đi thăm một chút đi.”

“Vây em nghỉ đi cho khỏe.”

“Vâng.”

Diệp Tử đứng ở cửa, nhìn Diệp Hoa lên xe, nhìn xe của anh từ từ đi xa, sau đó vẽ đau thương trên mặt dần biến mất.

Cô xoay người vào nhà, đi về phòng mình. Kể từ khi cô từ Mỹ về, chuyển hành lý vào căn phòng này, chưa bao giờ cô lấy hết quần áo ra treo, mọi thứ vẫn để gọn gàng trong vali, đến lúc cần mới lấy ra.

Hiên giờ thật tiện, rời đi cũng không cần thu dọn nhiều.

Từ mấy hôm trước cô đã liên hệ bệnh viện ở Mỹ, đặt vé máy bay. Không biết vì sao, tuy tình huống hôm nay và trong tiểu thuyết có khác biệt, nhưng cô vẫn đoán rằng Trần Ngạn Hiên sẽ vẫn hành động như thế, nghe được tin Bạch Y Hàm gặp tai nạn là kiên quyết rời đi. Thật ra cũng chẳng có gì phải để ý, mạng người quan trọng, cho nên anh nhất định sẽ đi.

Diệp Tử nhẹ nhàng xoa mi tâm, ở trên thế giới này đã quá lâu, cô cũng mong chờ tới lúc kết thúc.

Khi Diệp Hoa chạy tới bệnh viện, cả đám đều đang chờ ở cửa phòng cấp cứu. Mẹ Bạch cúi đầu khóc thút thít, vẽ mặt cha Bạch đầy lo âu nhưng vẫn vỗ nhẹ lưng vợ để an ủi.

Anh đi thẳng tới chỗ Tần Nhã, “Y Hàm thế nào rồi?”

Mắt Tần Nhã đỏ bừng, lắc đầu, “Không biết, còn chưa ra ngoài!”

“Sao cô ấy lại gặp tai nạn xe?”

Tần Nhã vẫn lắc đầu, “Không rõ nữa, em nhận được điện thoại của bệnh viện mới biết chuyện này.”

Về mặt Trần Ngạn Hiên lạnh lẽo, anh cúi đầu, thấy Diệp Hoa tới cũng chỉ lạnh nhạt nhìn một cái, có chút do dự, “Diệp Tử vẫn ổn chứ?”

Anh vừa hỏi thì Tần Nhã liền hừ một tiếng.

Diệp Hoa mím môi, đứng một bên, không muốn trả lời.

Trần Ngạn Hiên cảm thấy có lẽ Diệp Hoa đang giận anh nên cũng không nói gì nữa, im lặng chờ đợi.

Qua lúc lâu sau, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ đi ra với vẻ mệt mỏi, “Các vị là người nhà của Bạch Y Hàm phải không?”

“Vâng, vâng, là chúng tôi.” Ông bà Bạch vội vàng gật đầu.

“Phẫu thuật rất thuận lợi, có điều chưa qua thời kì nguy hiểm, còn phải xem cô ấy có qua được đêm nay không.”

Bạch Y Hàm được đẩy thẳng tới phòng theo dõi đặc biệt, cô ta nhắm nghiền mắt, sắc mặt tái nhợt, đầu quần đầy băng vải.

Trái tim Trần Ngạn Hiên vừa thả lỏng lại trở nên nặng nề, anh chau mày, vẽ mặt khó coi.

Lúc này đã gần hừng đông, anh nhìn thoáng qua ông bà Bạch đang mệt mỏi, cuối cùng mở miệng, “Bác trai bác gái, hai người về nghỉ trước đi, để chúng cháu ở đây trông chừng là được rồi.”

Khuyên giải một lúc lâu hai người họ mới chịu về nhà.

Ba người chờ ở bệnh viện cả đêm, mãi tới ngày hôm sau, khi bà Bạch tới trông nom, bác sĩ nói Bạch Y Hàm đã qua giai đoạn nguy hiểm, Tần Nhã và Trần Ngạn Hiên mới quyết định về nghỉ ngơi.

Diệp Hoa ngồi trong xe, nhắm đôi mắt đã nhức mỏi lại, nhẹ nhàng xoa thái dương. Anh định gọi cho Diệp Tử thì điện thoại đã vang lên.

“A lô.”

Điện thoại là do An Kỳ Viễn gọi, giọng anh ta có chút lo lắng, “Diệp Hoa, Diệp Tử vẫn ổn chứ? Từ hôm qua tới giờ, tôi gọi điện cả đêm cho cô ấy mà không được.”

Diệp Hoa nhíu mày, “Có thể là đi ngủ nên tắt máy.”

“Không đâu.” An Kỳ Viễn kiên quyết phủ định, “Cô ấy chưa bao giờ tắt máy buổi tối cả, hiện giờ cô ấy có nhà không? Tôi có việc cần nói với cô ấy.”

“Hiện giờ tôi đang ở bệnh viện, lập tức về nhà đây. Chắc em ấy vẫn ở nhà, tôi sẽ bảo em ấy gọi điện cho anh.” Tuy Diệp Hoa nói vậy nhưng trong lòng lại mơ hồ bất an.

“Vậy được rồi.”

Bên kia cúp điện thoại, mệt mỏi rã rời cả đêm lập tức bị quét sạch, nhịp tim của Diệp Hoa tăng rất nhanh, dọc đường đi, tay cầm vô lăng đều run lên.

“Diệp Tử, Diệp Tử.” Trong phòng không có một bóng người, tất card đều được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ như chưa bao giờ có người ở.

Không biết vì sao, giống như có linh cảm, cảm giác sợ hãi như sóng biển dâng lên đầu, trong óc anh có một sợi dây đàn căng chặt, dường như một giây tiếp theo sẽ đứt.

Diệp Hoa cầm điện thoại di động gọi cho cô, quả nhiên như An Kỳ Viễn nói, không gọi được, bên kia lặp đi lặp lại “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”, cứ nghe thêm một lần là anh càng thêm nóng.

Không nhận được gọi cho Trần Ngạn Hiên, giọng nói rất khó chịu, “Ngạn Hiên, từ hôm qua đến giờ Diệp Tử có liên lạc với cậu không?”

Trần Ngạn Hiên chịu đựng cả đêm, vừa mới nằm xuống nghỉ một lúc, cầm điện thoại nhưng đầu óc vẫn mơ hồ, “Sao, cái gì, không có!”

Anh còn đang định hỏi thì Diệp Hoa đã cúp điện thoại, mí mắt anh nặng nề muốn díp lại, nhưng chỉ thở dài một hơi, đập mạnh vài cái lên mặt mình, cố ép bản thân bỏ dậy khỏi giường.

Trong đầu anh đột nhiên hiện ra ánh mắt cầu xin của Diệp Tử, rõ ràng anh không cảm thấy mình có gì sai nhưng trong lòng lại bắt đầu chua xót khó chịu.

Bây giờ cần phải đi xin lỗi Diệp Tử và ông nội.

...

Trên trán Diệp Hoa rịn mồ hôi, anh cầm điện thoại, nghĩ xem Diệp Tử đã đi đâu. Là anh không tốt, đêm qua anh đã phát hiện sự khác thường của cô, không đúng, có lẽ là sớm hơn nữa, anh đã loáng thoáng nhận ra có gì đó không ổn, nhưng lại chưa bao giờ để tâm, bây giờ còn để một người ngoài phát hiện ra trước chuyện Diệp Tử mất tích. Nghĩ như thế, anh càng tự giận bản thân mình.

“Diệp Hoa, anh về nhà chưa?” An Kỳ Viễn gọi lại.

Diệp Hoa nắm chặt tay, giọng nói trầm thấp, “Không thấy Diệp Tử đâu, em ấy không ở nhà, hành lý cũng không còn.”

“Cái gì?” An Kỳ Viễn ngăn người, sau đó bình tĩnh nói, “Để tôi kiểm tra xem cô ấy đi đâu, Diệp Hoa, anh cứ tới đây trước đã, tôi có chuyện cần nói với anh và Ngạn Hiên.”

“Tôi và Ngạn Hiền à?” Diệp Hoa nhú mồm.

An Kỳ Viễn thở dài một hơi, giọng nói có vẻ uể oải, “Diệp Tử, cô ấy... thôi, hai người cứ tới đây đã, tôi sẽ gọi cho Ngạn Hiền.”

Lúc Trần Ngạn Hiền nhận được điện thoại của An Kỳ Viễn thì anh còn đang bị ông Trần nhốt ngoài cửa, bất kể anh nói gì ông cũng không chịu mở. Anh biết lần này ông thật sự tức giận, nhưng cũng không tránh được. Thái dương anh liên tục giật lên, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Anh cúi đầu, lại bấm điện thoại cho Diệp Tử một lần nữa, vẫn tắt máy. Trần Ngạn Hiền đột nhiên thấy phiền não, không phải anh không muốn dính hôn với Diệp Tử, đó là tình huống khẩn cấp, trong hoàn cảnh đó, dù người xảy ra tai nạn là Bạch Y Hàm hay một người bạn thân nào khác thì anh cũng không thể yên tâm tiếp tục lễ đính hôn được.

Diệp Tử nên thông cảm cho anh mới phải. Tuy nghĩ như thế nhưng cứ nhớ tới ánh mắt Diệp Tử nhìn mình là anh lại không thể giữ tâm tư trách cứ cô được.

Trong lòng Trần Ngạn Hiền bất đắc dĩ, nghĩ xem có nên đi thẳng tới nhà Diệp Tử không.

Sau đó anh nhận được điện thoại của An Kỳ Viễn, lời ít mà ý nhiều, cuối cùng bảo Trần Ngạn Hiền tới công ty mình.

Đợi tới khi cúp máy, Trần Ngạn Hiền còn chưa tỉnh táo lại. Những lời An Kỳ Viễn nói quanh quẩn bên tai anh, khiến anh ngáy người.

Diệp Tử mất tích là thế nào?

Chờ tới khi đến công ty của An Kỳ Viễn, Trần Ngạn Hiền đã bình tĩnh một chút, gương mặt vẫn như cũ, lạnh lùng như băng, chỉ có ánh mắt là để lộ ra anh đang nóng vội.

Diệp Hoa đã đến, gấp gáp hỏi thăm mọi chuyện.

Thấy Trần Ngạn Hiền đã tới, An Kỳ Viễn mím môi, “Anh ngồi xuống đi đã, tôi vừa bảo người kiểm tra việc xuất nhập cảnh của Diệp tử, sáng sớm nay cô ấy đã lên máy bay về Mỹ rồi.”

“Cái gì?” Trần Ngạn Hiền cau mày.

“Các anh đừng hỏi tôi chuyện là thế nào, vì tôi cũng không hiểu đâu.” An Kỳ Viễn cầm một xấp giấy tờ đưa tới trước mặt hai người họ, ngón tay đề lên thái dương, “Đây là những thứ đem qua tôi nhận được, do Diệp Tử gửi tới, là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.”

Sắc mặt Diệp Hoa vẫn sa sầm như trước, không nói gì, cảm xúc bất an trong lòng càng lúc càng nặng, ép anh không thể thở nổi.

An Kỳ Viễn nói tiếp, “Cô ấy nhượng lại toàn bộ cổ phần trong công ty Khải Viễn và vài xí nghiệp khác cho các anh.”

Trần Ngạn Hiền bật dậy, hai tay chống lên bàn làm việc, luồng khí áp bách lập tức phát tán ra. “Anh nói cô ấy chuyển lại cổ phần công ty cho chúng tôi, sau đó không nói gì mà đi Mỹ, thế là có ý gì?” Ngón tay anh cũng run lên.

“Tôi nói rồi, tôi cũng không biết. Chẳng phải các anh là người thân nhất của cô ấy sao? Xảy ra chuyện này lại đi hỏi tôi à.” Từ hôm qua nhận được những giấy tờ này anh ta đã luôn lo lắng bất an, giờ càng thêm mệt mỏi.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.” Diệp Hoa đứng dậy, gật đầu với anh ta, xoay người đi ra ngoài.

Trần Ngạn Hiền chán nản ngồi xuống, dường như có vô số cây kim đâm vào đầu anh khiến nó đau dữ dội.

17. Chương 17

Mấy ngày nay, ngoại trừ giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, Trần Ngạn Hiên nhận được không ít thứ lớn nhỏ do Diệp Tử gửi tới. Tên người gửi luôn để trống khiến anh càng lúc càng thấy bất lực.

Ông Trần bốc một cơn giận hiếm thấy, “Cút ra ngoài, anh không tìm được A Tử về cho tôi thì cũng đừng bao giờ về nữa.”

Trần Ngạn Hiên không nói gì, im lặng rời khỏi Trần gia. Anh sắp xếp lại những đồ Diệp Tử gửi, muốn tìm ra chút manh mối dù là nhỏ nhất.

Mỗi lần tìm kiếm, trái tim cũng thấy khó chịu, trống rỗng như thể đã mất đi tất cả, đau khổ và lo âu dần bành trướng trong lòng, mũi cũng bắt đầu lên men.

Những đồ Diệp Tử gửi tới có đĩa nhạc cổ điển, có mô hình máy bay mà anh thích, có những bản nhạc anh tìm kiếm nhiều năm mà không được, thậm chí có cả trà an thần trị mất ngủ mà anh từng nhắc tới.

Nhưng không có một lời nhắn lại hay giải thích gì.

Tại sao lại rời đi mà không nói một lời, tại sao muốn hủy lễ đính hôn, nếu em canh cánh trong lòng chuyện anh rời đi nửa đường, chí ít cũng nên cho anh một cơ hội giải thích với em.

“Đây là cơ hội cuối cùng em cho bản thân mình, cho nên anh nhất định không được lừa em, nhất định không được.”

Diệp Tử, anh không lừa em.

Cho nên đừng mất lòng tin với anh, có được không?

Thời gian này anh và Diệp Hoa không liên lạc với nhau nữa, trừ việc cho người giúp đỡ tìm kiếm thông tin của Diệp Tử tại Mỹ, anh không làm được gì khác. Vết thương của Bạch Y Hàm đã có chuyển biến tốt, anh đã đi thăm cô ta một lần, đứng ở cửa, nhìn thấy một người đàn ông khác đang cười khế, nói chuyện về rất thân thuộc với Y Hàm.

Anh đứng tại chỗ một lúc, nhớ đến chuyện gì đó, im lặng xoay người rời đi.

Khi trở về biệt thự của mình, bản thân anh cũng nhận ra mình đã mất hồn vía, rõ ràng anh chưa từng cảm thấy mình yêu Diệp Tử sâu đậm, nhưng đến hôm nay, cô lại rời khỏi cuộc sống của anh lần nữa, đột nhiên anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi khổ sở. Giống như thứ quan trọng trong cuộc đời mình bị đào mất.

Anh ngồi trước ti vi, lại nhét một chiếc đĩa vào, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị nghe khúc nhạc piano quen thuộc.

“A, nhanh như vậy mà anh đã phát hiện ra chiếc đĩa này rồi, là vì gần đây anh toàn ở nhà nghe nhạc à, hay là do số anh vốn may mắn nhỉ?”

Giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên truyền ra từ ti vi, Trần Ngạn Hiên mở choàng mắt liền thấy Diệp Tử vừa cười vừa nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mê người.

“Diệp Tử?” Trần Ngạn Hiên không nhận được kinh ngạc kêu lên. Trong đầu dâng lên vô số ý nghĩ, lẽ nào chiếc đĩa này kẹp giữa vô số CD nhạc khác là lời nhắn lại của cô?

Diệp Tử không giải thích vì sao đột nhiên rời đi như trong tưởng tượng của anh.

Cô ngồi trên chiếc thảm lông xù, ngẩng đầu nhìn màn ảnh, cười nhẹ. “Trần Ngạn Hiên, quà em tặng anh có thích không? Những thứ này là lúc ở Mỹ em từ từ tích lại đấy, nhưng mãi mà không có dũng khí, cũng biết là không cần thiết tặng anh. Dù thế nào cũng là tấm lòng của em, nếu lại bị anh châm chọc thì làm thế nào đây? Có điều hiện giờ không cần lo lắng nữa, vì anh có khiếu ngạo châm chọc em thì em cũng không nghe thấy. Đúng... chuyện lễ đính hôn em rất xin lỗi, thực sự xin lỗi, không cần vì việc này mà tự trách mình, những gì anh làm cũng không hề có lỗi với em hay với bất kì ai. Là em đột nhiên muốn từ bỏ, lại sợ ông trách nên mới nhân cơ hội này đổ tất cả trách nhiệm lên đầu anh. Hiện giờ chắc anh khó xử lắm, ông có đánh anh không?”

Nói đến đây, cô chợt bật cười, đôi mắt hơi cong, lộ ra vẻ hả hê, “Được rồi, không nói linh tinh nữa, tiếp theo anh hãy im lặng nghe nhạc đi. Những bản nhạc này là mấy năm trước, có thể coi là biểu hiện trình độ cao nhất của em lúc đấy, thế nên mới muốn khoe khoang với anh một chút. Dù sao...” Ánh mắt cô hơi tối lại, “Có được sự khen ngợi của anh vẫn luôn là mục đích học piano ban đầu của em!”

Không biết có phải vì nụ cười trên mặt Diệp Tử quá dịu dàng, hay là giọng nói của cô quá mềm mại, đôi mắt Trần Ngạn Hiên hơi đỏ lên, họng cũng lên men, tất cả tâm trạng lập tức trở nên xao động.

Tiếp theo là hình ảnh Diệp Tử chơi đàn. Ban đầu có lẽ là lúc cô mới đến Mỹ, khéo mắt chân mày đều có vài phần trẻ con và tầm tối chưa tán hết, thỉnh thoảng còn chơi sai nhạc.

Bản nhạc thứ nhất còn chưa tới một nửa, Trần Ngạn Hiên đã nắm chặt tay thành nắm đấm đặt trước môi, phát ra tiếng nghẹn ngào.

“Anh Ngạn Hiên, anh chơi bản nhạc gì thế?”

Trần Ngạn Hiên bị cô quán lấy nên vô cùng bức bối, “Anh không định trả lời em vấn đề đơn giản như thế đâu.”

“Hừ, tức chết đi được, em sẽ về tự tìm, sau đó sẽ đàn lại cho anh nghe.”

Sau đó cô thực sự tức giận nên đi học piano, một tuần chạy đến nhà anh mấy lần, mỗi lần đều chiếm lấy chiếc đàn của anh để chơi bản nhạc này, âm thanh mà cô đàn thực sự khiến anh cảm thấy cô đang làm bẩn chiếc piano của anh.

“Là vì em chơi chưa tốt nên mới muốn anh Ngạn Hiên dạy em, nếu em đàn tốt rồi thì không cần tới tìm anh nữa...” Lúc cô nói chuyện đều hùng hồn như thế, làm như không hiểu về chán ghét trong mắt anh.

Trần Ngạn Hiên nhìn Diệp Tử trên màn hình đang im lặng chơi đàn, trên mặt không có vẻ dương dương đắc ý muốn được khen ngợi, chỉ có lạnh nhạt và bình tĩnh.

Anh nhìn cô chơi từng bản một, vẻ trẻ con trên gương mặt cô dần biến mất, sự âm trầm giữa hai lông mày cũng bị thay bằng vẻ thản nhiên ôn hòa, nhìn cô trưởng thành như bây giờ. Cứ mỗi bản nhạc kết thúc, dường như trong nháy mắt anh đều có thể hồi tưởng tới những kí ức rất lâu trước đây.

Bản nhạc cuối cùng, Diệp Tử ghép hình ảnh cô chơi đàn piano và anh kéo violon lại cùng nhau, âm thanh cũng hợp lại. Đó là một bản hợp tấu hoàn mỹ giữa piano và violon, cuối cùng Trần Ngạn Hiên không kiềm chế được, bật khóc.

“Anh nói đi, tiệc Nguyên Đán lần này anh sẽ chọn đệm đàn để em khiêu vũ hay là hợp tấu với Bạch Y Hàm.”

“Không cần chọn, tiết mục hợp tấu của anh và em ấy đã báo lên rồi.”

“Trần Ngạn Hiên! Sao anh có thể như thế, anh đã nhận lời em trước...”

Anh không biết, khi Diệp Tử đứng dưới sân khấu nghe bọn họ diễn tấu, tâm trạng của cô như thế nào, anh chỉ biết trong video này, cô chơi tốt hơn anh, tốt đến mức khiến anh muốn khóc.

Anh không biết mình ngồi trước ti vi bao lâu, nhưng đã lâu đến nỗi hoàng hôn cũng dần tắt, xung quanh không còn ánh sáng.

Hình ảnh lại trở về gương mặt mỉm cười của Diệp Tử, cô đắc ý nhướng mày, giống như khi còn bé, “Thế nào, Trần Ngạn Hiên, cảm thấy em tiến bộ chưa. Thầy giáo dạy piano của em cũng nói em là thiên tài đấy! Anh có thấy gương mặt tự ti mặc cảm muốn chết không?”

Nói xong câu đó, cô đột nhiên im lặng, nụ cười trên môi cũng vương chút đau thương, “Trần Ngạn Hiên, em phát hiện ra lòng can đảm của em bây giờ rất nhỏ. Rõ ràng lúc trước em dám nói em thích anh ở trước mặt bạn học cả lớp, hiện giờ ở trước mặt anh, chỉ tiết lộ một chút cảm tình của mình với anh cũng làm em thấy sợ hãi. Vì em quá sợ hãi, trong trí nhớ của em, luôn luôn là bóng lưng của anh, anh xoay người đi chưa từng quay đầu lại nhìn em một lần.”

Ánh mắt buồn bã và cầu xin của cô dần ngập tràn lòng anh, Trần Ngạn Hiên bịt chặt miệng, chỉ muốn quay lại quá khứ đánh mình một trận.

“Em không biết vì sao anh lại nhận lời đính hôn với em, bây giờ nghĩ lại, khoảng thời gian cùng nhau chuẩn bị lễ đính hôn giống như cảnh tượng trong mơ, hoàn mỹ nhưng sẽ lập tức tan biến. Là do em không tốt, luôn cầu mong xa vời quá nhiều, đúng ra không nên đồng ý, nhưng mà... Em đã nói rồi, đính hôn, sau đó kết hôn với anh, vẫn luôn là giấc mộng từ nhỏ tới giờ của em!”

Trong video lại im lặng một lúc lâu.

“Trầm Ngạn Hiên, em yêu anh.” Nụ cười trên môi Diệp Tử lại rạng rỡ hơn, “Quả nhiên hiện giờ em đã biến thành kẻ nhất gan, chỉ dám nói câu này với anh qua video thôi. Mặc dù bây giờ em ngượng đỏ mặt rồi, nhưng còn muốn nói thêm một câu cuối khiến anh nổi da gà... Trầm Ngạn Hiên, em chưa bao giờ hối hận vì đã gặp anh, cảm ơn anh, khiến em đã trở thành một người tốt hơn.”

Video dừng lại ở đây, tất cả tâm tình đều đứt đoạn trong nháy mắt, Trầm Ngạn Hiên cúi đầu, cắn chặt nắm tay mình, bên môi phát ra từng tiếng nghẹn ngào đau khổ. Anh cúi đầu vào giữa hai chân, cả người không ngừng run rẩy.

Có một khả năng nào đó, mặc dù anh không muốn tin, mặc dù vô cùng đau khổ nhưng vẫn cứ hiện lên trong lòng.

Diệp Tử, em không thể nhất gan như vậy, vì sao em lại chạy trốn chứ! Muốn nghe anh khen ngợi thì hãy tự chơi mấy bản nhạc này trước mặt anh!

Tự em chơi đàn trước mặt anh đi!

Không dám cầu mong xa vời quá nhiều là sao, vốn dĩ không nên đồng ý là sao, đáng về kiêu ngạo trước kia của em đâu!

Anh thật sự không thích em bây giờ, nhìn em bây giờ không tốt chút nào, đừng cảm ơn anh, anh không hề biến em thành một người tốt hơn.

Vì thế, đừng nói những lời này với anh. Đừng nói những lời này với anh được không?

Trở về đi, có được không?

P/S: Thật ra câu chuyện đến đây là đã kết thúc. Tác giả còn viết thêm hai ngoại truyện nữa nhằm nói rõ hơn kết cục của các nhân vật. Trong quá trình edit, tớ đã cắt bớt một số chi tiết về nhanh xuyên. Đây là một trong số ít những phần truyện nhanh xuyên mà tớ cảm thấy nó không nên là nhanh xuyên, bởi bản thân câu chuyện đã rất hay và hoàn chỉnh, thêm chi tiết nhanh xuyên vào chỉ làm mất đi những cảm xúc và nỗi đau của các nhân vật. Nếu bối cảnh câu chuyện là trở về quá khứ hay trọng sinh thì truyện sẽ hợp lý và hay hơn.

Về phần Trầm Ngạn Hiên, tớ không thích nhân vật này, nhưng nếu hỏi anh ta có đáng phải chịu kết cục này không, tớ sẽ trả lời là không đáng. Trầm Ngạn Hiên chỉ có một lỗi duy nhất với Diệp Tử, đấy là đã bỏ đi trong lễ đính hôn. Còn việc anh ta lạnh lùng với cô ấy, vô tình với cô ấy, thất hứa với cô ấy, tất cả đều không thể trách Trầm Ngạn Hiên được. Trầm Ngạn Hiên đâu có sai, anh ta không thể dượng trù mên với người con gái mà anh ta không yêu. Tiếc là khi anh ta đã biết yêu, anh ta lại vô tình hủy hoại cơ hội thực hiện giấc mơ cuối cùng của Diệp Tử.

Bi kịch của Trầm Ngạn Hiên nằm ở chỗ lần phạm lỗi duy nhất của anh ta lại trở thành sai lầm không thể cứu vãn. Diệp Tử được giải thoát khỏi cuộc đời với người cha lạnh lùng vô cảm, với thứ tình yêu xa vời vô vọng, còn Trầm Ngạn Hiên, sự đau khổ chỉ vừa mới bắt đầu. Không phải Trầm Ngạn Hiên yêu Diệp Tử đến mức không thể quên được cô ấy, cái mà anh ta không quên được là chính anh ta đã buông tay người con gái mà mình yêu, đã để cô ấy rời xa cuộc đời này trong tuyệt vọng.

18. Ngoại Truyện 1

Hôm ấy, Diệp Tử đang nằm trên giường một phòng bệnh cao cấp xem ti vi, chương trình hài kịch chẳng hiểu sao chỉ khiến cô thấy nhàm chán, vừa xem vừa ngáp ngủ.

Đúng lúc ấy, Diệp Hoa đẩy cửa xông vào, phong trần mệt mỏi, mặt đầy sương lạnh, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén khiến Diệp Tử rùng mình.

“Anh... Anh...” Diệp Hoa đến đây thực sự quá khó tin, chuyện cô ở bệnh viện này không hề tiết lộ cho bạn bè, sau khi tới đây cũng chưa từng liên lạc với ai. Vậy mà chỉ trong thời gian ngắn Diệp Hoa đã tìm được, đúng là làm cô kinh ngạc.

“Sao anh đột nhiên...” Diệp Tử không biết phải nói gì, cô mím môi, cúi đầu xuống, co rúm người lại.

Ánh mắt Diệp Hoa dấy sóng dữ dội trong chốc lát, sau đó lại trở nên bình tĩnh, anh đi gần tới giường bệnh của Diệp Tử, cổ họng khàn khàn, “Em thật sự ở đây sao?”

“Anh.”

“Thì ra em còn coi anh là anh trai em à?” Diệp Hoa cười lạnh, “Vậy vì sao không nói cho anh biết?”

“Anh đừng như vậy.” Diệp Tử ngắc đầu, trong mắt có chút bối rối, “Không phải em cố ý lừa anh đâu...” Cô bình tĩnh lại, tự cười mình, “Nếu như em thật sự định đi không từ biệt thì đã không gửi giấy tờ chuyển nhượng cổ phần cho An Kỳ Viễn, cũng không để lại nhiều ám hiệu trong đó như vậy.”

Cô cup mắt xuống, “Nói cho cùng, chẳng qua là vừa sợ anh tìm được, vừa hy vọng anh tìm được mà thôi.”

Những thứ cô gửi cho Diệp Hoa và Trầm Ngạn Hiện cất giấu rất nhiều tin tức, nhưng những tin tức đó cũng rất kín đáo. Cô thật sự không ngờ anh lại tìm ra được.

Ánh mắt Diệp Tử lóe lên, khi ngắc đầu, trong mắt đã phủ một màn sương, “Đúng là anh có thể tìm được em, em rất vui. Từ trước em chưa từng chơi trốn tìm với anh, lần này coi như chơi đùa, là anh đã thắng...”

Lời còn chưa hết, Diệp Tử đã rơi vào một vòm ngực ấm áp. Hai tay Diệp Hoa ôm lấy cô, siết chặt đến nỗi khiến cô thấy khó thở.

“Anh, đau quá.” Giọng nói có chút ảm ức.

Diệp Hoa vội vàng buông hai tay ra, “Xin lỗi, là anh không cẩn thận, em không sao chứ, đau ở đâu?”

Diệp Tử cười nhẹ, “Không có gì, anh không cần lo lắng như thế đâu.”

“Diệp Tử.” Diệp Hoa nhìn thẳng cô, giọng run rẩy, “Anh hỏi em một lần nữa, vì sao không nói cho anh biết? Lẽ nào anh không phải người thân của em sao? Xảy ra chuyện quan trọng như vậy, tại sao chỉ chịu đựng một mình. Một mình em trở về Mỹ, một mình vào viện, sau đó thì sao, định chết trong cô độc sao?”

Tâm trạng của Diệp Hoa càng kích động hơn, mắt anh đầy tơ máu, dưới mắt cũng thâm quầng, lúc này anh to tiếng hỏi cô, thân thể cũng hơi run lên.

“Đáng lẽ ra ngay từ đầu em không nên về nước.” Diệp Tử nhìn anh rất lâu, bỗng nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, cô mỉm cười, “Nếu từ đầu em không về, hiện giờ chắc chắn anh vẫn còn chán ghét em, cũng không vì em mà khó chịu như vậy, em cũng không... luyến tiếc đến thế.”

Ánh mắt Diệp Hoa càng đỏ hơn, anh chớp mắt thật mạnh, ép nước mắt sắp chảy ra quay lại. “Không cần biết có chuyện gì, anh sẽ ở cạnh em. Vậy nên em không cần sợ hãi, anh trai sẽ sống cùng em, có được không?”

Diệp Tử cười, trong lòng lại có chút chua xót, “Em đâu phải trẻ con, có gì sợ chứ!”

“Ừ, sao em lại sợ chứ, em chẳng sợ gì cả.”

Diệp Hoa nói vậy nhưng giọng lại như sắp khóc. Trước khi anh vào gặp Diệp Tử đã gặp bác sĩ của cô, vì vậy cũng biết vài chuyện.

Hơn nửa năm trước Diệp Tử đã biết bệnh tình của mình, nhưng bác sĩ khuyên can thế nào cô cũng dứt khoát từ chối nhập viện điều trị, lựa chọn về nước.

Chỉ cần nghĩ tới khoảng thời gian về nước, mỗi khi làm gì, nói gì, Diệp Tử đều có tâm trạng rằng mình sắp phải rời khỏi thế giới này, lòng anh liên tục chua xót, như có dao nhọn cắt từng nhát, biến thành vết thương máu tươi nhễ nhại.

Vì thời gian không còn nhiều nên mới có dũng khí về nước, mới có dũng khí bước thêm một bước để thay đổi mọi thứ sao?

Anh tự hỏi đi hỏi lại bản thân mình, rõ ràng cô đã bày tỏ thiện ý với anh từ lâu, vì sao anh lại không chịu làm gì, vì sao lại ép cô đến bước này, khiến cô quyết tâm trước khi chết phải thay đổi mọi thứ? Tại sao phải ép cô bước thêm một bước, Diệp Hoa, tại sao phải ép cô ấy?

Quan hệ của anh và Diệp Tử rơi xuống đáy rồi dần thay đổi là từ khi nào? Từ khi Diệp Tử đột nhiên gọi anh là anh trai, hay là khi cô gọi cuộc điện thoại đầu tiên từ Mỹ về, hoặc là từ lúc cô ăn bữa sáng từ thìa của anh.

Thế nhưng, khi anh phát hiện ra, anh cảm thấy mình đã không thể bỏ rơi cô được.

Kể cả bọn họ từng đối đầu như nước với lửa thì huyết thống vĩnh viễn là ràng buộc sâu sắc nhất.

Sáu năm trước, anh có thể lạnh lùng nhìn cô xách hành lý rời khỏi nhà; sáu năm sau, dù thế nào anh cũng không thể bỏ qua được việc cô dùng mấy tờ giấy chuyển nhượng cổ phần để kết thúc toàn bộ mọi thứ trong nước. Cho nên anh mới điên cuồng tìm kiếm tung tích của cô. Ngay cả khi cha giận đến tím mặt, anh vẫn buông xuôi tất cả để ra nước ngoài tìm cô.

Bởi vì, cô là em gái anh! Mà anh cũng là người thân nhất của cô trên thế giới này.

Không cần biết tương lai ra sao, đoạn đường này, anh muốn đi cùng cô. Hơn nữa, sẽ chỉ có anh, không muốn có thêm người nào nữa.

Đêm khuya vắng người.

Diệp Tử thần thờ nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thở dài một tiếng. Từ khi Diệp Hoa đến tìm cô, anh vẫn luôn ở trong viện để chăm sóc cô. Khi cô đọc sách, anh sẽ ngồi gần đấy xem tạp chí; cô muốn ra ngoài phơi nắng, anh sẽ đẩy xe cho cô, nhẹ giọng kể chuyện cười, không biết anh sưu tầm mấy chuyện đó ở đâu, nhạt nhẽo muốn chết được, nhưng Diệp Tử lại phối hợp cười lên. Anh làm theo hướng dẫn của bác sĩ, từ ngày hôm trước đã cân nhắc xem ngày hôm sau cô cần ăn gì mới tốt. Những gì Diệp Tử có thể ăn, không được ăn, anh luôn nhớ kỹ hơn bất kỳ ai, chỉ vì muốn cô ăn thêm vài miếng mà thay đổi đa dạng.

Diệp Tử trở mắt nhìn thân thể này từ từ suy yếu, nhìn mình đi dần từng bước tới cái chết, lần đầu tiên cô cảm thấy không nỡ. Cô làm nhiều nhiệm vụ như vậy, đến cuối cùng, có thể sinh ra vài phần lưu luyến cũng chỉ có tình thân mà thôi.

Diệp Tử lại thở dài, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, không ngủ yên được.

Từng ngày trôi qua như vậy, cuối cùng, ngày ấy cũng tới.

Diệp Hoa cứ tưởng rằng mình có thể cười với cô tới tận giây cuối cùng, sau đó sẽ mỉm cười nhìn cô ra đi. Anh cho rằng trong những ngày này mình đã chuẩn bị đầy đủ về tâm lý, anh cho là mình có thể không thương cảm tuyệt vọng khi xa nhau.

Nhưng khi giây phút ấy thật sự đến, anh phát hiện ra mình không làm được.

“Anh à, kiếp sau em vẫn muốn làm em gái của anh.” Diệp Tử mỉm cười yếu ớt, cô nhìn vào mắt anh, tràn đầy lưu luyến. Sau đó, đôi mắt như sao sáng ấy đột nhiên âm đạm, dường như ánh sáng trên thế giới này đều vụt tắt trong một khắc ấy.

Diệp Hoa tuyệt vọng bật khóc, nước mắt rơi xuống mu bàn tay gầy gò tái nhợt của Diệp Tử.

“Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử...”

Diệp Hoa không nói gì khác, chỉ lặp đi lặp lại tên cô, đến lúc ngay cả tiếng nói cũng khản đặc, cô vẫn không mở mắt đáp lại anh.

Cũng không thể mỉm cười dịu dàng trầm tĩnh như thế nữa, lại càng không gọi một tiếng ‘anh’ mềm mại như trước nữa.

Không thể nữa rồi!

Diệp Hoa thống khổ gào khóc, nhưng không thể làm gì được nữa. Rõ ràng từng có nhiều thời gian như thế để ở bên nhau, vì sao anh lại tỉnh ngộ muộn như vậy.

Quá trễ, không còn đường hối hận.

P/S: “Đừng quên em” hay ở chỗ nó có quá nhiều tiếc nuối. Đáng tiếc cho Diệp Tử vì cô ấy không trưởng thành sớm hơn, không tỉnh ngộ sớm hơn. Diệp Hoa tiếc nuối vì đưa tay ra quá muộn, còn Trần Ngạn Hiên tiếc nuối bởi vì buông tay quá sớm.

Sau này Diệp Hoa đã gặp một phiên bản của Diệp Tử (có ký ức mơ hồ về Diệp Hoa và Trần Ngạn Hiên, và có mọi thói quen, hành động, tính cách của Diệp Tử, chỉ khác về ngoại hình), có lẽ Diệp Hoa và cô gái ấy sẽ yêu nhau, đây cũng có thể coi là kết thúc có hậu cho Diệp Hoa. Tuy nhiên tớ ko edit đoạn đấy, vì tớ cảm thấy nó sẽ làm mất đi cái hay của câu truyện. Bản thân tuyến nhân vật và tình tiết của Đừng quên em đã khá hoàn chỉnh, kể cả kết thúc bi thương cũng là điều mà độc giả đoán trước được và rất hợp lý, không cần thiết phải tạo ra thêm những cái HE gượng ép. Hơn nữa, dẫu bản sao có giống bản chính đến thế nào, nói cho cùng, nó vẫn không phải là Diệp Tử.

19. Ngoại Truyện 2

Bạch Y Hàm lại chặn Trần Ngạn Hiên ở cửa công ty lần nữa, cô ta vừa ra viện không lâu, sắc mặt còn có vẻ tái nhợt bệnh tật.

“Ngạn Hiên, anh đừng trốn tránh em nữa, trả lời em đi!” Về mặt cô ta có phần kích động, một tay giữ chặt tay áo anh, trong mắt lóe lên tia sáng hy vọng, nhỏ nhặt nhưng cố chấp, “Tại sao lại hủy bỏ lễ đính hôn vì em, vì sao vào lúc đó anh lại chọn tới bên cạnh em? Không phải anh đã nói sau này sẽ không đối xử đặc biệt với em nữa sao? Vậy vì sao em vừa gặp chuyện không may thì anh đã lo lắng như thế, anh...”

“Đủ rồi!” Trần Ngạn Hiên hét lên, anh không khống chế nổi tâm trạng mình nữa, trong mắt đầy tơ máu, “Đi ra, đừng tới làm phiền tôi.”

Bạch Y Hàm sợ hãi co rúm người lại, không nhận được lo lắng, “Ngạn Hiên, anh sao thế?” Lúc này cô ta còn chưa biết tin Diệp Tử mất tích, cũng có thể là có biết nhưng lựa chọn quên đi.

Trần Ngạn Hiên cảm thấy trong đầu như lắp một cái mô tơ đang chuyển động không ngừng, anh không biết có phải bị kích thích nên bản tính tà ác bộc phát không mà mình lại cười châm chọc Bạch Y Hàm, “Không phải cô đã ở cạnh người khác rồi sao? Hôn cũng hôn rồi, làm cũng làm rồi, cô sinh bệnh, anh ta cũng luôn bận rộn ở viện để chăm sóc cô. Thế nào? Cảm thấy một người không đủ à, muốn một chân đạp hai thuyền sao? Chứng minh sức quyến rũ không gì sánh kịp của mình ấy hả.”

“Trần Ngạn Hiên!” Bạch Y Hàm tròn mắt, cô ta không tin nổi là anh sẽ nói ra những lời ác độc đến thế.

Trần Ngạn Hiên hít sâu một hơi, một mối xoa mi tâm, “Xin lỗi, đại khái là trong lòng tôi đã oán trách cô quá nhiều lần nên mới trút hết lên một mình cô. Thật ra không liên quan gì đến cô cả, đều là lỗi của tôi. Sau này đừng tới tìm tôi nữa. Cô biết không, mỗi giây mỗi phút tôi đều hối hận vì hôm ấy đã hoàn lễ đính hôn vì cô.”

Anh đi thẳng về nhà, trong phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp đến đáng sợ như cũ. Anh cởi cà vạt một cách thô bạo, ném áo khoác sang một bên.

Điện thoại di động vẫn không có bất kì tin tức gì của Diệp Tử. Trầm Ngạn Hiên ngồi xuống trước ti vi, lại nghe chiếc đĩa kia, nóng nảy và tức giận nhất thời lắng xuống theo tiếng đàn piano.

Ngay vào lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Nếu như có thể, anh hy vọng cả mãi mãi không nhận được cuộc điện thoại này. Như vậy, cho dù cả đời cũng không biết được tung tích của Diệp Tử, anh vẫn có thể ảo tưởng để tự an ủi mình.

À, có lẽ bây giờ cô đang ngồi trước đàn piano, gương mặt dịu dàng, lướt tay trên phím đàn. Cũng có thể cô đang ngồi ở một buổi biểu diễn âm nhạc, vỗ tay rất to, hoặc cô còn đang lên hỏi thăm tin tức về anh, không lâu sau lại đột nhiên gửi tới vài hòm quà tặng, hoặc là lại đột ngột xuất hiện trước mặt anh như lần trước.

Cho dù cô không còn xuất hiện nữa, tình cảm của anh với Diệp Tử cũng sẽ dần phai nhạt, nhiều năm sau này, khi nhớ lại cũng chỉ thở dài một câu. Phải rồi, anh nói tới cô ấy phải không, cô ấy từng thích tôi rất lâu.

Nhưng tất cả tương lai này đều bị một cuộc điện thoại phá hủy.

Giọng Diệp Hoa đầy đau khổ, “Tôi tìm được Diệp Tử rồi, em ấy... đã chết.”

Trái tim Trầm Ngạn Hiên như bị đâm một nhát, đầu trống rỗng.

Không khí cũng bị đông lại, xung quanh yên tĩnh như chết.

Bàn tay cầm điện thoại của anh hơi run, ngón tay trắng nõn thon dài nổi lên những đường gân xanh. “Diệp Hoa, đừng lừa tôi, sao cô ấy có thể chết được.” Giọng anh vô cùng bình tĩnh, nhưng gương mặt hơi vằn vẹo, đáy mắt toàn là bóng tối tuyệt vọng.

Tâm trạng Diệp Hoa hiện giờ cũng không tốt hơn anh là mấy, anh ta nói đơn giản vài câu về quá trình điều tra của mình. Nhưng cố tình che giấu chuyện anh ta đã đi cùng Diệp Tử đoạn đường cuối cùng. “Em ấy nhờ tôi chuyển ít đồ cho cậu.”

Cuối cùng, Trầm Ngạn Hiên nhận một chiếc bút ghi âm từ Diệp Hoa.

Suốt cả quãng đường anh đều ngơ ngẩn, biết tin Diệp Tử chết, nói chuyện với Diệp Hoa, gặp mặt, nhận món quà cuối cùng mà Diệp Tử tặng, sau đó về nhà.

Trong chớp mắt đóng cánh cửa lại, anh gục ngã trên nền đất. Toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, ánh mắt ần nít nghe ghi âm nhưng thử nhiều lần mà không được.

Một lúc lâu sau, bút ghi âm đã hoạt động. Giọng nói dễ nghe của Diệp Tử vang lên.

“Em hỏi anh một câu, trả lời đúng sẽ có thưởng nhé. Đời này, Diệp Tử yêu nhất là ai?”

Trầm Ngạn Hiên ngẩn ra, nước mắt lập tức rơi xuống. Anh thả lỏng tay, chiếc bút ghi âm rơi xuống nền nhà. Anh siết chặt nắm tay, đè lên lồng ngực, cố gắng chịu đựng đau đớn vì trái tim co thắt bất thường.

“Bingo, em biết đáp án của anh rồi.” Giọng Diệp Tử trở nên hiền hòa. Sau đó âm thanh dừng lại một chút, khi vang lên hình như đã là ban đêm.

Cô thở dốc vài tiếng đầy khổ sở, giọng nói nghẹn ngào như khóc, “Trầm Ngạn Hiên, hình như em không kìm chế được nữa, muốn gọi điện thoại cho anh, giống như trước khi chết cũng muốn mua một điệu thật đẹp. Nể tình em đã sắp chết, cho dù anh không thích em, vậy cũng dịu dàng an ủi em một chút đi.”

Trầm Ngạn Hiên lại nghẹn ngào.

Những đoạn ghi âm tiếp theo đều chỉ là vài câu ngắn ngủi.

“Trầm Ngạn Hiên, anh biết khi em mua chiếc bút ghi âm này, trong đầu em có ý tưởng ác độc thể nào không? Em nghĩ dùng hết những ngày ngắn ngủi cuối cùng, ghi lại một nghìn câu, một vạn câu nói với anh, sau đó trả tiền cho một người, để sau khi em chết đi, mỗi buổi sáng, người đó sẽ gửi một câu đến điện thoại di động của anh. Cho dù anh không yêu em, thì cũng phải nhớ đến em mãi mãi.”

“Hôm nay ánh nắng rất đẹp, em đã quên không nói với anh, những năm trước ở Mỹ, có một người bạn đặt chiếc đàn piano ở bên ngoài vườn nhà. Vì vậy mỗi khi trời có nắng ấm áp thế này, em đều ngồi trên mặt cỏ chơi một bài.”

“Ngạn Hiên, em đau quá.”

“Hôm nay, không biết nữ y tá bị làm sao, không tập trung gì cả, đâm kim vào tay em mấy lần mà vẫn không chuẩn, em nghĩ chắc là cô ấy đang thất tình.”

. . .

“Có phải anh rất chán ghét em không, luôn dùng cách vô sỉ như vậy để quẩn luyến anh. Anh nhận ra đúng không, bất kể là những đĩa CD trước đây hay là chiếc bút ghi âm này, thật ra đều chỉ vì không muốn anh quên mất em mà thôi. Đừng quên em, có được không?”

Ánh mắt Trầm Ngạn Hiên tràn đầy tuyệt vọng, bật khóc thành tiếng, sau đó ho khan dữ dội. Anh cẩn thận nhặt chiếc bút ghi âm lên, sau đó lại thả xuống, nhắm mắt lại, chỉ có đôi môi đang run rẩy là biểu lộ tâm trạng của anh.

Anh ngồi lẳng lặng trên sàn nhà, mở đi mở lại chiếc bút cho đến khi nó hết điện. Nhưng những âm thanh ấy vẫn cứ quanh quẩn bên tai anh, lặp đi lặp lại.

Trầm Ngạn Hiên không ngủ không nghỉ, ngồi tròn một ngày một đêm như một chiếc cọc gỗ trên sàn, mãi tới khi cấp dưới đến nhà tìm mới phát hiện ra anh.

Sau đó, anh sa sút trầm mặc trong một khoảng thời gian dài. Nhìn bề ngoài thì có vẻ bình thường, chỉ là ánh mắt đã thay đổi. Bất kể đang làm gì, trong hội nghị hay đàm phán với đối tác, ánh mắt đều có chút hoảng hốt, lơ đãng một cái là không thể tập trung được.

Chỉ những khi tự giam mình trong phòng, chơi đàn piano, tâm trạng anh mới bình tĩnh trở lại, trái tim mệt mỏi có thể nghỉ ngơi đôi chút.

Nhưng cũng chỉ có thể lừa mình dối người trong chốc lát mà thôi.

Không biết có phải Diệp Tử đã hạ lời nguyên trong chiếc bút ghi âm hay không, cứ tưởng rằng theo thời gian, mọi thứ sẽ dần phai nhạt, nhưng chiếc gai đâm trong trái tim anh lại đâm càn trở lá, không hề có dấu hiệu tàn úa.

Về sau này, mọi người, bao gồm cả Diệp Hoa đều cho rằng anh đã thoát ra, chỉ có anh biết chẳng qua là bản thân mình đã hiểu cách ngụy trang hơn mà thôi.

Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh Diệp Tử vừa khóc vừa tự nói “Đừng quên em, có được không”, tâm trạng anh lập tức sẽ trở nên xao động, khiến anh không thể bình tĩnh đối mặt với bất kì người phụ nữ nào khác.

P/S: Ngoại truyện này chủ yếu nói về Trầm Ngạn Hiên. Về cuối, tớ chỉ còn thấy đáng tiếc cho nhân vật này, nếu ngày đính hôn Trầm Ngạn Hiên không bỏ đi thì kết quả có lẽ sẽ là anh ta và Diệp Tử cùng đi nốt quãng đường cuối cùng của cô ấy chứ không phải là Trầm Ngạn Hiên một mình gặm nhấm đau khổ suốt phần đời còn lại. Kết thúc này làm tớ nhớ đến một câu nói, ‘sai lầm một lần, ngoảnh đầu nhìn lại đã trăm năm’.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-quen-em-nu-phu-cong-tam-ke>